IV

YEŞİLİN KIZI ANNE

EPHESUS

L. M. Montgomery

L. M. Montgomery

YEŞİLİN KIZI
ANNE

❹

EPHESUS®

YEŞİLİN KIZI ANNE - 4

Orijinal Adı: Anne of Windy Poplars #4
Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Nur Taşdöndüren *Redaksiyon:* Görkem Kankavi *Son Okuma:* Emirhan Başalan *Kapak Uygulama:* Gürkan Ademir *İllüstrasyon:* Durmuş Bahar - Dilara Kavaklıoğlu *Sayfa Tasarımı:* Gürkan Ademir

Basım Yılı: Eylül 2020
ISBN: 978-625-7077-44-6
Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0(212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Kapak Baskı: Bakoğlu Matbaacılık San. ve Tie. A.Ş.
Maltepe Mah. Litros Yolu Cad. Fatih Şehitleri Sokak No:9
Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 501 37 92

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0(212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com /
iletisim@ephesusyayinlari.com

İLK SENE

BÖLÜM 1

(Summerside Lisesi Müdürü Anne Shirley'nin, Kingsport'taki Redmond Üniversitesi Tıp Fakültesi *öğrencisi Gilbert Blythe*'a mektup)

"Windy Poplars,
Spook's Lane,
S'side, P. E. I.
12 Eylül, Pazartesi

Sevgilim,

Adresim ne şahane değil mi? Sen hayatında kulağa bu kadar hoş gelen başka bir adres duydun mu hiç? 'Windy Poplars' yeni evimin adı ve ben bu ada bayılıyorum. Ayrıca resmî kayıtlarda geçmeyen Spook's Lane'e de öyle. Aslında burasının resmî adı Trent Sokağı ama 'Weekly Courier' gibi gazetelerde belirli durumlar dışında adı asla Trent Sokağı olarak yazılmıyor. Hatta bu şekilde yazıldığında insanlar birbirlerine şaşkınlıkla bakıp, 'Neresiymiş burası?' diyorlar. Sonrasında bahsi geçen yerin aslında Spook's Lane olduğunu fark ediyorlar. Buraya neden böyle dendiğini ben de bilmiyorum. Bunu Rebecca Dew'a çoktan sordum ama tek söyleyebildiği buraya eskiden beri Spook's Lane dendiği ve bir rivayete göre hayaletli bir yer olduğuydu. Fakat Rebecca, burada kendisinden daha kötü görünen bir şey görmemiş.*

*** "Spook" İngilizcede "hayalet", "hortlak" anlamlarına gelir. [Çevirmen Notu]**

Fakat anlatacağım hikâyeden sapmak istemiyorum. Sen henüz Rebecca Dew'u tanımıyorsun. Ama tanıyacaksın, ah evet, tanıyacaksın. Zira Rebecca Dew'un gelecekte hayatımda büyük bir yer kaplayacağını tahmin ediyorum.

Şu an güneş batıyor sevgilim. (Bu arada 'günbatımı' çok güzel bir kelime değil mi? Bu kelime alacakaranlık kelimesinden daha çok hoşuma gidiyor. Kulağa çok hoş gelmiyor mu? Esrarengiz ve biraz da karanlık...) Gün içinde dünyaya aitim... Gece ise uykuya ve sonsuzluğa. Fakat günbatımında özgürüm ve yalnızca kendime aitim... Bir de sana. O yüzden bu anı sana mektup yazdığım kutsal bir an olarak görüyorum. Gerçi bu bir aşk mektubu olmayacak. Kalemimin ucu bozuk ve ucu bozuk bir kalemle aşk mektubu yazamam... Ya da ucu sivri bir kalemle... Veya ucu küt bir kalemle. O yüzden benden böylesi bir mektubu ancak uygun bir kalem bulduğumda alabilirsin. Bu sırada ben de sana yeni evimden ve burada yaşayan insanlardan bahsedeyim. Gilbert, buradakiler çok tatlı insanlar.

Dün yaşayabileceğim bir ev aramaya geldim. Bayan Rachel Lynde de benimle gelip alışveriş yapmak istedi ama aslında bana uygun bir yer seçmek için geldiğini biliyordum. Sanat bölümünden mezun olmuş bir üniversiteli olmama rağmen Bayan Lynde beni sürekli korunup kollanması gereken, tecrübesiz bir genç zannediyor.

Trenle geldik ve ah, Gilbert dünyanın en komik macerasını yaşadım. Bilirsin, macera gelir ve beni bulur. Sanki onu kendime çekiyor gibiyim.

Olay, tren tam istasyonda durmak üzereyken gerçekleşti. Bayan Lynde'in valizini kaldırmak için ayağa kalkıp (kendisi pazar gününü Summerside'daki bir dostunda geçirmeyi planlıyordu) koltuğun parlak koluna tutundum. Tutunduğum an öyle bir patırtı koptu ki neredeyse korkudan çığlık atacaktım. Gilbert, koltuğun kolu sandığım yer meğer kel bir adamın kafasıymış. Bana öfkeli gözlerle baktığını fark ettim, belli ki adamı uyandırmışım. Özür dileyip hızla trenden

indim. Onu en son gördüğümde hâlâ öfkeyle homurdanıyordu. Bayan Lynde çok korktu, parmak eklemlerimse hâlâ acıyor!

Yaşayacak yer bulmakta zorlanacağımı sanmıyordum çünkü son on beş yıldır Bayan Tom Pringle adında biri lisedeki öğretmenlere oda kiralıyormuş. Fakat bilinmeyen bir nedenle, kadın bir anda 'bu işten sıkıldığını söyleyip beni kabul etmedi. Diğer birkaç yer de beni kibarca geri çevirdi. Başka yerleri de ben pek beğenmedim. Bütün öğleden sonra kasabada gezip durduk, çok sıcakladık, moralimiz bozuldu, başımız ağrıdı... En azından ben öyleydim. Umutsuzluk içinde pes etmeye hazır bir hâldeydim. Derken bir anda Spook's Lane ortaya çıktı!

Bayan Lynde'in eski bir ahbabı olan Bayan Braddock'a uğramıştık. O da dulların bana oda kiralayabileceklerini söyledi.

Rebecca Dew'un masraflarını karşılamak için bir kiracı aradıklarını duydum. Zira fazladan para kazanamazlarsa Rebecca'yı da yanlarında barındıramayacaklarmış. Eğer Rebecca gidecek olursa o ihtiyar, kızıl ineği kim sağarmış?

Bayan Braddock bana sanki ineği ben sağmak zorundaymışım gibi dik dik baktı, hatta ona bunu yapamayacağıma yemin etsem bile bana inanmayacakmış gibi görünüyordu.

'*Hangi dullardan söz ediyorsun?' diye sordu Bayan Lynde*.

'*Kate teyze ile Chatty teyzeden,' dedi Bayan Braddock, sanki benim gibi hem yabancı hem de yeni mezun birinin bile bu iki kadından haberi olması gerekirmiş gibi. 'Kate teyzenin esas adı Bayan Amasa MacComber; merhum kaptanın eşi. Chatty teyzeninse Bayan Lincoln McLean, sıradan bir dul. Burada herkes onlara teyze der. Spook's Lane'in sonunda oturuyorlar*.'

'*Spook's Lane mi?' diye düşündüm ve o anda o kadınlarla birlikte yaşamam gerektiğini anladım*.

‘Haydi, bir an evvel gidip onları görelim,’ diye ısrar ettim Bayan Lynde’e. Sanki vakit kaybedersek Spook’s Lane yeniden peri diyarına dönüp ortadan kaybolacakmış gibi hissettim.

‘Onları görebilirsiniz ama seni kiracı olarak alıp almayacaklarına Rebecca karar verir. Windy Poplars’da Rebecca Dew’un sözü geçer çünkü,’ dedi kadın.

Windy Poplars... Bu gerçek olamazdı... Hayır, olamazdı! Rüya görüyor olmalıydım. Bu sırada Bayan Lynde de bunun çok komik bir yer adı olduğunu söylüyordu.

‘Ah, Kaptan MacComber oraya bu adı koymuştu. Orası onun eviydi, bilirsiniz. Arazisindeki bütün kavakları kendisi dikmişti. Eve çok nadir gelmesine ve geldiğinde de çok az kalmasına rağmen bununla gurur duyardı. Kate teyze bunun uygunsuz olduğunu söylerdi ama bununla kocasının eve çok nadir gelmesini mi yoksa eve geldiği zamanlarda çok az kalmasını mı kastettiğini asla çözemedik. Neyse Bayan Shirley, umarım orayı tutarsınız. Rebecca Dew iyi bir aşçıdır; çok leziz haşlanmış patates yapar. Eğer sizi severse kendinizi cennette gibi hissedersiniz ama sevmezse... Sevmez. Duyduğuma göre kasabaya yeni bir bankacı gelmiş. O da kalacak bir yer arıyormuş, Rebecca belki onu tercih edebilir. Bayan Tom Pringle’ın sizi kabul etmemesi biraz tuhaf olmuş. Oysa Summerside Lisesi Pringlelar ve onların uzak akrabalarıyla doludur. Onlara burada Kraliyet Ailesi deriz, onlarla çok iyi geçinin Bayan Shirley. Aksi takdirde Summerside Lisesi’nde zorluklar yaşarsınız. Eskiden beri burada onların sözü geçer, hatta ihtiyar Kaptan Abraham Pringle öldükten sonra kasabada bir sokağa onun adı verilmiştir. Çok kalabalıklar ama aileyi Maplehurst’te yaşayan iki ihtiyar kadın yönetir. Duyduğuma göre onlar da size biraz takmışlar.’

‘Neden?’ diye kızgın bir hâlde sordum. ‘Ben onlar için tamamen bir yabancıyım.’

‘Üçüncü kuzenleri şu an sizin çalıştığınız pozisyon için başvurmuş ve reddedilmiş de ondan. Pringlelar bu işi onun alması gerektiğini düşünüyor. Siz kabul edildiğiniz zaman hepsi sinirden kudurmuş. Ama insanlar böyledir işte Bayan Shirley, onları oldukları gibi kabul etmemiz gerekir. Yüzünüze karşı çok iyi görünür ama arkadan hep kuyunuzu kazmaya çalışırlar. Moralinizi bozmak istemem ama gerçek bu. Umarım Pringlelara rağmen işinizde çok başarılı olursunuz. Eğer teyzeler sizi kabul ederse yemeklerinizi Rebecca Dew ile yemeyi sorun etmezsiniz, değil mi? O bir hizmetçi değil, bilirsiniz. Kendisi kaptanın uzaktan kuzeni olur. Misafir varken masaya gelmez, böyle durumlarda yerini bilir ama eğer o evde kalacaksanız tabii ki sizi misafirden saymayacaktır.’

Tedirgin hâldeki Bayan Braddock’u, Rebecca Dew ile yemek yememin asla sorun olmayacağını söyleyerek rahatlattım ve Bayan Lynde’i âdeta sürükleyerek bahsi geçen eve götürdüm. O bankacıdan önce davranmalıydım.

Kadın bizi kapıya kadar geçirdi.

Bir de Chatty teyzenin duygularını incitmeyin, olur mu? Kadının duyguları çok kolay incinebiliyor. Zavallı şey, o kadar hassas ki. Kate teyze kadar parası yok... Gerçi Kate teyzenin de artık eskisi kadar çok parası yok.

‘Tabii bir de Kate teyze kocasını çok severdi, yani kendi kocasını ama Chatty teyze hiç sevmezdi, yani kendi kocasını. O Lincoln MacLean denen adam huysuz ihtiyarın tekiydi ama Chatty teyze insanların kocası yüzünden onu da sevmediklerini düşünüyor. Neyse ki bugün cumartesi. Eğer cuma olsaydı Chatty teyze sizinle konuşmazdı bile. Hurafelere inananın Kate teyze olduğunu sanırsınız, ne de olsa denizciler batıl inançlı olarak bilinir. Ama asıl batıl inançlı olan Chatty teyzedir, gerçi onun kocası marangozdu. Zavallı kadın, zamanında çok ama çok güzeldi.’

Kadına Chatty teyzeyi asla incitmeyeceğime dair teminat verdim ancak yine de yürüyüş boyunca bize eşlik etti.

‘Siz evde yokken Kate ile Chatty eşyalarınızı karıştırmaz. Çok terbiyelidirler. Rebecca Dew karıştırabilir ama bunu size asla söylemez. Yerinizde obam ön kapıya doğru gitmezdim. Zira orayı sadece çok önemli işler için kullanırlar. Amasanın cenazesinden beri ön kapıyı açtıklarını sanmıyorum. Bence siz yan kapıyı deneyin. Anahtar pencere pervazındaki saksının altında duruyor, yani eğer evde kimse yoksa siz açıp içeride bekleyin. Bir de sakın kediyi sevmeyin çünkü Rebecca Dew, o kediden hiç hoşlanmaz.’

Kadına o kediyi sevmeyeceğimize dair söz verdikten sonra nihayet ondan kurtulduk ve kısa sürede kendimizi Spook’s Lane’de bulduk. Burası çok ufak bir sokak, bir ucu araziye çıkıyor ve uzaktaki mavi tepeler harika bir manzara sunuyor. Sokağın bir tarafında hiç ev yok, rıhtıma kadar sadece uzun bir yamaç var. Diğer taraftaysa yalnızca üç ev bulunuyor. İlki sıradan bir ev, hakkında söylenecek pek bir şey yok. İkincisiyse kocaman, parlak, göz alıcı bir malikâne. Kırmızı tuğlalardan yapılmış taş bir bina, dört köşeli geniş bir çatısı, uzun pencereleri, en tepesinde demir bir tırabzanı var. Binanın üst kısmında o kadar çok çiçek var ki evi görmek neredeyse imkânsız gibi. İçerisi çok karanlık olmalı. Üçüncü ve son ev de tam köşedeki Windy Poplars; ön bahçesi çimenle kaplı, gerçek bir köy yolunun kenarında kurulmuş bir ev. Etrafında çok güzel ağaçlar var.

O eve, görür görmez âşık oldum. Bilirsin bazen nedenini bilmediğin bir şekilde, bazı evler görür görmez insanı etkiler. Windy Poplars da öyle bir yer. Burasının ahşap bir kır evi olduğunu ve duvarlarının beyaza boyandığını söyleyebilirim… Bembeyaz…. Yeşil panjurları var… Çok yeşil. Bir köşesinde kuleye benzer bir yapı var, öteki köşesinde ise uzun bir pencere. Evi yoldan alçak bir taş duvar ayırıyor, duvarın eve bakan kısmı kavak ağaçlarıyla dolu. Arka bahçedeyse müthiş çiçekler ve leziz sebzeler bir arada yetişiyor. Ah, tüm bu anlattıklarıma rağmen sana evin güzelliğini yine de yeterince tarif edemiyorum. Kısacası, ev

çok güzel; kendine has bir kişiliği var ve Green Gables'ı andırıyor.

'*Burası benim yerim... Benim olacağına sanki önceden karar verilmiş gibi,' dedim aniden*.

Bayan Lynde pek ikna olmamış gibi görünüyordu.

'*Okula uzun bir yürüyüş mesafesinde ama,' dedi şüpheyle*.

'*Bu benim için sorun değil, hem de iyi bir egzersiz olur. Ah, yolun karşısındaki şu güzel huş ağaçlarına ve akçaağaçlara bakın!*'

Bayan Lynde baktı ve tek söylediği şu oldu:

'*Umarım sivrisinekler başına dert açmaz*.'

Bunu ben de istemezdim çünkü sivrisinekleri sevmem. Tek bir sivrisinek beni vicdan azabından bile fazla derecede uykusuz bırakmaya yeter. Tek bir sivrisinek kötü bir rüyadan bile daha beterdir, beni uyutmaz.

İyi ki ön kapıdan girmemişiz. Orası yasak bölge gibiydi... Kocaman, ahşap ve çift kanatlı bir kapıydı. Üzerinde kırmızı, çiçekli, cam bir bölme vardı. Eve ait değilmiş gibi görünüyordu. İç kısmında çimenlerin olduğu, ince kumla döşenmiş tatlı bir patikadan geçerek ulaştığımız yan kapı göze çok daha sevimli ve davetkâr geliyordu. Patika özenle kesilmiş çimler, zambaklar, gelin buketindeki gibi tatlı çiçekler ve sarı-beyaz papatyalarla kaplıydı. Elbette bu mevsimde hepsi açmamıştı ama vakti gelince gayet güzel açacakları belli oluyordu. Uzaktaki bir köşede güller, Windy Poplars ile komşu evin arasında ise Virginia sarmaşıklarının kapladığı tuğla bir duvar vardı. Bu duvarın tam ortasında tepesi sarmaşıkla kaplı soluk yeşil bir kapı vardı. Üzerindeki asma kilitten kapının bir süredir açılmamış olduğu anlaşılıyordu. Aslında burası alçak bir kapıydı çünkü parmak uçlarımızın üzerine basıp arkasına baktığımızda öte tarafta yemyeşil bir bahçe olduğunu gördük.

Windy Poplars'ın bahçe kapısından içeriye girerken patikanın yanı başındaki yoncalar dikkatimi çekti, içimden

bir his durup onlara yakından bakmamı söyledi. Buna inanamayacaksın, Gilbert! Orada, tam gözümün önünde dört yapraklı bir yonca duruyordu! Buna talih denmez de ne denir? Pringleların bile engelleyemeyeceği bir talih. İşte o an bankacının benim yanımda hiç şansı olmadığını anladım.

Yan kapı açık olduğundan evde birinin bulunduğunu tahmin edip saksının altına bakmadık. Kapıyı çaldık ve Rebecca Dew bizi karşıladı. Onun Rebecca Dew olduğunu hemen anlamıştık, ondan başkası olamazdı. Üstelik bu kadına başka bir isim kesinlikle yakışmazdı.

Rebecca Dew, kırklarında bir kadın. Eğer bir domatesin alnından sarkan siyah saçları, minik ve parlak, koyu renkli gözleri, sivri bir burnu ve küçük bir ağzı olsa aynı bu kadına benzerdi. Kadının her şeyi çok kısa... Kolları, bacakları, boynu, burnu... Gülümsemesi dışında her şeyi. Kadın gülümseyince ağzı bir kulağından diğerine kadar uzuyor.

Ama o an gülümsediğini görmedik. Kendisine Bayan MacComber ile görüşebilir miyim diye sorduğumda, çok sert ve ciddi görünüyordu.

‘*Bayan Kaptan MacComber mı demek istediniz?’ dedi sanki evde en az bir düzine Bayan MacComber varmış gibi*.

‘*Evet,’ diye alçak sesle cevap verdim. Kadın bizi hızla salona alıp orada tek başımıza bıraktı. Burası güzel ve minik bir odaydı. Fakat biraz ıvır zıvırla doluydu yine de sessiz ve huzurlu atmosferi hoşuma gitti. Mobilyalar yıllardır yerlerinden kıpırdamamış gibiydi. Nasıl da parlıyorlardı! Hiçbir cila o ayna etkisini yaratamaz, bunun Rebecca Dew’un özel yapım mobilya yağı olduğunu hemen anladım. Odada içinde gemi olan bir cam şişe duruyordu. Bayan Lynde’in çok ilgisini çekti. O geminin şişenin içine nasıl girdiğine çok şaşırdı ve bu aksesuarın odaya deniz havası’ kattığını söyledi*.

Derken teyzeler salona geldi. Onları görür görmez sevdim. Kate teyze uzun boylu, ince, kır saçlı ve hafif sert bir kadındı... Aynı Marilla gibiydi. Chatty teyze de kısa boylu,

ince, kır saçlı ve biraz hüzünlü bir kadındı. Bir zamanlar çok güzel bir kadın olduğu anlaşılıyordu ama şu an gözleri dışında güzelliğinden hiç eser kalmamış. Gözleri çok güzel; uysal, büyük ve kahverengi.

Onlara durumumu açıkladım, beni dinledikten sonra birbirlerine baktılar.

'*Rebecca Dew'a danışmalıyız,' dedi Chatty teyze*.

'*Kesinlikle,' diye ekledi Kate teyze*.

Rebecca Dew mutfaktan yanımıza geldi. Kedi de onunla birlikte geldi; kocaman, tüylü bir Maltiz kedisiydi. Karnı ve boynu beyazdı. Onu sevmeyi çok istedim ama aklıma Bayan Braddock'un uyarısı gelince kediyi görmezden gelmeye karar verdim.

Rebecca bana bakarken bir kez bile olsa gülümsemedi.

'*Rebecca,' dedi boş konuşmayı sevmediğini keşfettiğim Kate teyze. Bayan Shirley burada kalmak istiyor ama ben onu kabul edebileceğimizi sanmıyorum*.'

'*Nedenmiş o?' diye sordu Rebecca Dew*.

'*Korkarım sana fazlasıyla zahmet verir,' dedi Chatty teyze*.

'*Ben buna alışığım,' dedi Rebecca Dew. Gilbert, kadının soyadını adından ayrı düşünemiyorsun. Bu imkânsız... Gerçi teyzeler başarıyor. Onunla konuşurken ona sadece Rebecca diyorlar. Bunu nasıl becerdiklerini hiç bilmiyorum*.

'*Gençlerin eve girip çıkmasını kaldıramayacak kadar yaşlandık,' diye ısrar etti Chatty teyze*.

'*Kendi adınıza konuşun,' dedi Rebecca Dew. 'Ben daha kırk beşim ve elim ayağım hâlâ tutuyor. Üstelik evimizde genç birinin kalması bence gayet iyi olur. Bir kızın kalması bir erkeğin kalmasından iyidir. Erkek olsa sabah akşam tütün içer, hepimiz uyurken evi yakar. Eğer buraya bir kiracı alacaksanız benim tavsiyem bu kızı almanızdır. Ama elbette burası sizin eviniz*.'

Bunu söyleyip ortadan kayboldu. O an her şeyin belirlendiğini anladım ama Chatty teyze yine de odama çıkıp

bana uygun mu diye bakmamı önerdi.

‘*Sana kule odasını vereceğiz canım. Normal misafir odası kadar geniş değildir ama kışları yakabileceğin bir şöminesi ve çok daha güzel bir manzarası vardır. Penceresinden eski mezarlığı görebilirsin*.’

O odayı çok seveceğimi biliyordum… ‘Kule odası adı bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Kendimi eskiden Avonlea’de okula giderken söylediğimiz ‘gümüşi denizin kıyısındaki yüksek bir kulede yaşayan kızın şarkısını yaşıyor gibi hissettim. Odaya dar bir merdivenden çıktık. Küçük bir odaydı ama Redmond’taki ilk senemde kaldığım o korkunç yurt odası kadar da küçük değildi. Biri batıya biri kuzeye bakan iki penceresi vardı. Ayrıca kanatları dışarıya doğru açılan ve kulenin tam ucunda yer alan bir cam daha vardı, altındaki raflar tam kitaplarıma göreydi. Yerler yuvarlak, örgü halılarla kaplıydı. Kocaman yatağın üzerinde bir cibinliği vardı. Kaz tüyünden yapılmış yorgan o kadar yumuşak görünüyordu ki altında uyumak benim için çok keyifli olacak diye düşündüm. Gilbert, bir de yatak o kadar yüksek ki gece ufak bir tabureye çıkıp yatağa giriyor ve gündüz tabureyi yatağın altına itiyorum. Belli ki Kaptan MacComber bütün mobilyaları yurtdışından alıp evine getirmiş.

Odada ayrıca kapağında çiçek motifleri olan ve rafları süslü kaplama kâğıtlarıyla kaplı hoş bir dolap da vardı. Pencere kenarının yanındaki divanda yuvarlak, mavi bir minder duruyordu… Minderin ortasındaki düğme, yastığı şişkin, mavi bir çörek gibi gösteriyordu. Bir de iki raflı çok tatlı bir tuvalet masası vardı; üst raf büyük bir leğen koyacak kadar genişti, içine su konulacak olan güğüm maviydi. Alt rafta ise bir sabunluk ve sıcak su güğümü duruyordu. Ayrıca içi havlu dolu, pirinç kulplu bir çekmece ve üzerindeki rafta beyaz, porselenden yapılmış kadın bibloları dikkatimi çekti. Kadınların ayağında pembe

pabuçlar, ellerinde yaldızlı çantalar ve sarı saçlarında yine porselenden yapılmış kırmızı güller vardı.

Oda, mısır sarısı perdelerin arasından süzülen güneş ışınlarıyla altın gibi parlıyordu. Bembeyaz duvarlarına ise kavak ağaçlarının gölgesi düşüyor, böylece duvarlar sürekli renk ve biçim değiştiren, âdeta canlı bir duvar halısına benziyordu. Oda gözüme çok mutlu bir oda gibi göründü. Kendimi dünyanın en zengin kızı gibi hissettim.

Giderken Bayan Lynde bana, Burada güvende olursun,' dedi.

Ben de sırf onu kızdırmak için, 'Patty'nin Yeri'ndeki özgürlüğümden sonra burası biraz sıkıcı olur diye düşünmüştüm,' dedim.

'Özgürlükmüş!' diye surat astı Bayan Lynde. 'Özgürlükmüş! Amerikalılar gibi konuşma, Anne.'

Bugün valizlerimle geldim. Elbette Green Gables'tan ayrılmak hiç hoşuma gitmedi. Fakat oradan ne kadar uzak kalsam da geri döner dönmez yine oranın bir parçası oluyor ve tekrar ayrılırken içim parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Ama burayı seveceğimden eminim. Burası da beni sevecek. Zaten bir evin beni sevip sevmeyeceğini hemen anlarım.

Penceremden görünen manzara çok güzel; koyu renkli köknar ağaçlarıyla kaplı eski mezarlık bile. Batıya bakan penceremden bütün rıhtımı görebiliyorum, o sisli sahilleri ve çok sevdiğim yelkenlilerle 'bilinmeyen limanlara giden gemileri bile... Muhteşem bir söz, değil mi? Hayal gücü için muhteşem bir manzara bu! Kuzeye bakan penceremden yol boyundaki huş ve akçaağaçları görüyorum. Bilirsin ağaçlara hep tapmışımdır. Redmond'taki İngilizce derslerinde Tennyson'ın şiirlerini işlerken çam ağaçlarının altında ağlayan zavallı Oinone'ye çok acırdım.

Mezarlığın ilerisinde kırmızı çiçeklerle bezeli bir patikaya bağlanan çok hoş bir vadi var. Döne döne ilerleyen yolun etrafı küçük, beyaz evlerle çevrili. Bazı vadiler çok güzel oluyor, insan nedenini bilemiyor. Onlara bakmak bile

hoşuma gidiyor. Vadinin hemen arkasındaysa benim mavi tepem uzanıyor. Oraya Fırtına Kralı adını verdim; hâkimiyet tutkusu gibi kavramları çağrıştırdığı için.

İstediğim zaman bu odaya çıkıp yalnız kalabiliyorum. Bilirsin arada bir yalnız kalmak çok güzeldir. Rüzgârlar dostum olup kulemin köşesinden uğuldayarak esecekler; kışın beyaz rüzgârlar, baharda yeşil rüzgârlar, yazın mavi rüzgârlar ve sonbaharda sarı rüzgârlarla dost olacağım. 'Onun buyruğuna uyan fırtınalar.' İncil'deki bu cümle beni daima heyecanlandırır, sanki her bir rüzgârın bana bir ileteceği bir ilahi mesajı varmış gibi hissederim. George MacDonald'ın o muhteşem hikâyesindeki kuzey rüzgârıyla uçan çocuğu daima kıskanmışımdır. Bazı geceler Gilbert, kulemin penceresinden rüzgârın kollarına adım atacağım ve Rebecca Dew o gece yatağımın neden hiç bozulmamış olduğunu asla bilemeyecek.

Sevgilim, umarım biz de 'hayalimizdeki evi' bulduğumuzda, çevresinde rüzgârlar esen bir yer olur. Nerede olduğunu merak ediyorum, bu henüz bilmediğimiz evin. Acaba orayı şafakta mı yoksa ayışığında mı daha çok seveceğim? Aşkımızı, dostluğumuzu ve işimizi büyüteceğimiz o gelecekteki evimize birkaç komik mobilya da koyalım ki yaşlanınca bakıp gülecek bir şeylerimiz olsun. Yaşlanınca! Sence biz hiç yaşlanacak mıyız, Gilbert? Bana imkânsız gibi geliyor.

Kulenin batıdaki penceresinden kasabanın evlerinin çatılarını görüyorum, burası en az bir yıl boyunca yaşayacağım yer olacak. O çatılarını gördüğüm evlerde yaşayan insanlar da benim arkadaşım olacak ama henüz hangileri olduğunu bilmiyorum tabii. Belki de bazıları düşmanlarım olacak. Pyelar gibi pek çok insan farklı adlarla dünyanın her yerinde yaşıyor ve anladığım kadarıyla Pringleların da onlardan pek bir farkı yok. Yarın okul başlıyor ve ben geometri öğretmek zorundayım! İnan bana, bu dersi öğretmek öğrenmekten bile daha zor olacak. Umarım

Pringleların arasında matematik dâhileri yoktur, bunun için dua ediyorum.

Daha yarım gündür buradayım ama sanki teyzeler ve Rebecca Dew'u hayatım boyunca tanıyormuş gibiyim. Bana şimdiden kendilerine 'teyze' dememi istediler, ben de onlardan bana 'Anne' demelerini. Bir keresinde Rebecca Dew'a Bayan Dew diye seslendim...

'*Bayan ne?' dedi şaşırarak*.

'*Dew,' dedim yavaşça. 'Soyadınız bu değil mi?*'

'*Evet ama o kadar uzun zamandır bana böyle hitap edilmemişti ki şaşırdım doğrusu. Bana böyle seslenmesen iyi edersin Bayan Shirley, hiç alışkın değilim çünkü.* '

'*Bunu unutmamaya çalışırım Rebecca... Dew,' dedim soyadını söylememek için çok uğraşarak ama beceremedim işte*.

Bayan Braddock, Chatty teyzenin hassas biri olduğunu söylemekte çok haklıymış. Bunu yemekte anladım. Kate teyze, 'Chatty'nin altmış altıncı yaş günü,' gibi bir şey söyledi. O an Chatty teyzeye baktım ve hayır, kadın gözyaşlarına boğulmadı. Bu biraz abartılı olurdu. Sadece çok duygulandı. Gözyaşları yanaklarından usulca aktı.

'*Yine ne oldu, Chatty?' diye sordu Kate teyze*.

'*Benim... Altmış beşinci doğum günümdü,' diye cevap verdi*.

Kadın, 'Özür dilerim, Charlotte,' deyince Chatty teyze neşeleniverdi.

Bir de kedileri var. İri, altın sarısı gözleri olan, parlak tüylerle kaplı, çok tatlı bir kedi. Kate ve Chatty teyze ona 'Tozlu Miller' diyor ama Rebecca Dew, kediyi sevmediğinden adını ısrarla kullanmıyor ve ona sadece 'şu kedi' diyor. Ayrıca, ona sabah akşam koca bir parça ciğer vermekten de hiç hoşlanmıyor; eski bir diş fırçasıyla salondaki koltukta tüylerini taramaktan ya da gecenin bir yarısı kedinin yatağına atlamasından da öyle.

‘Rebecca Dew kedilerden nefret eder,’ dedi Chatty teyze bana. ‘Özellikle de Tozluyu hiç sevmez. İhtiyar Bayan Campbell... Eskiden onun bir köpeği vardı. Köpek bu kediyi iki yıl evvel ağzında taşıyarak buraya getirmişti. Herhâlde Bayan Campbella götürmesinin bir yararı olmayacağını düşünmüştü. O kadar zavallı ve minik bir kediyavrusuydu ki... Bir deri bir kemikti ve çok ıslanmıştı. Taştan bir kalp bile o zavallı kediciği reddedemezdi. Kate ile ben de onu yanımıza aldık ama Rebecca Dew bizi hiç affetmedi. O dönem bu kadar diplomatik değildik. Aslında kediyi hiç almamamız gerekirdi. Fark ettin mi bilmiyorum...’ Chatty teyze endişeyle yemek odası ve mutfak arasındaki kapıya baktı. ‘Rebecca Dew’u nasıl idare ettiğimizi yani.’

Fark etmiştim ve bunu duymak çok hoşuma gitti. Zira bütün Summerside bu evde Rebecca Dew’un sözünün geçtiğini sansa da bu iki ihtiyar dul her şeyin farkındaydı.

‘*O bankacıyı almak istemedik. Genç bir adam bu eve uyum sağlayamazdı. Hem kiliseye düzenli gitmiyorsa, bu bizi oldukça endişelendirirdi. Ama biz onu alacakmışız gibi yaptık ve Rebecca Dew’un bunu kabul etmeyeceğini biliyorduk. Seni almış olmamıza o kadar sevindim ki canım. Sana yemek yapmak çok güzel olacak. Umarım sen de bizi seversin. Rebecca Dew’un çok güzel yönleri de vardır. On beş yıl evvel buraya geldiğinde şimdiki gibi tertipli biri değildi. Hatta bir keresinde Kate, salondaki aynanın tozunu fark etmesi için üzerine ‘Rebecca Dew’ yazmak zorunda kalmıştı. Rebecca Dew bu imaları hemen fark eder. Umarım odanı sevmişsindir canım. Geceleri pencereyi açabilirsin. Kate geceleri cam açık uyunmasını onaylamaz ama konuklarımızın bazı ayrıcalıkları olması gerektiğini de bilir. Biz aynı odada uyuyoruz ve aramızda bir anlaşma yaptık. Geceleri bir penceremiz kapalı, diğeri de benim için açık oluyor. İnsan bu küçük sorunları kolaylıkla halledebilir, öyle değil mi? İnsan isterse daima bir çözüm bulur. Geceleri Rebecca’nın gürültüsünü duyarsan telaşlanma. Hep birtakım*

sesler duyup kalkar ve nereden geldiğini bulmaya çalışır. Sanırım bankacıyı da bu yüzden istemedi. Geceliğiyle ona yakalanmaktan korktu. Umarım Katein fazla konuşmamasına takılmazsın, onun tarzı da böyle işte. Oysa anlatacak çok şeyi var; gençliğinde Amasa MacComber ile bütün dünyayı gezdi. Keşke benim de onun gibi konuşacak ilginç konularım olsaydı ama ben Prens Edward Adası'ndan hiç çıkmadım. Düzenin neden böyle olduğunu daima merak etmişimdir; konuşacak hiçbir şeyi olmayan ben konuşmayı çok severken, konuşacak çok şeyi olan Kate konuşmaktan nefret ediyor. Fakat sanırım Tanrı en doğrusunu bilir.'

Chatty teyze iyi bir konuşmacı olmasına rağmen tüm bunları ara vererek anlattı. Doğru yerlerde gerekli cevapları verdim ama hiçbirinin bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Bay James Hamilton'ın otlağında besledikleri bir de inekleri var, Rebecca Dew her gün ineği sağmaya gidiyor. Evde her zaman fazlaca krema oluyor ve anladığım kadarıyla Rebecca Dew sabah akşam duvardaki bir boşluktan bir bardak taze sağılmış sütü, Bayan Campbell'ın 'kadınına' veriyor. Sanırım bu süt doktorun talimatıyla Küçük Elizabeth'e içiriliyor. Henüz Kadının ya da Küçük Elizabeth'in kim olduklarını bilmiyorum. Bayan Campbell komşu evin sahibi; evinin adı da Evergreens.

Bu gece uyumayı beklemiyorum. Yabancı bir yatakta yatacağım ilk gece asla uyuyamam ve bu şimdiye dek gördüğüm en garip yatak. Fakat önemsemiyorum. Zaten geceleri hep sevmişimdir, yatakta uzanıp geçmişi, geleceği ve şu anı düşünmek çok hoşuma gider. Özellikle de geleceği.

Bu biraz uzun bir mektup oldu, Gilbert. Bir daha seni bu kadar uzun süre tutmayacağım. Ama sana her şeyi anlatmak istedim, böylece yeni yaşadığım yeri gözlerinde canlandırabilirsin diye düşündüm. Ayışığı uzaktaki gölgelerin arasından batmaya başladığı için artık mektubu sonlandırmam gerekiyor. Daha Marilla'ya da yazacağım. Mektubum bir gün sonra Green Gables'a ulaşır ve

postaneden eve onu Davy götürür. Marilla mektubu okurken Dora ile ikisi etrafına toplanır, Bayan Lynde de kulaklarını iyice açar... Of. Bak işte yine evimi özledim! İyi geceler, sevgilim.

Şimdi ve daima senin olacak,

ANNE SHIRLEY."

BÖLÜM 2

(Anne Shirley’den Gilbert Blythe’a mektuplar)

26 Eylül.

Mektuplarını okumak için nereye gidiyorum biliyor musun? Yolun karşısındaki koruya. Orada güneşin eğreltiotlarının üzerine vurduğu kuytu bir yer var. Ortasından bir dere geçiyor gövdesi yosunla kaplı bir kütüğe oturuyorum. Etrafında şimdiye dek gördüğüm en güzel ve en genç huş ağaçları var. Daha sonra bir hayal kuruyorum; altın sarısı, yeşil ve koyu kırmızı bir hayal... Hayallerin en güzeli... Hayalimin huş ağaçlarının arasındaki bu gizli korudan bana geldiğini düşünerek onu daha da süslüyor ve en ince dalların arasından mistik bir şekilde doğduğunu, havanın ve derenin etkilerini taşıdığını varsayıyorum. Orada oturup korunun sessizliğini dinlemeye bayılıyorum. Kaç değişik sessizlik türü olduğunu hiç fark etmiş miydin Gilbert? Ormanın sessizliği... Kumsalın sessizliği... Kırların sessizliği... Gecenin ve yaz günlerinin sessizliği... Hepsi çok farklı çünkü tınıları birbirinden çok başka. Eminim ki eğer görme ve dokunma duyularımı kaybetseydim bile sırf çevremdeki sessizlikten, nerede olduğumu kolayca söyleyebilirdim.

Okul yaklaşık iki haftadır devam ediyor ve ben işlerimi gayet güzel bir düzene oturttum. Fakat Bayan Braddock haklıymış; Pringlelar en büyük sorunum oldular. Şanslı yoncalarıma rağmen bu sorunu nasıl çözeceğimi henüz keşfetmiş değilim. Bayan Braddock’un da dediği gibi insanın yüzüne gülüp arkasından iş çeviriyorlar.

Pringlelar küçük bir topluluk gibi, gözleri sürekli birbirlerinin üzerinde ve içlerinde çok sık kavga etseler de

dışarıya karşı omuz omuza duruyorlar. Summer side da iki tip insan olduğu sonucuna vardım; Pringle sülalesinden olanlar ve olmayanlar.

Sınıfın bir sürü Pringle ve soyadı aynı olmasa da damarlarında Pringle kanı akan öğrenciyle dolu. Hepsinin asıl lideri Jen Pringle gibi görünüyor. Yeşil gözlü bu kız tıpkı Becky Sharp'ın on dört yaşındaki hâli gibi. Tahminlerime göre bana karşı son derece zorlu ve saygısız bir komplo hazırlığı içerisinde ve ben bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Kızın inanılmaz komik mimikler yapmak gibi bir kabiliyeti var ve arkamı döndüğümde sınıftaki kahkaha uğultusundan benim taklidimi yapmaya başladığını anlıyorum fakat henüz onu iş üzerinde yakalayamadım. Çok da zeki bir kız... Küçük cadı! Çok güzel edebî kompozisyonlar yazabiliyor, üstelik matematiği de çok iyi. Vah bana! Söylediği ve yaptığı her şeyde belirgin bir ışık var ve eğer benimle tanışmadan önce benden nefret etmemiş olmasa aramızda çok iyi bir bağ kurabilmemizi sağlayacak kadar kuvvetli bir mizah anlayışı var. Korkarım Jen ile kahkaha atmamız için daha zaman gerek.

Jen'in kuzeni Myra Pringle okulun en güzel kızı. Aynı zamanda da en aptalı. Komik ve saçma şeyler söylüyor; mesela bugün tarih dersinde yerlilerin, Champlain ve adamlarını tanrı ya da 'insan olmayan bir tür yaratık' zannettiklerini söyledi.

Pringlelar sosyal anlamda, Rebecca Dew'un da dediği gibi, Summerside'ın 'ışığı' olmuşlar. Daha şimdiden iki Pringle beni evine yemeğe davet etti çünkü yeni gelen öğretmeni yemeğe davet etmek bir nezaket kuralıdır ve Pringlelar da bu kuralı çiğneyecek insanlar değiller. Dün gece James Pringle'daydım. Sana daha önce bahsettiğim Jen'in babasının evinde. Adam bir üniversite profesörü gibi görünse de aslında çok aptal ve cahil. 'Disiplin' hakkında pis tırnaklarıyla masa örtüsüne vurarak ve bütün dil bilgisi kurallarını çiğneyerek uzun uzun konuştu. Summerside

Lisesi'nin iyi bir okul olduğunu, daima tecrübeli öğretmenlerle çalışması gerektiğini ve öğretmenlerin erkek olmasını tercih ettiğini söyledi. Benim biraz 'taze' olduğumdan söz etti, 'zamanla iyileşecek bir yara gibi' diye de ekledi. Bir şey söylemedim çünkü söylemeye kalksam çok fazla şey söylemek zorunda kalacaktım. O yüzden ben de tıpkı Pringlelar gibi yüzüne gülümsedim ama adama sevimli sevimli bakarken içimden, 'seni cahil, önyargılı ihtiyar yaratık!' dedim.

Jen zekâsını annesinden almış olmalı zira kadından hoşlandığımı fark ettim. Jen, anne ve babasının önünde örnek bir çocuk gibi davranıyordu. Kelimeleri ne kadar kibar olsa da ses tonu çok sertti. Bana ne zaman 'Bayan Shirley' dese, sesi beni aşağılar gibi çıkıyordu. O, saçıma her baktığında da kendimi havuç kafalı birisi gibi hissettim. Eminim ki hiçbir Pringle saçımın kumral olduğunu söylemez.

Morton Pringleları daha çok sevdim, gerçi Morton Pringle karşısındaki kişiyi asla dinlemiyor. Sana bir şey söylüyor, sen ona cevap verirken sana daha sonra söyleyeceği cümleyi düşünmeye başlıyor.

Bayan Stephen Pringle... Dul Pringle... Summerside dullarla dolu... Kadın bana dün bir mektup yazdı; güzel, kibar ama zehirli bir mektup. Millie'nin çok fazla ödevi oluyormuş... Oysa Millie çok hassas bir çocukmuş ve ona bu kadar fazla görev verilmemeliymiş. Bay Bell ona asla ödev vermezmiş. Onun hassas bir çocuk olduğunun anlaşılması gerekirmiş. Bay Bell onu çok iyi anlıyormuş! Bayan Stephen, eğer çabalarsam benim de Millie'yi çok iyi anlayacağımdan eminmiş!

Adam Pringles burnu kanadığı için bugün eve gitmek zorunda kaldı, eminim Bayan Stephen bunun benim suçum olduğunu düşünmüştür. Dün gece bir anda uyandım ve bir daha da uyuyamadım çünkü tahtaya yazdığım sorudaki T harfine nokta koymadığımı hatırladım. Eminim Jen Pringle bunu fark etmiş ve sınıfla dedikodumu yapmaya başlamıştır.

Rebecca Dew, Maplehurst'te yaşayan iki ihtiyar kadın dışında bütün Pringleların beni yemeğe davet edeceklerini söyledi. Sonrasında da beni sonsuza dek görmezden geleceklermiş. Tabii kasabanın 'ışığı' oldukları için bu Summerside da sosyal anlamda da görünmez olacağım demek oluyor. Neyse, göreceğiz. Savaş başladı ama henüz galip ya da mağlup belli değil. Yine de kendimi çok mutlu hissetmiyorum. İnsan önyargıyı anlamlandıramıyor. Ben hâlâ çocukluğumdaki gibiyim; insanların beni sevmemelerine katlanamıyorum. Öğrencilerimin ailelerinden yarısının benden nefret ettiğini bilmem hiç hoş bir şey değil. Üstelik bu benim suçum da değil. Canımı sıkan şey de bu adaletsizlik zaten. Baksana ne çok kelimeyi tırnak içine alarak yazmak zorunda kaldım! Fakat bu sayede duygularımı biraz dışa vuruyor ve rahatlayabiliyorum.

Pringlelar dışında öğrencilerimi çok seviyorum. İçlerinde öğrenmeye meraklı bazı hırslı, zeki ve çalışkan çocuklar var. Mesela Lewis Allan kaldığı pansiyondaki ev işlerini yaparak odasının parasını çıkartıyor ve bundan kesinlikle utanmıyor. Sophy Sinclair da babasının ihtiyar atının sırtına binip her gün on kilometre gelip, on kilometre geri gidiyor. Sana bir soru! Eğer böyle azimli bir kıza yardımım dokunuyorsa Pringlelar umurumda olmalı mı?

Sorun şu ki... Eğer Pringleların sevgisini kazanamazsam buradaki hiç kimseye yardım etme şansım kalmaz.

Fakat Windy Poplars'ı seviyorum. Burası pansiyon gibi değil, yuva gibi! Üstelik, beni seviyorlar... Tozlu Miller bile beni seviyor. Gerçi bazen bana sırtını dönüp oturuyor ya da o altın sarısı gözleriyle omzunun üzerinden bana dik dik bakarak bu tavrına ne tepki vereceğimi kontrol ediyor ama ben Rebecca Dew etrafta değilken onu sevip okşamayı ihmal etmiyorum, O aslında çok sıcakkanlı, insanı rahatlatan bir hayvan ama geceleri bambaşka bir yaratığa dönüştüğü de kesin. Rebecca bunun sebebinin gece karanlığında hiç tek başına dışarıda kalmasına izin verilmediğinden

kaynaklandığını söylüyor. Arka bahçede kediye seslenmekten nefret ediyor. Komşuların sesini duyup ona gülmeye başlayacaklarını söylüyor. Gecenin bir yarısı, öyle sert bir sesle, "Pisi... Pisipisi... Pisi pisi pisi!" diye bağırıyor ki bütün kasaba onun duyabilirmiş gibi geliyor. Teyzeler, Tozlu Miller eve dönmeden yatmıyorlar. 'Şu kedi yüzünden neler çektiğimi kimse bilmez... Hiç kimse,' diyor bana Rebecca.

Teyzeler gayet iyi ve her geçen gün onlardan daha çok hoşlanıyorum. Kate teyze roman okumayı sevmiyor ama benim okuma aşkımı desteklediğini söylemeden de geçmiyor. Chatty teyze romanlara bayılıyor. Romanlarını biriktirdiği 'gizli bir bölmesi var. Kitapları kasabanın kütüphanesinden aşırıyor ve ayrıca bu gizli bölmeye bir sürü kartla Kate teyzenin hoşlanmadığı pek çok şey daha koyuyor. Bu bölme bir sandalye minderinde ve yerini sadece Chatty teyze biliyor. Sırrını benimle paylaşma sebebinin durum ortaya çıkarsa onu Kate teyzeye karşı desteklememi isteyecek olması bence. Bunun dışında Windy Poplars da hiçbir gizli bölme koymaya gerek yok zira ben içinde bu kadar çok gizli dolap olan başka bir ev daha görmedim. Gerçi Rebecca Dew sayesinde hiçbiri gizli kalmıyor. Kadın bütün dolapları kurcalıyor, temizliyor. Teyzelerden biri ona itiraz edecek olursa 'bir ev kendi kendini temizleyemez,' diye çıkışıyor. Eminim romanları ya da kartları bulsa onları hemen yok ederdi çünkü inancına asla uymuyorlar. Rebecca Dew, kartların şeytanın kitapları olduğunu, romanların da onlardan beter olduğunu söylüyor. Rebecca'nın İncil dışında okuduğu tek şey 'Montreal Guardian' gazetesinin sosyete haberleri. Milyonerlerin evlerine, süslü mobilyalarına bakmaya bayılıyor.

'*Altın bir küvette yıkanmak ne güzel olurdu, Bayan Shirley,' dedi bir keresinde*.

Ama o gerçekten işini bilen bir ihtiyar. Bir yerlerden eski ve rahat bir sandalye kanadı bulmuş, üstelik sandalyenin ölçüleri tam bana göre. 'Bu sizin sandalyeniz. Bunu sizin için

aldık,’ dedi. Okula giderken giydiğim etek, tüyleriyle kaplanmasın diye, Tozlu Miller’ın o sandalyede uyumasına izin vermiyor. Yoksa Pringlelar hakkımda dedikodu yaparmış.

Üçü de incilerimle fazlasıyla ilgileniyorlar ve ne anlama geldiğiyle de. Kate teyze bana nişan yüzüğünü gösterdi (artık parmağına çok küçük geldiği için takamıyormuş). Yüzüğün üzeri turkuaz taşlarla bezeli. Fakat zavallı Chatty teyze bana gözlerinde iki damla yaşla, hayatında hiç nişan yüzüğü olmadığını söyledi. Kocası yüzükleri ‘fuzuli harcama’ olarak görüyormuş. O sırada benim odamda yüzünü sütle yıkıyordu. Teni kırışmasın diye her gece böyle yapıyor ama Kate teyzenin bilmesini istemediğinden bana gizlilik yemini ettirdi.

‘*Benim yaşımdaki bir kadının süt banyosu yapmasını uygunsuz bulacaktır,’ dedi ve devam etti. ‘Eminim Rebecca Dew da hiçbir Hıristiyan kadının güzelleşmeye çalışmasının doğru olmadığına inanıyordur. Kate yattıktan sonra ben de yüzümü sütle yıkamak için gizlice mutfağa indim ama Rebecca Dew her an gelebilir diye çok korktum. Uyurken bile bir kedi kadar keskin kulakları var. Eğer her gece mutfağa gizlice inip yüzümü sütle yıkamaya kalksam... Ah, havlu kalsın canım. Teşekkürler*.’

Evergreens’te yaşayan komşularımız hakkında az da olsa bir şeyler öğrendim. Kendisi de bir Pringle olan Bayan Campbell seksen yaşında. Henüz kendisini görmedim ama duyduklarımdan anladığım kadarıyla çok asık suratlı bir ihtiyarmış. En az kendisi kadar asık suratlı bir hizmetçisi var, ismi Martha Monkman ama ona genelde ‘Bayan Campbell’ın kadını’ diye hitap ediyorlar. Torunun kızı Elizabeth Grayson da Bayan Campbell ile yaşıyor. Elizabeth... iki haftadır burada olmama rağmen bir kere bile yüzünü görmediğim bir kız. Sekiz yaşında ve ‘arka yoldan’ devlet okuluna gidiyor. Arka bahçeden gidilen kestirme yol, o yüzden gelip giderken onunla hiç karşılaşmadım. Vefat eden annesi, Bayan Campbell’ın torunuymuş hatta annesini de Bayan Campbell

büyütmüş. Onun da anne ve babası vefat etmiş çünkü. Kadın, Bayan Lynde'in deyimiyle bir Yankee olan Pierce Grayson ile evlenmiş ama Elizabeth'i doğururken ölmüş. Adam da firmasının yeni açtığı şubenin başına geçmek üzere Paris'e taşınmış ve bebeği de Bayan Campbell'a göndermiş. İşin aslı adam çocuğunu görmeye katlanamıyormuş çünkü onun doğumunun karısının hayatına mal olduğuna inanıyormuş. Gerçi bu sadece kötü bir dedikodu olabilir zira ne Bayan Campbell ne de Kadın adam hakkında tek kelime ediyor.

Rebecca Dew, onların Elizabeth'e çok sert davrandıklarını ve kızın onlarla fazla vakit geçirmediğini söylüyor.

'*Elizabeth diğer çocuklar gibi değil, sekiz yaşında bir kız için fazlasıyla olgun. Bazen öyle şeyler söylüyor ki! Mesela bir keresinde bana, 'Rebecca diyelim ki tam yatacakken bileğini burktun, o zaman ne yaparsın?' diye sordu. Karanlıkta yatmaktan niçin korktuğuna hiç şaşmamalı. Buna rağmen kızı karanlıkta yatırıyorlar. Bayan Campbell evinde korkaklara yer olmadığını söylüyor. Elizabeth'i fareyi izleyen kediler gibi sürekli izliyor ve hayatına hayli müdahale ediyorlar. Kız azıcık gürültü yapacak olsa hemen çıkışıyorlar. Evde sürekli bir, 'şşşşttt, şşşşttt' durumu var. O çocuğu sürekli susturuyorlar. Ama bu konuda biz ne yapabiliriz ki?*'

Gerçekten de ne yapabiliriz?

İçimden Elizabeth'i görmek geliyor. Kız bana biraz zavallı biriymiş gibi geliyor. Kate teyze fiziksel açıdan ona çok iyi bakıldığını söylüyor. Tam olarak 'onu güzel besleyip iyi giydiriyorlar,' dedi ama bir çocuk için bu kadarı yetmez. Mesela ben Green Gables'tan önceki hayatımı asla unutamam.

Ertesi cuma akşamı Avonlea'de iki güzel gün geçirmek üzere eve döneceğim. Mavimsi bir sisle kaplı Parlak Sular Gölü, derenin oradaki kırmızıya dönmeye başlayan akçaağaçlar, Hayaletli Ormandaki altın sarısı eğreltiotları ve en sevdiğim yer olan Âşıklar Yolu'ndaki günbatımı beni

bekliyor. Şu an orada bil bakalım kiminle olmayı çok isterdim?

Biliyor musun Gilbert, bazen gerçekten seni sevdiğimi düşündüğüm anlar oluyor!”

“Windy Poplars,

Spook’s Lane,

S’side,

10 Ekim.

‘*Saygıdeğer beyefendi*,’

Chatty teyzenin büyükannesinin aşk mektuplarından biri böyle başlıyor. Çok güzel değil mi? Mektubu alan büyükbabası kendisini nasıl özel hissetmiştir!

Sen de mektubuma Sevgilim Gilbert” gibi bir ifadeyle başlamamı ister miydin gerçekten? Fakat düşününce senin o büyükbaba olmadığına çok seviniyorum ya da herhangi bir büyükbaba olmadığına. Genç olduğumuzu ve önümüzde koca bir hayatın uzandığını düşünmek muhteşem bir his! Birlikte geçireceğimiz koca bir hayatın… Öyle değil mi?

(Birkaç sayfa atlandı. Belli ki Anne’in kalemi ya sivrileşti ya kütleşti.)

Kuledeki penceremin önünde oturmuş kehribar rengi gökyüzünden rıhtıma doğru el sallayan ağaçlara bakıyorum. Dün gece çok güzel bir yürüyüş yaptım. Windy Poplars da moraller bozuk olduğundan başka bir yere gitmek zorundaydım. Chatty teyze duyguları incindiği için oturma odasında, Kate teyze Kaptan Amasa’nın ölüm yıldönümü olduğu için kendi odasında ve Rebecca Dew da hiç anlayamadığım bir sebepten ötürü mutfakta ağlıyordu. Daha

önce onun ağladığını hiç görmemiştim. Neler olduğunu öğrenmek için yanına yaklaştığımda bana, İnsan canı ne zaman isterse rahat rahat ağlayamaz mı?' dedi. Ben de onu kendisiyle baş başa bırakıp uzaklaştım.

Dışarıya çıkıp rıhtım yolunda yürümeye başladım. Havada tatlı, sisli bir ekim kokusu vardı. Yeni biçilmiş tarlaların hoş kokusuyla karışıyordu. Alacakaranlık yerini ayışığına bırakana dek yürüdüm. Tek kaşımaydım ama yalnız değildim. Hayali arkadaşlarımla bir sürü hayali sohbetler ettim, hatta kendimi bile şaşırtacak pek çok şey düşündüm. Pringlelarla ilgili endişelerime rağmen kendimle hoş vakit geçirmeden duramıyorum işte.

Pringlelar da aklımdan çıkmıyor aslında. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Summerside Lisesi'nde işler hiç iyi gitmiyor. Bana karşı bir komplo hazırlandığından kesinlikle eminim.

Mesela hiçbir Pringle ev ödevini yapmıyor. Üstelik ailelerine şikâyet etmemin de bir faydası yok. Hepsi de tatlı ve nazik bir dille beni başlarından savıyorlar. Bütün öğrencilerimin Pringlelardan oluşmadığının farkındayım ama onların bu düşmanca tavırları virüs gibi tüm sınıfa yayılıyor. Bir sabah masamın ters çevrilmiş olduğunu fark ettim. Elbette hiç kimse bunu kimin yaptığını bilmiyordu. Ertesi gün de masama içinden oyuncak bir yılan fırlayan bir kutu koymuşlar fakat kimse kutuyu kimin getirdiğini yine söylemedi. Ama okuldaki her Pringle yüzüme bakıp kahkahayla güldü. Sanırım çok korkmuş görünüyordum.

Jen Pringle okula sık sık geç geliyor ve dudaklarında aşağılayıcı bir gülümsemeyle nazikçe ifade ettiği bir bahanesi oluyor. Gözümün önünde arkadaşlarına notlar gönderiyor. Bugün kabanımı giydiğimde cebinden soyulmuş bir soğan çıktı. O kızı bir yere kapatıp, aklı başına gelene dek su ve ekmekten başka bir şey vermek istemiyorum doğrusu.

En kötüsü de bir sabah tahtada karikatürümle karşılaşmamda Beyaz tebeşirle, kızıl saçlarımı çizmişlerdi.

Jen dâhil hiç kimse suçu kabullenmedi ama ben sınıfta bu karikatürü çizebilecek tek kişinin Jen olduğunu biliyorum. Çok iyi çizilmişti. Burnum -ki bilirsin onunla her zaman iftihar ederim- sivri, ağzım da otuz yıldır Pringlelara bir şeyler öğretmeye çalışan yaşlı bir kadınınki gibi çizilmişti. O gece saat üçte uyanıp olayı tekrar düşündüm. Geceleri bizi uykudan uyandıran şeylerin hep kötü hadiseler olması sence de çok garip değil mi? Küçük düşürücü hadiseler...

Bana her türlü şey söylendi. Mesela sırf bir Pringle olduğu için Hattie Pringleın sınav notlarını düşük vermekle suçlandım. Çocuklar hata yaptığında onlara güldüğüm söylendi. (Evet, Fred Pringle 'yüzbaşı' kelimesinin 'yüzyıl yaşayan adam' anlamına geldiğinde yüzyıl güldüm. Ne yapayım kendimi tutamadım!)

James Pringle, 'Okulda disiplin olmadığını, hem de hiç olmadığını,' söyledi. Üstelik benim 'kimsesiz bir çocuk' olduğumla ilgili yazılar dolaşmaya başladı.

Pringle düşmanlığını başka alanlarda da hissetmeye başladım. Sosyal alanda olduğu kadar eğitim alanında, belli ki Summerside Lisesi'nde Pringleların sözü geçiyor. Onlara Kraliyet Ailesi denmesine şaşmamalı. Geçen cuma Alice Pringle'ın gezisine davet edilmedim. Bayan Frank Pringle'ın bir kilise projesi için düzenlediği yardım çayında kendisine masa ayrılmayan tek kız bendim. Rebecca Dew çaya katılan kadınların yeni bir hinlik peşinde olduklarını söylemişti zaten! Duyduğuma göre, Summerside'a yeni gelen rahibin karısı benim koroda yer almamı önermiş ama bütün Pringlelar, eğer bunu yaparsa çaya gelmeyeceklerini bildirmişler.

Elbette öğrencilerle sorun yaşayan tek öğretmen ben değilim. Diğer öğretmenler 'disiplin edilmeleri için' kendi öğrencilerini bana yolluyor... Ah bu kelimeden nefret ediyorum! Gönderdikleri öğrencilerin yarısı Pringle ama haklarında hiçbir şikâyette bulunulmuyor.

İki hafta önce tamamlamadığı bir ödevi bitirmesi için Jen'i okulda tuttum. On dakika sonra Maplehurst'ten gelen bir at arabası okulun önünde durdu ve Bayan Ellen kapıda belirdi. Çok güzel giyinmiş, tatlı tatlı gülümseyen bu ihtiyar kadın, şık simsiyah dantelleri, kartalı andıran burnu ile tıpkı 1840'lı yıllardan fırlamışa benziyordu. Özür dileyerek Jen'i alıp alamayacağını sordu. Lowvale'daki dostlarını ziyarete gidecekti ve giderken Jen'i de götüreceğine söz vermişti. Jen sanki zafer kazanmış gibi neşeyle giderken bunun bana karşı hazırlanan bir tuzak olduğunu hemen anladım.

Kötümser düşünürsem Pringlelar, Sloanelarla Pyeların bir karışımı gibi ama aslında öyle olmadıklarını biliyorum. Eğer düşmanım olmasalar onları severdim. Zira genelde neşeli, dürüst ve sadık insanlar. Hatta Bayan Ellen'ı bile severdim. Bayan Sarah'yı hiç görmedim, kadın on yıldır Maplehurst'ten ayrılmamış.

'*Çok asil ya da öyle olduğunu sanıyor,' diye burun kıvırdı Rebecca Dew. 'Ama konunun kadının gururuyla alakası yok. Bütün Pringlelar gururludur fakat o ikisini hiç kimse geçemez. Ataları hakkında konuşurken onları duyman lazım. İhtiyar babaları Kaptan Abraham Pringle çok iyi bir adamdı. Erkek kardeşi Myrom o kadar iyi biri değildi ama hiçbir Pringle onun hakkında ileri geri konuşmaz. Ne yazık ki hepsiyle sorun yaşayacaksın. Birine ya da bir şeye taktılar mı, fikirlerini asla değiştirmezler. Ama sen başını dik tut Bayan Shirley... Başını dik tut*.'

'*Keşke pasta için Bayan Ellenin tarifini alabilseydim,' diye iç çekti Chatty teyze. 'Kadın hep tarifi vereceğine söz veriyor ama hiç vermiyor. Çok eski bir İngiliz tarifi. Zaten tariflerini hep sıkı sıkı korurlar*.'

En vahşi rüyalarımda kendimi Bayan Ellen'a o tarifi Chatty teyzeye vermesi için zorladığımı ve Jen'in yanlış yazdığı p ile q'larını düzelttiğini görüyorum. İşin en kötü tarafı bunu Jen'e yaptırabilecek olmam. Ama o kadar kötü bir kız ki, yanına yaklaşmak istemiyorum."

(İki sayfa atlandı.)

‘*Sadık hizmetkârın*,’

ANNE SHIRLEY.

NOT: Chatty teyzenin büyükannesi aşk mektuplarını böyle bitirirmiş.”

“*15 Ekim*.

Dün gece kasabanın öteki ucunda hırsızlık olduğunu duyduk. Bir eve girilmiş ve biraz parayla bir düzine gümüş kaşık çalınmış. O yüzden Rebecca Dew da Bay Hamilton’dan bekçi köpeği ödünç almaya gitti. Köpeği arka verandaya bağlayacak, bana da nişan yüzüğümü bir yere kilitlememi önerdi!

Bu arada, Rebecca Dew’un neden ağladığını öğrendim. Evde bir sorun yaşanmış. Tozlu Miller yine yaramazlık yapmış, bunun üzerine Rebecca Dew da Kate teyzeye şu kedi ile ilgili bir şeyler yapılması gerektiğini söylemiş. Kedi, Rebecca’nın iplere dolanmasına neden olmuş ve bunu aynı yıl içinde üçüncü kez yaptığından, Rebecca hayvanın bilerek yaptığını düşünmüş. Kate teyzeyse ona, eğer her miyavladığında kediyi dışarıya çıkartırsa bir sorun kalmayacağını söylemiş.

‘*Bu bardağı taşıran son damlaydı,’ demiş Rebecca Dew*.

Sonra da gözyaşlarına boğulmuş!

Pringle olayı her hafta giderek daha sarpa sarıyor. Dün kitaplarımdan birine çok uygunsuz bir şey yazılmıştı ve Homer Pringle okuldan parende atarak çıktı. Ayrıca geçenlerde içinde çok çirkin şeyler yazan ve isimsiz birinden gelen bir mektup aldım. Yine de ne kitap ne de mektup

konusunda Jen'i nedense suçlamıyorum. Ne kadar cüretkâr bir kız oba da onun da bazı sınırları var. Rebecca Dew çok kızdı ve eğer gücü yetseydi Pringlelara neler yapardı diye düşününce, inan bana ürperdim. Romalı Nero'nun dileği bile Rebecca'nın dileğiyle kıyaslanamaz bence. Aslında onu hiç suçlamıyorum zira ben de birkaç kez Pringleları zehirleyebileceğimi aklımdan geçirmiştim.

Sana diğer öğretmenlerden söz ettiğimi sanmıyorum. İki tane var; ilkokulların dersine giren Müdür Yardımcısı Katherine Brooke ve hazırlık sınıfının öğretmeni George MacKey. George hakkında söyleyebileceğim çok az şey var. Kendisi utangaç, iyi huylu, yirmi yaşında bir delikanlı. Hafif bir İskoç aksanı var ama sınıfında çok başarılı. Onu tanıdığım kadarıyla sevdim. Ama ne yazık ki Katherine Brooke'u sevmek konusunda epey zorlanacağım.

Katherine, her ne kadar otuz beşinde gibi görünse de sanırım yirmi sekiz yaşında. Bana kendisinin müdür olmak istediği söylendi. O yüzden ben müdür olunca bozulmuş olmalı, özellikle de yaşım ondan küçük diye. Kendisi iyi bir öğretmen ama biraz otoriter. Kasabada pek popüler değil ama bunu umursamıyor bile! Herhangi bir arkadaşı ya da ilişkisi yokmuş gibi görünüyor ve küçük Temple Sokağı'ndaki kasvetli bir pansiyonda yaşıyor. Çok sıkıcı giyiniyor, asla dışarıya çıkmıyor ve herkes tarafından 'sert' biri olarak biliniyor. Çok alaycı biri ve öğrencileri onun tavrından sıkılmış durumda. Bana söylendiğine göre o kalın, siyah kaşlarını havaya kaldırdığında sınıftakiler çok huzursuz oluyormuş. Keşke ben de aynı şeyi Pringlelara yapabilseydim. Fakat yine de ben öğrencilerimi, onun gibi korkuyla yönetmek istemem. Ben öğrencilerimin beni sevmelerini isterim.

Her ne kadar hepsini mum gibi yapsa da yine de bazılarını bana gönderiyor, özellikle de Pringleları. Bunu bilerek yaptığının farkındayım, sorunlarla boğuşmamı görmekten zevk aldığını da biliyorum.

Rebecca Dew hiç kimsenin onula arkadaşlık yapamayacağını söylüyor. Teyzeler onu birkaç kez pazar günü yemeğine davet etmiş. Bu tatlı yürekli ihtiyarlar yalnız insanları daima yemeğe çağırıyor ve onlar için daima en lezzetli tavuklarla salataları hazırlıyorlar ama kadın hiç teşrif etmemiş. Onlar da çağırmaktan vazgeçmiş zira Kate teyzenin de dediği gibi, 'Her şeyin bir sınırı var.'

Çok zeki olduğu, iyi şarkı söylediği ve güzel şiir okuduğuyla ilgili söylentiler dolaşıyor. Gerçi aynı şeyler Rebecca Dew için de söyleniyor ama bunları yaptığına hiç şahit olmadım. Chatty teyze bir keresinde ondan kilise yemeğinde şiir okumasını istemiş.

'Bizi kaba bir şekilde reddedeceğini sandık,' dedi Kate teyze.

'Sadece homurdandı,' dedi Rebecca Dew.

Katherine'in derin, gırtlaktan gelen bir sesi var, neredeyse erkek sesi gibi kalın. Keyfi yerinde değilse homurdanmadan bile beter çıkıyor.

Güzel bir kadın değil ama kendisine daha iyi bakabilir. Esmer ve muhteşem siyah saçları var. Daima alnından geriye sıkıca toplayıp ensesinde topuz yapıyor. Gözleri ela olduğu için siyah saçları ve gür kaşlarıyla hiç uyum sağlamıyor. Göstermekten utanmayacağı kadar güzel kulaklara ve şimdiye dek gördüğüm en güzel ellere sahip. Ayrıca ağzı da çok güzel. Ama çok kötü giyiniyor. Giymemesi gereken renk ve desenleri bulma konusunda tam bir dâhi. Mat ve koyu yeşiller, can sıkıcı griler ğyiyor ama bu renkler ona hiç yakışmıyor. Üstelik sürekli giydiği o çizgili desenler zaten uzun olan boyunu daha da uzun gösterip kadının olduğundan da sıska görünmesine yol açıyor. Bir de giysilerini sanki gece giyip yatmış gibi duruyor.

Tavırları çok itici. Rebecca Dew'un da söylediği gibi sanki omuzlarında ağır bir yük var gibi. Ne zaman yanından geçsem kadın hakkımda korkunç şeyler düşünüyormuş gibi hissediyorum. Ne zaman onunla konuşsam bana kendimi

yanlış bir şey söylemişim gibi hissettiriyor. Buna rağmen onun için çok üzülüyorum. Ah, bunu bilse bana çok kızacağının da farkındayım. Üstelik ona yardım da edemiyorum çünkü istemiyor. Bana karşı gerçekten nefret dolu. Bir gün üçümüz de öğretmenler odasındayken okulun sözlü kurallarından birine uymayan bir şey yaptım ve Katherine hemen araya girip, 'Sanırım kendinizi kurallardan da üstün görüyorsunuz, Bayan Shirley,' dedi. Başka bir keresinde de okulun iyiliğine olacağını düşündüğüm bazı değişiklikler önerirken kadın yüzünü buruşturup gülümseyerek, 'Peri masallarıyla ilgilenmiyorum,' dedi. Bir defasında da onun eğitim yöntemiyle alakalı iyi şeyler söylerken, 'Bu güzel sözlerinizin altındaki maksat ne?' diye sordu.

Fakat beni en çok kızdıran şey... Bir gün, öğretmenler odasındayken onun kitaplarından birini aldım ve kapağına bakıp, 'Adınızı K ile yazmanız çok hoşuma gitti. Zira Katherine ismi, Catherine isminden çok daha çekici ve K harfi, bence kendini beğenmiş C harfinden çok daha samimi,' dedim.

Bana hiç cevap vermedi ama sonrasında bana gönderdiği notu, 'Catherine Brooke,' diye imzalamıştı!

Eve dönene dek sinirden kudurdum.

Eğer müdür olmasam onunla arkadaş olmaya çalışmaktan gerçekten vazgeçerdim fakat tüm o itici, tatsız ve kaba tavırlarının altında aslında bir dost edinme ihtiyacı yattığını biliyorum.

Kısacası eğer Rebecca Dew ve senin mektupların olmasa Katherine'in bu tavırları ve Pringleların saçmalıklarına nasıl dayanırdım hiçbir fikrim yok... Tabii bir de Küçük Elizabeth olmasa.

Küçük Elizabeth ile nihayet tanıştım. O kadar tatlı bir kız ki.

Üç gece evvel duvardaki delikten sütü ben uzattım ve sütü almaya hizmetçi yerine Küçük Elizabeth geldi. Yüzü

sarmaşıkların arasından zar zor seçiliyordu. Ufak tefek, açık tenli, sarışın ve kederli bir kız. Sonbahar akşamında bana bakan ela gözleri kocaman ve altın sarısı ışıltılar saçıyor. Gümüşi san saçlarını ortadan ikiye ayırmıştı, lüleli uçları omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde soluk mavi bir elbise, yüzünde cüceler diyarının prensesiymiş gibi bir ifade vardı. Rebecca Dew'un da dediği gibi, o kızın 'farklı bir havası' var. Bana çok şefkat görmemiş bir çocuk olduğu izlenimini verdi. Fiziksel değil, ruhsal anlamda. Günışığından ziyade ayışığını andırıyordu.

'*Demek Elizabeth sensin?' dedim*.

'*Bu gece değil,' diye cevap verdi. 'Bu gece Betty'yim çünkü bu gece dünyadaki her şeyi seviyorum. Dün gece Elizabeth'tim ve yarın gece de muhtemelen Beth olacağım. Ruh hâlime bağlı*.'

Onun kendime benzer bir ruh olduğunu anladığım an içim heyecanla ürperdi.

'*Kolayca değiştirebildiğin ve yine de kendin olmayı başardığın farklı adlarının olması ne kadar güzel bir şey*.'

Küçük Elizabeth başını salladı.

'*Kendi ismimden farklı daha bir sürü isim türetebilirim. Elsie, Betty, Bess, Elisa, Lisbeth, Bethama Lizzie olmaz. Kendimi asla Lizzie gibi hissedemem*.'

'*Bunu kim yapabilir ki?*'

'*Sizce bu yaptığım aptallık mı, Bayan Shirley? Büyükanne ile Kadın öyle diyor*.'

'*Hiç de değil, hayli mantıklı ve zevkli bir şey bence*.'

Küçük Elizabeth bana neşeyle bakınca ruhum ağırlaşmış gibi hissettim çünkü benden bir iyilik istemişti ve hoşlanmadığı insanlardan iyilik istemezdi.

'*Acaba kediyi kaldırıp onu biraz okşamama izin verir misin?' dedi utanarak*.

Tozlu Miller bacaklarıma sürtünüyordu. Onu yukarıya kaldırınca Elizabeth ufacık elleriyle kediyi keyifle okşamaya başladı.

‘Kedileri bebeklerden daha çok seviyorum,’ dedi ve bunu duyunca şok olacakmışım gibi savunmaya geçerek yüzüme baktı.

‘Sanırım bebeklerle pek bir arada olmadığın için onların ne kadar tatlı şeyler olduklarını bilmiyorsun,’ dedim gülümseyerek. Senin kedin var mı?

Elizabeth başını iki yana salladı.

‘Yok, hayır. Büyükanne kedi sevmez. Hizmetçi kadın da kedilerden nefret eder. Kadın bu gece dışarıya çıktığı için sütü almaya ben geldim. Süt almaya gelmek çok hoşuma gidiyor çünkü Rebecca Dew çok uyumlu biri.’

‘Bu gece Rebecca Dew gelmedi diye üzüldün mü?’ diye güldüm.

Küçük Elizabeth başını yine iki yana salladı.

‘Hayır, sen de çok uyumlu birisin. Aslında seninle tanışmayı çok istiyordum ama ‘yarından’ önce tanışamayacağımdan da korkuyordum.’

Orada durup biraz sohbet ettik. Elizabeth bir yandan sütünü içerken, bir yandan da bana yarından söz etti. Kadın ona beklediği günün asla gelmeyeceğini söylemiş ama Elizabeth çok zeki bir kız. Bir ara geleceğini biliyor. Güzel bir sabaha uyanıp yarın olduğunu göreceğini söyledi. Bugün değil, yarın. Sonra da bir şeyler olacakmış, muhteşem şeyler. Hiç kimsenin onu izlemediği bir gün olacakmış ve Elizabeth dilediği her şeyi yapacakmış... Gerçi ben Elizabeth’in yarının gelmesinin gerçek olamayacak kadar güzel bir şey olduğunu hissettiğini düşünüyorum. Belki rıhtım yolunun sonunda ne olduğunu bulurmuş. Güzel bir yılan gibi kıvrılan o şahane kızıl yol, Elizabeth’e göre dünyanın sonuna açılıyormuş. Belki de Mutluluk Adası oradaymış. Elizabeth, gidip de geri dönmeyen tüm gemilerin demirlediği Mutluluk Adası diye bir yer olduğundan çok emin ve yarın geldiğinde o adayı bulacakmış.

‘Ve yarın geldiğinde,’ dedi Elizabeth. ‘Bir milyon tane köpeğimle kırk beş tane kedim olacak. Kedi almama izin

vermediğinde büyükanneme bunu söyledim ve o da bana çok kızıp, 'Bu tarz konuşmalara hiç alışık değilimdir Bayan Küstah,' dedi, Bayan Shirley. Yemek yemeden beni yatağıma gönderdi ama ben küstahlık yapmak istememiştim. O gece hiç uyuyamadım Bayan Shirley çünkü Kadın bana bir zamanlar küstahlık yaptıktan sonra yatağında uyurken ölen bir çocuk tanıdığını söyledi.'

Elizabeth sütünü bitirince çalıların ardındaki görünmez bir pencereden sert bir tıkırtı sesi geldi. Sanırım biri bizi izliyordu. Cüce prensesim, sarı saçları simsiyah ağaçların arasında altın gibi parlarken hızla eve doğru koşup bir anda ortadan kayboldu.

Ona maceramı anlatınca Rebecca Dew, 'O çok hayalperest, tatlı bir kız,' dedi. Gerçekten de yaşadıklarım bir macera gibiydi Gilbert. 'Elizabeth bir keresinde bana, sen aslanlardan korkar mısın, Rebecca Dew? diye sordu. Ben de ona hiç aslan görmediğim için buna cevap verememe, dedim. O da yarın bir sürü aslan olacak, dedi. Ama hepsinin de iyi ve arkadaş canlısı olacaklarını ekledi. O an sanki bana değil de yarın dediği o şeye bakıyor gibiydi. Çocuğum böyle bakmaya devam edersen gözlerin bozulacak, dedim. O da bana, şu an derin düşünceler içindeyim Rebecca Dew, diye cevap verdi. O çocuğun sorunu yeterince çok gülmemesi.'

Konuşmamız esnasında Elizabeth'in bir kez bile gülmediğini hatırladım. Belki de gülmeyi öğrenmemişti. O koca ev çok durağan, sessiz ve neşesizdi. Şu an dünya muhteşem sonbahar renklerine bulanmışken bile ev oldukça kasvetli ve sıkıcı görünüyor. Sanırım Küçük Elizabeth kayıp fısıltıları fazla dinliyor.

Sanırım Summerside'daki bir görevim de ona nasıl gülüneceğini öğretmek olacak.

En sevgi dolu, en sadık dostun,

ANNE SHIRLEY.

NOT: Yine Chatty teyzenin büyükannesinden alıntı yaptım!"

BÖLÜM 3

“Windy Poplars,
Spook’s Lane,
S’side,
25 Ekim.

Gilbert sevgilim,

Buna ne dersin? Maplehurst’e yemeğe gittim!

Davetiyeyi bizzat Bayan Ellen yazmış. Rebecca Dew çok heyecanlandı. Beni ciddiye alacaklarına hiç inanmamıştı. Fakat bu davetin bir dostluk nişanesi olmadığından da çok emindi.

‘Eminim bir hinlik peşindeler!’ diye haykırdı.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum aslında.

‘En güzel elbiseni giy,’ diye tembih etti Rebecca Dew.

Ben de üzerinde mor menekşeler olan, krem rengi elbisemi giyip saçlarımı alnımdan geriye doğru taradığım yeni saç modelimi yaptım. Bu aralar çok moda.

Maplehurst’teki kadınlar kendilerince çok iyimser insanlar, Gilbert. İzin verseler onları sevebilirdim. Maplehurst çok şık ve lüks bir ev. Etrafını çevreleyen ağaçlarla öteki evlerden ayrı duruyor. İhtiyar Kaptan Abraham’ın meşhur gemisinin baş tarafında duran pruva heykelini meyve bahçesine yerleştirmişler. Geminin adı Git De Ona Sormuş. Buraya yüzyıl önce ilk göç eden Pringle tarafından güneyden getirilen ahşaplarla ön kapının merdivenleri yapılmış. Minden Savaşı’na katılmış başka bir ataları daha var; onun da kılıcı salondaki Kaptan Abraham’ın portresinin yanında

asılı. Kaptan Abraham babalarıymış ve onunla çok ama çok gurur duyuyorlar.

Eski, siyah şöminenin üzerinde kocaman aynalar asılı. Ayrıca içinde mumdan yapılma çiçekler olan cam bir dolap ve çok eski gemilerin harika resimleri var. Resimlerdeki Pringleların hepsinin başında çelenkler ve kocaman deniz kabukları var. Ayrıca misafir odasındaki yatağın üzerinde serili duran yorgan da çok renkli.

Salondaki maun Sheraton tarzı sandalyelerde oturduk. Duvarlarda gümüş renkli, çizgili duvar kâğıtları vardı. Pencerelerde gösterişli perdeler asılıydı. Masaları mermerden yapılmıştı hatta bir tanesinin üstünde bembeyaz bir yelkeni olan kıpkırmızı bir gemi modeli duruyordu. Bu küçük gemi Git De Ona Sorun minyatürüydü. Tavandan kristal taşlarla bezeli bir avize sarkıyor, ucundan cam taşlar sallanıyordu. Odanın tam ortasında üzerinde saat olan yuvarlak bir ayna vardı. Kaptan Abraham bunu da 'yabancı bir ülkeden' getirmiş. Ben de hayalini kurduğumuz evde buna benzer bir aksesuar olmasını çok isterim doğrusu.

Evde geleneksel dokunuşlar hâkimdi. Bayan Ellen bana milyonlarca Pringle fotoğraf gösterdi. Fotoğrafların çoğu deri kaplı çantalarda duruyordu. Kocaman, şişman bir kedi aniden kucağıma fırladı ama Bayan Ellen onu azarlayınca hayvan telaşla mutfağa kaçtı. Kadın benden özür diledi. Ama sanırım mutfağa kaçan kediden de gidip özür dilemiştir.

Genelde Bayan Ellen konuştu. Siyah, ipek elbisesi içindeki ufak tefek, ince bir kadın olan Bayan Sarah kırlaşmış saçları ve elbisesi kadar siyah gözleri, kucağına koyduğu damarları görünen minik elleriyle âdeta konuşamayacak kadar kırılgan görünüyordu. Buna rağmen Gilbert, Pringle sülalesindeki her ferdinin, ki buna Bayan Ellen da dahil, ondan habersiz adım atmadığı gibi bir izlenime kapıldım.

Çok güzel bir yemek yedik. Su soğuk, masa şık, tabaklar, çatal ve bıçaklar çok zarifti. Kendileri kadar asil ve ağırbaşlı duran bir hizmetçi bize servis yaptı. Fakat Bayan Sarah ile

her konuştuğumda sağır numarası yapınca yediğim lokmalar boğazıma takılacakmış gibi hissettim. Bütün cesaretim un ufak oldu. Kendimi sinekliğe takılmış zavallı bir sinek gibi hissettim. Gilbert, ben bu Kraliyet Ailesinin gönlünü asla ama asla kazanamam. Yeni yılda kendimi istifa ederken görebiliyorum. Böyle bir aile karşısında zerre kadar şansım yok.

Yine de etrafa bakarken bu iki ihtiyara acımadan edemedim. Bu ev bir zamanlar yaşıyormuş... Burada doğanlar, ölenler, büyüyenler olmuş. Fakat bir zamanlar bu evi saran tüm umutlar, tüm kahkahalar, tüm sevgiler, tüm korkular, tüm umut ve nefret artık uykuya dalmış. Şu anda yaşananların soluk ve gurur duyulan hatıralarından başka hiçbir şey yok bu evde.

Chatty teyze bugün çok üzüldü çünkü yatağımı düzeltirken yeni serdiği çarşafın tam ortasında elmas şeklinde bir kırışıklık fark etti. Bunun evden bir ölü çıkacağına delalet olduğuna inanıyor. Kate teyze batıl inançlardan nefret eder. Ama sanırım ben hurafelere inanan insanları daha çok seviyorum. Onlar hayata renk katıyor. Düşünsene, eğer herkes mantıklı ve zeki olsa dünya çok sıkıcı ve fazla iyi bir yer olmaz mıydı? O zaman ne konuşacaktık?

İki gece önce burada bir felaket yaşadık. Tozlu Miller, gece Rebecca Dew'un arka bahçedeki, pisi pisi diye bağırışlarına rağmen eve gelmedi ve sabah ortaya çıktığında... Berbat görünüyordu! Bir gözü tamamen kapanmıştı, çenesinin üzerinde de yumurta büyüklüğünde bir şişlik vardı. Tüyleri çamur içindeydi, patilerinden biri ısırılmıştı. Ama kedi zafer kazanmış gibi, sağlam kalan tek gözüyle dimdik duruyordu! Teyzeler dehşete kapıldı ama Rebecca Dew sakin bir tavırla, 'Şu kedi hayatında hiç doğru dürüst bir kavgaya karışmamıştı. Eminim diğer kediler ondan çok daha kötü görünüyordur!' dedi.

Bu gece rıhtım tarafında hafif bir sis başladı, Küçük Elizabeth'in keşfetmek istediği şu kızıl yolun üzerinden bu tarafa doğru geliyor. Kasabanın bütün bahçelerindeki çimenler ve yapraklar kıpkırmızı ve bu manzara sisle birleşince Spook's Lane büyülü, muhteşem bir yere dönüşüyor. Saat geç oldu, yatağım benim çağırıyor. Tabureye çıkarak yatağa girmeye ve inmeye alıştım artık. Ah, Gilbert bundan daha önce hiç kimseye söz etmedim ama artık saklayamayacağım çünkü çok komik. Windy Poplars'da uyandığım ilk sabah tabureyi unutup yataktan yuvarlanarak indim. Rebecca Dew'un deyimiyle sanki çatıdan düşmüş gibiydim. Neyse ki hiçbir yerimi kırmadım ama morluklar tam bir hafta geçmedi.

Küçük Elizabeth ile çok iyi dost olduk. Her akşam sütünü almaya o geliyor çünkü Rebecca Dew'un bozuk aksanıyla söylediği gibi, yardımcı kadın 'branşlarıyla' uğraşmakla meşgul. Elizabeth'i her akşam gözleri parıldar şekilde beni beklerken buluyorum. İki evin arasında yıllardır hiç açılmamış olan çitlerin ardından konuşuyoruz. Sohbetimiz uzasın diye Elizabeth sütünü mümkün olduğunca yavaş içiyor. Ama son yudumda o pencere mutlaka tıklatılıyor*.

*** Rebecca Dew, burada "bronş" (nefes borusunun akciğerlere giden iki kolundan her biri) ile "branş" (meslek ve eğitim dalı) kelimelerini karıştırıyor. Karakterin aslında kastettiği şey yardımcı kadının bronşit olması ve bu yüzden dinleniyor olması. (ç.n.)**

Yarın olacak şeylerden birinin de babasından gelecek bir mektup olduğunu öğrendim. Şimdiye dek hiç gelmemiş. O adam neler düşünüyor merak ediyorum doğrusu.

'*Beni görmeye dayanamıyor olabilir, Bayan Shirley,' dedi bir keresinde. 'Ama bu bana mektup yazmamasını gerektirmez*.'

'*Seni görmeye dayanamadığını kim söyledi?' diye sordum*.

‘Kadın,’ dedi Elizabeth. O, ne zaman Kadın dese o asık suratlı yardımcı, devasa boyutta bir ‘K’ harfi olarak gözümün önünde beliriyor. ‘Bence doğru söylüyor. Öyle olmasa babam arada sırada beni ziyarete gelirdi.’

Elizabeth, dün gece Beth olmuştu. Sadece Beth olduğu zaman babasından bahsediyor, Gilbert. Betty olduğunda büyükannesiyle yardımcının komik taklitlerini yapıyor ama Elsie olduğu vakit yaptıklarından dolayı pişman olup itiraf etmek istiyor fakat korkuyor. Çok nadir Elizabeth oluyor ve o zaman da yüzünde sanki perilerin şarkılarını duyabilen birinin ifadesi beliriyor. Güllerden ve yoncalardan bahsediyor. O çok narin bir çocuk Gilbert... Rüzgârlı kavakların yaprakları kadar hassas ve ben onu çok seviyorum. O iki korkunç kadının bu zavallı kızcağızı karanlıkta yatırdıklarını düşündükçe sinirleniyorum.*

*** Anne’in kaldığı evin adı Windy Poplars, İngilizcede “rüzgârlı kavaklar” anlamına gelir. Anne, burada yaladığı yer ile küçük kız arasında bir bağ kuruyor. (ç.n.)**

‘Kadın, ışık olmadan uyuyabilecek kadar büyüdüğümü söyledi. Ama ben kendimi çok küçük hissediyorum, Bayan Shirley çünkü gece çok büyük ve çok korkunç. Odam da içi doldurulmuş bir karga var ve ben ondan çok korkuyorum. Kadın eğer ağlarsam karganın gözlerimi oyacağını söyledi. Tabii ki buna inanmıyorum, Bayan Shirley ama yine de korkuyorum. Geceleri bir şeyler birbirlerine durmadan fısıldıyor. Fakat yarın olunca hiçbir şeyden korkmayacağım... Kaçırılmaktan bile!’

‘İyi de kaçırılma tehliken yok ki, Elizabeth.’

‘Kadın eğer tek başıma bir yere gider ya da yabancılarla konuşursam olur dedi. Ama siz yabancı değilsiniz, öyle değil mi, Bayan Shirley?’

‘Hayır, canım. Birbirimizi eskiden beri tanıyoruz aslında,’ dedim.”

BÖLÜM 4

“Windy Poplars,
Spookes Lane,
S’side,
10 Kasım.

Sevgilim,

Eskiden dünyada en nefret ettiğim kişi kalemimin ucunu kıran kişilerdi. Fakat ben okuldayken kalemimle yemek tariflerini not almayı alışkanlık hâline getiren Rebecca Dew’dan nefret edemem. Bunu sürekli yaptığı için de bu defa uzun ve aşk dolu bir mektup alamayacaksın.

En sevdiğim Ağustos böcekleri son şarkılarını da söylediler. Artık akşamları o kadar serin oluyor ki odama minik, tombul bir odun sobası aldım. Sobayı Rebecca Dew kurdu, ben de kalem için onu afettim. O kadının yapamayacağı hiçbir şey yok, üstelik okuldan her geldiğimde sobamı yakmış oluyor. Çok ama çok minik bir soba bu; iki elimle tutup kaldırabiliyorum. Tıpkı dört ayağının üzerinde duran bir köpeği andırıyor. Ama içine çalı çırpı atılınca kıpkırmızı olup o kadar fazla harlanıyor ki odamın ne kadar sıcak olduğunu hayal bile edemezsin. Şu an sobaya doğru ayaklarımı uzatmış şekilde oturup mektubu sana kucağında yazıyorum.

S’side’daki herkes, yani çoğu kişi, Hardy Pringleların düzenlediği dansa gitti. Ben davet edilmedim. Rebecca Dew buna o kadar kızdı ki sırf onu sevindirmek için benim de Tozlu Miller’dan en az onun kadar nefret etmem gerekiyormuş gibi hissettim. Ama Hardy’nin güzel ve aptal kızı Myra’nın sınavda ikizkenar bir üçgenin taban açılarının

eşit olduğunu kanıtlamaya çalıştığı aklıma gelince bütün Pringle sülalesini affettim. Kız geçen hafta da darağacının bir ağaç çeşidi olduğunu söyledi! Fakat âdil olmak lazım, bunu yapan sadece Pringlelar değil. Mesela geçenlerde Blake Fenton timsahı dev bir böcek türü olarak tanımladı. Bir öğretmenin hayatındaki en heyecanlı anlar da bu kadar olur işte!

Bu gece kar yağacak gibi. Kar yağacakmış gibi olan akşamları çok seviyorum. Rüzgâr ağaçların arasından eserken sıcacık odam daha da sıcak oluyor. Bu gece kavaklardaki son altın sarısı yapraklar da düşmüş olacak.

Sanırım şu ana kadar her evde yemeğe davet edilmişimdir, yani öğrencilerimin evlerini kastediyorum. Hem kasabada hem de köydekileri. Ah, Gilbert sevgilim balkabağı ikramlarından gına geldi! Lütfen hayallerimizdeki evde asla ama asla balkabağından yemekler yapmayalım.

Geçen ay yemeğe gittiğim neredeyse her evde balkabağı reçeli ikram edildi. İlk yediğimde çok hoşuma gitmişti. Rengi o kadar sarıydı ki kendimi güneş ışığı yiyormuş gibi hissetmiştim ve tabii bunu dile getirdim. Bunun üzerine etrafta benim balkabağı reçelini çok sevdiğim söylentisi çıkmış, bu yüzden insanlar bana devamlı balkabağı reçeli ikram etmeye başladı. Dün gece Bay Hamiltonlara giderken, Rebecca Dew orada bu reçelden yine yemek zorunda kalmayacağımı çünkü Hamiltonların balkabağı reçelinden nefret ettiğini söyledi. Ama yemeğe oturduğumuzda masanın üzerindeki cam kâse ağzına kadar balkabağı reçeliyle doluydu.

Bayan Hamilton bana dolu bir kâse uzatırken, 'Şahsen ben balkabağını pek sevmem,' dedi. 'Fakat sizin çok düşkün olduğunuzu duyunca geçen pazar Lowvale'daki kuzenimi ziyarete gittiğimde ona, 'Bu hafta Bayan Shirley'yi ağırlayacağım ve kendisi balkabagına bayılır, senden bir kavanoz reçel ödünç alabilir miyim?' diye sordum. O da

verdi. Buyurun, yiyin lütfen hatta kalanını evinize de götürebilirsiniz.'

Elimde balkabağı reçeliyle dolu bir kavanozla eve gittiğimde Rebecca Dew'un suratını görmeliydin! Evde de balkabağını seven hiç kimse olmadığından, kavanozu gece yarısı karanlığında arka bahçeye gömmek zorunda kaldık.

'Bunu herhangi bir hikâyene koymazsın, değil mi?' diye sordu Rebecca Dew tedirgin bir şekilde. Kadın benim dergilere yazdığımı öğrendiğinden beri Windy Poplars'da yaşanan her şeyi hikâyelerime koyacağından korkuyor ya da koymamı umuyor, hangisi doğru tam olarak kestiremiyorum. Hikâyelerimde Pringleları kötülememi istiyor. Fakat tam tersine Pringlelar durmadan benimle uğraştıkları için hem okulu hem de onları idare etmekten zaten hikâye yazmaya vaktim kalmıyor.

Şu an bahçede sadece kuru yapraklar ve donmuş otlar var. Rebecca Dew gülleri kardan yanmasınlar diye patates çuvallarına sardı, alacakaranlıkta hepsi kamburu çıkmış ihtiyarlara benziyorlar.

Bugün Davy'den üzerine on tane öpücük kondurulmuş bir kart aldım, bir de Priscilla'nın Japonya'daki bir arkadaşının ona hediye ettiği kâğıda yazdığı bir mektup. İpek gibi ince bir kâğıttı ve üzerinde hayaletleri andıran soluk renkli kiraz çiçekleri vardı.

Şu Japonya'daki arkadaşından biraz şüphelenmeye başladım. Ama asıl sürpriz senden gelen şişkin zarf oldu. Tadına varabilmek için uzun mektubunu tam dört kez okudum, içindeki her şeyi bitirdikten sonra kabın dibini de yalayan bir yavru köpek gibi! Gerçi bu hiç romantik bir benzetme olmadı ama aklıma geliverdi işte. Mektuplar çok güzel de olsa artık beni tatmin etmiyorlar. Ben seni görmek istiyorum. Noel tatiline sadece beş hafta kaldığı için çok mutluyum."

BÖLÜM 5

Bir kasım akşamı geç saatte penceresinin önünde oturan Anne kalemi ağzında, hayalleri gözlerinde, alacakaranlıktaki dünyaya bakıyordu. Bir anda canı eski mezarlığa doğru yürümek istedi. Akşamları huş ve akçaağaçlarla kaplı rıhtım yolunda yürümeyi tercih ettiği için, henüz mezarlığa hiç gitmemişti. Kasımda artık yapraklar döküldüğünden Anne ormanda yürümek istemedi. Ağaçlar görkemini yitirmiş ve onlara farklı bir gizem katan karlar henüz üzerlerini kaplamamıştı. O yüzden Anne de mezarlığa gitmek istedi. Hem canı çok sıkkındı, bu ruh hâline en uygun yer bir mezarlık olabilirdi. Hatta belki orada morali bile düzelebilirdi; Rebecca Dew, mezarlığın Pringlelarla dolu olduğunu söylemişti. Nesillerdir oraya gömülüyorlardı ve adım atmaya yer kalmayıp yeni bir mezarlık yapılana dek de oraya gömülmeye devam edeceklerdi. Anne, o mezarlıkta artık çevreye rahatsızlık vermeyecek kaç tane Pringle'ın yattığını görmeyi çok istedi.

Anne'e artık Pringlelardan fenalık gelmişti. Durum gittikçe bir kâbusa dönüşüyordu. Jen Pringle'ın organize ettiği saygısız komplo sonunda gerçekleşmişti. Anne bir hafta önce öğrencilerden 'Haftanın En Önemli Olayları' konulu bir kompozisyon yazmalarını istemişti. Jen Pringle harika bir tane yazmıştı. O küçük cadı çok zeki bir kızdı ve öğretmenini küçük düşürmeye bayılıyordu. Fakat bu defa o kadar ayan beyan şekilde bunu yapmıştı ki görmezden gelmek mümkün değildi. Anne onu derhâl evine yollamış ve özür dilemeden okula geri almayacağını söylemişti. Artık Pringle sülalesiyle Anne arasında bir savaş başlamıştı. Ve zavallı Anne zaferi karşı tarafa kaptıracağını biliyordu. Okul

yönetimi Pringleları destekleyecek ve Anne'den ya Jen'in geri gelmesine izin vermesini ya da istifa etmesini isteyeceklerdi.

O yüzden canı çok sıkkındı. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve savaşma şansı verilse bu konuda başarılı olacağından da çok emindi.

Bu benim hatam değil, diye düşündü. *Böyle bir sülale ve böyle çetrefilli planlarla kim başa çıkabilir ki?*

Anne'e göre, Green Gables'a geri dönmek yenilmek demekti! Hem Bayan Lynde'in tahminlerini haklı çıkartacak hem de Pyeları sevindirmiş olacaktı! Hatta arkadaşları bile ona acıyacak ve Anne bu durumdan çok rahatsız olacaktı. Üstelik Summerside'daki başarısızlığı bir duyulursa bir daha başka hiçbir okulda iş bulamazdı!

Fakat Pringle ailesi, Anne'i tiyatro oyunu konusunda alt edememişlerdi. Anne yaptığı kurnazlığı hatırlayınca sinsi sinsi gülümsedi. Henüz Anne'in yapabileceklerini bilmiyorlardı. Anne yüzünde kurnaz bir ifadeyle gülümsedi ve yaptığı yaramazlığı hatırlayınca gözleri parladı.

Bir Tiyatro Kulübü kurmuş ve bağış toplamak için hazırladığı oyunu bir an önce sahnelemek için kollarını sıvamıştı. Toplanan bağışla sınıflara birtakım süslemeler alacaktı. Katherine hep dışlandığı için de ondan yardım istedi. Katherine her zamankinden daha sert ve alaycı davranmaya devam etse de Anne bu kadına acıyordu. Kadın imalı konuşmadan ve o kalın kaşlarını havaya kaldırmadan duramıyordu. Daha da beteri, Jen Pringle'ın İskoçya Kraliçesi Mary rolünü alması için Katherine ısrar etmişti.

"Okulda bu rolü ondan daha iyi oynayabilecek hiç kimse yok," demişti sabırsızlıkla. "Hiç kimsenin kişiliği bu role uygun değil."

Anne bundan o kadar da emin değildi. O, bu rol için uzun boylu, ela gözlü, gür, kestane saçlı Sophy Sinclair'ı düşünmüştü. Sophy, Jen'den çok daha iyi bir Kraliçe Mary

olurdu. Ama Sophy tiyatro kulübünde değildi ve hayatında hiçbir oyunda sahne almamıştı.

“Bu konuda saçmalık istemiyorum zira başarılı olmayacak hiçbir işte yer almam,” demişti Katherine bunun üzerine ve Anne de geri adım atmak durumunda kalmıştı. Jen’in bu rolü çok iyi oynayacağını o da inkâr edemezdi. Kızın doğal bir yeteneği vardı ve kendisini sahneye atmaktan da hiç çekinmiyordu. Dört hafta boyunca her akşam prova yaptılar ve her şey gayet yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Jen rolüyle çok ilgileniyormuş gibi görünüyor ve oyun boyunca dikkatini asla dağıtmıyordu. Anne de onun koçluğunu Katherine’e bırakmıştı. Gerçi bir ya da iki kez Jen’in yüzünde gördüğü o kurnaz sevinç ifadesi kendisini şaşırtmış, bunun ne anlama geldiğini bir türlü çözememişti.

Provalar başladıktan kısa süre sonra Anne, kız öğrencilerin kulisinin bir köşesinde Sophy Sinclair’ı ağlarken buldu. İlk başta kız o ela gözlerini kırpıştırıp ağladığını inkâr etse de sonradan dili çözüldü.

“O oyunda yer almayı çok istiyordum… Kraliçe Mary olmayı,” diye hıçkırdı. “Daha önce hiç böyle bir fırsatım olmamıştı… Babam hiçbir kulübe girmeme izin vermedi çünkü aidat ödemesi gerekiyordu ve vereceği her kuruş onun için çok fazlaydı. Ve tabii benim de hiç tecrübem olamadı bu yüzden. Oysa Kraliçe Mary’yi hep çok sevmişimdir… Adı bile beni çok heyecanlandırır. Darnley’nin öldürülmesiyle bir ilgisinin olduğuna da asla inanmıyorum. Kısa süre için de olsa, onun yerinde olmayı çok isterdim doğrusu!”

Anne verdiği cevabı daha sonra düşünce bu cevabı koruyucu meleğinin ona söylettiğine emin oldu. “Sana da bir rol yazıp koçluğunu ben yapacağım, Sophy. Senin için de iyi bir deneyim olur. Roller dağıtıldı ama işler umduğumuz gibi gitmezse, Jen de dünyanın kendisi etrafında dönmediğini anlamış olur. Ama şimdilik bu konudan hiç kimseye söz etmeyeceğiz.”

Sophy ertesi gün rolünü ezberlemişti. Okul çıkışı, her öğleden sonra Anne ile Windy Poplars'a gidiyor ve kulede birlikte prova yapıyorlardı. Sophy ile çok eğlenceli vakit geçirdiler. Oyun kasımın son cuması kasaba binasında sergilenecekti. Çok büyük bir reklam kampanyası yapılmış ve bütün koltuklar satılmıştı. Anne ile Katherine iki akşam boyunca binayı dekore etmekle uğraştılar, bir orkestra kiralandı ve perde aralarında şarkı söylemesi için Charlottetown'dan bir soprano getirildi.

Kostümlü prova çok iyi geçti. Jen gerçekten harikaydı ve diğer oyuncular da ona uyum sağlamıştı. Fakat oyunun sahneleneceği gün Jen'in annesi kızının boğazının ağrıdığı haberini gönderdi; bademcik iltihabı olabileceğinden şüpheleniyorlardı. Bunu duyan herkes çok üzülse de Jen'in o gece oyunda yer alması artık imkânsızdı.

Katherine ile Anne ortak bir hayal kırıklığı yaşayarak birbirlerine baktılar.

"Oyunu iptal etmemiz gerek," dedi Katherine yavaşça. "Bu da başarısızlık demektir. Aralıkta burada çok fazla iş olur. Zaten baştan beri, senenin bu döneminde oyun sergilemenin saçma bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

"Oyunu ertelemiyoruz," dedi gözleri Jen'inki kadar yemyeşil parlayan, Anne. Elbette bunu Katherine'e sesli bir şekilde söylemeyecekti ama kızın bademcik iltihabı filan olmadığından adı kadar emindi. Oyunu Anne Shirley sahneye koyduğu için Pringlelar ona bir komplo kurmuştu.

"Ah, eğer öyle diyorsan!" dedi Katherine omuz silkerek. "Fakat ne yapacaksın? Onun rolünü okuyacak birini mi bulacaksın? Bu her şeyi mahveder çünkü Mary başrol."

"Sophy o rolü en az Jen kadar iyi oynar. Hem kostümü de tam üzerine göre, çok şükür onu Jen değil sen yaptın ve kostüm sende duruyor."

Oyun o gece bir salon dolusu seyirci karşısında sahnelendi. Mary'yi oynayan Sophy çok mutluydu. Jen Pringle'ın asla olamayacağı bir Mary olmuştu. Kadife

eldivenleri ve mücevherleri içinde kız tıpkı Mary'ye benziyordu. Sophy'yi kendi sade hâli dışında hiç görmemiş Summerside Lisesi öğrencileri ihtişamlı kostümü içindeki kızı hayranlık dolu gözlerle izlediler. Herkes Sophy'nin hemen kulübe alınmasını istedi ve üyelik aidatını bizzat Anne ödedi ve o andan itibaren Sophy artık Summerside Lisesi'nin saygın öğrencilerinden biri olarak görülmeye başladı. Fakat o gece Sophy'nin kendisi de dâhil olmak üzere, attığı o ilk adımla kızın yıldızlara doğru uzanan bir yola çıktığını hiç kimse hayal etmemişti. Yirmi yıl sonra Sophy Sinclair, Amerika'nın en önde gelen oyuncularından biri olacaktı. Fakat muhtemelen o gece Summerside binasındaki perde inerken duyduğu alkışlar, Sophy'nin kulağına şimdiye dek duyduğu en güzel rüzgâr sesinden bile daha güzel gelmişti.

Bayan James Pringle haberi güya evde hasta yatan kızı Jen'e yetiştirdiğinde kızın o şeytani yeşil gözleri öfkeyle parladı. Rebecca Dew'un da sevinçle belirttiği gibi, Jen hayatında bir kez olsun yenilginin tadını almıştı. Ve bunun sonucu, 'Önemli Olaylar' başlıklı kompozisyon ödevinde öğretmenini aşağılamak olarak patlak verdi.

Anne mezarlıktaki yosun tutmuş taşlı yoldan ve donmuş eğrelti otlarının arasından geçerek yürüdü. Kasım rüzgârının henüz tüm yapraklarını dökemediği ince, uzun karakavakların ilerideki eflatun renkli tepelerin üzerinden göğe doğru yükseliyordu. Mezar taşlarının yarısı eğri büğrü olmuş, eski mezarlık ise uzun, kalın gövdeli köknar ağaçlarla çevrilmişti. Anne orada kimseyi görmeyi beklemiyordu fakat bir hanımefendi edasıyla orada duran, uzun boylu, asil burunlu, ince ve hoş ağızlı Bayan Valentine Courtaloe'yu fark edince şaşırdı. Elbette Summerside'daki herkes gibi Anne de Bayan Courtaloe'yu tanıyordu. Kendisi kasabanın terzisiydi, ölü ya da diri hiçbir insana kıymet vermezdi. Anne orada tek başına dolaşıp mezar taşlarındaki yazıları okumayı ve unutulmuş âşıklarla ilgili hayaller kurmayı planlıyordu. Ama kadın aniden koluna girip en az Pringlelar kadar çok

Courtaloe’nun da gömülü olduğu mezarlıktan söz etmeye başlayınca kaçamadı. Kadının damarlarında tek bir damla bile Pringle kanı yoktu ve Anne’in en sevdiği öğrencileri onun yeğenleriydi. O yüzden kadına karşı kibar davrandı ve yaşamak için dikiş diktiği konusunda asla imada bile bulunmamaya özen gösterdi. Zira kadın bu konuda çok hassastı.

“İyi ki bu akşam buraya gelmişim,” dedi Bayan Valentine. “Size burada gömülü olan herkes hakkında bir şeyler anlatabilirim zira bir mezarlığın tadına varmak için orada yatanlar hakkında bilgi sahibi olunması gerektiğini hep söylerim. Buradaki mezarlığı, yeni mezarlıktan daha çok seviyorum. Aslında burada hep eski aileler yatar ve bütün Tom, Dick ve Harryler yeni mezarlığa gömülür. Courtaloelar şu köşede gömülüdür. Tanrım, ailemizde ne çok cenaze gördük.”

“Sanırım bütün eski aileler öyledir,” dedi Anne zira Bayan Valentine belli ki ondan bir şeyler söylemesini bekliyordu.

“Sakın bana diğer eski ailelerden bizimki kadar cenaze çıktığını söyleme,” dedi kadın kıskanç bir tavırla. “Bizim ailemiz çok çabuk tükendi. Çoğumuz öksürükten öldü. Burası Bessie teyzemin mezarı. Azize gibi bir kadındı. Fakat kardeşi Cecilia teyzem de her zaman daha ilginç biri olmuştur. Onu son gördüğümde bana, ‘Otur tatlım, otur. Bu gece on biri on geçe öleceğim, neden seninle son bir kez şöyle güzel bir dedikodu yapmıyoruz?’ demişti. Garip olan Bayan Shirley, o gece gerçekten on biri on geçe öldü. Bunu nasıl bilmiş olabilir söyler misiniz?”

Anne cevap veremedi.

“Büyük büyükbabam Courtaloe buraya gömüldü. 1760’da doğmuş. Tekerlek yaparak para kazanırmış. Duyduğuma göre yaşamı boyunca bin dört yüz tekerlek yapmış. Öldüğünde rahip cenazesinde onun için, ‘Yaptıkları işler de öteki dünyada ona eşlik edecektir,’ demiş. Bunun üzerine ihtiyar Myrom Pringle, büyük büyükbabamın cennete giden

yolda tekerlekten boğulacağını söylemiş. Sizce bu zarif bir laf mı, Bayan Shirley?”

Eğer bu lafı bir Pringle söylememiş olsa Anne büyük bir kararlılıkla, “Kesinlikle değil,” demezdi. Kuru kafa ve kemiklerle süslenmiş mezar taşına bakınca onun da zarifliğini sorgulamadan edemedi.

“Burada da kuzenim Dora yatıyor. Üç kez evlendi ama kocalarının hepsi hızla öldü. Zavallı Dora’nın sağlıklı bir adam seçme konusunda hiç şansı yoktu. Son kocası Benjamin Banning, ki kendisi buraya gömülmedi, ilk karısının yanına, Lowvale’a gömüldü. Ölmeyi hiç istemiyordu. Dora ona buradakinden çok daha iyi bir dünyaya gideceğini söyledi. ‘Belki de… Belki de…’ dedi zavallı Ben. ‘Ama ben bu dünyaya daha alışkınım.’ Altmış bir tane farklı ilaç kullanmasına rağmen yine de uzun yaşadığını söyleyebilirim. David Courtaloe amcamın bütün ailesi buraya gömülü. Her mezarın ayakucunda birer lahana gülü dikilidir ve tanrım, öyle güzel açarlar ki! Her yaz buraya gelip gül vazoma koymak için onları toplarım. Ziyan olmaları çok kötü olur, öyle değil mi?”

“Sa… Sanırım haklısınız.”

“Zavallı kız kardeşim Harriet burada yatıyor,” diye iç çekti Bayan Valentine. “Muhteşem saçları vardı… Rengi sizinki gibiydi… Ama bu kadar kızıl değildi. Dizlerine kadar uzundu. Öldüğünde nişanlıydı. Bana sizin de nişanlı olduğunuzu söylediler. Ben evlenmeyi hiç istemedim ama sanırım nişanlı olmak güzel olurdu. Ah, tabii ki kısmetlerim vardı… Ama galiba ben biraz fazla seçiciydim… Bir Courtaloe herkesle evlenemez, öyle değil mi?”

Zaten evlenebilecekmiş gibi de görünmüyordu.

“Frank Digby… Sumakların altındaki şu köşede yatıyor… Benimle evlenmek istemişti. Onu reddettiğim için biraz pişmanım… Ama Tanrım o bir Digby idi! O da Georgina Troop ile evlendi. Kadın elbiseleriyle gösteriş yapmak için kiliseye her zaman en son gelirdi. Tanrım, elbiselere nasıl da

düşkündü. Çok güzel, mavi bir elbiseyle gömüldü. O elbiseyi bir düğünde giymesi için kendisine ben dikmiştim ama maalesef kendi cenazesinde giymek nasip oldu. Çok tatlı, üç çocuğu vardı. Kilisede hep önümde otururlar, ben de onlara şeker verirdim. Sizce çocuklara kilisede şeker vermek yanlış mı Bayan Shirley? Naneli şekeri kastetmiyorum... Onlar verilebilir. Sizce de naneli şekerin dini bir anlamı yok mu? Fakat zavallı çocuklar onları sevmezdi."

Courtaloeları anlatmaktan yorulan Bayan Valentine'in bundan sonra bahsettiği şeyler biraz daha renkli konulardı. Kadın sizin bir Courtaloe olup olmamanızı umursamadan konuşuyordu.

"İhtiyar Bayan Russel Pringle burada yatıyor. Sık sık onun cennette gidip gitmediğini merak ederim."

"Neden?" diye şaşkınlıkla sordu Anne.

"Zira kendisinden sadece birkaç ay evvel ölen kız kardeşi Mary Ann'den hep nefret ederdi. 'Eğer Mary Ann cennetteyse ben oraya gitmem,' derdi. Üstelik daima sözünün eri bir kadın olmuştur, tatlım. Pringlelar hep öyledir. Bir Pringle olarak doğdu ve kuzeniyle evlendi. Bu da Bayan Dan Pringle... Janetta Bird. Öldüğünde yetmiş yaşındaydı, insanlar onun ölmek için bu yaşı beklediğini çünkü İncil'de yazan yaş sınırının bu olduğunu söylerler, insanlar çok saçma şeyler söylüyor, öyle değil mi? Duyduğuma göre ölmek, kadının kocasına sormadan yapmaya cesaret edebildiği tek şeymiş. Bir keresinde kocasının hiç beğenmediği bir şapka aldığında adam ne yapmıştı biliyor musun, tatlım?"

"Hayal bile edemiyorum."

"Adam şapkayı yedi! Ama küçük bir şapkaydı. Dantelli ve çiçekliydi, üstünde hiç tüy yoktu. Yine de hazmetmesi zor olmuştur. Anladığım kadarıyla adam uzun süre mide ağrısı çekmiş. Elbette ben şapkayı yediğini bizzat görmedim ama bu hikâyenin doğru olduğu söylenir. Sence doğru mudur?"

"Bir Pringle ne yaparsa inanırım," dedi Anne.

Kadın kızın kolunu gülümseyerek sıktı.

“Senin için üzülüyorum… Çok üzülüyorum. Sana çok kötü davranıyorlar. Ama Summerside sadece Pringlelardan ibaret değildir, Bayan Shirley.”

“Bazen öyle olduğunu düşünüyorum ama,” dedi Anne kederle gülümseyerek.

“Hayır, değil. Üstelik burada onlara iyi bir ders vermenizi görmekten mutlu olacak pek çok insan da var. Ne yaparlarsa yapsınlar sakın pes etmeyin. Onların içine şeytan kaçmış. Ama birbirlerine çok bağlılar ve Bayan Sarah müdürlük makamına kuzeninin getirilmesini çok istedi.

Nathan Pringles da burada yatıyor. Nathan, daima karısının kendisini zehirlemeye çalıştığına inanırdı ama bunu hiç umursamazdı. Bu durumun hayatını heyecanlı hâle getirdiğini söylerdi. Bir keresinde güvecine arsenik koyduğundan şüphelenmişti, dışarıya çıkıp yemeği bir domuza verdi. Domuz üç hafta sonra öldü. Ama adam bunun bir tesadüf olabileceğini ya da belki ölen domuzun ona yemeğini verdiği domuz olmayabileceğini söyledi. Nihayetinde karısı ondan önce öldü ve adam o şüphelendiği şey dışında karısının ona daima hep iyi bir eş olduğunu söyledi. Bence karısının kendisini zehirlemeye çalıştığı konusunda yanılıyordu.”

“*Bayan Kinsey’nin kutsal anısına!*” diye şaşkınlıkla okudu Anne. “Ne kadar sıradışı bir yazı! Başka adı yok muydu?”

“Varsa da kimse bilmiyordu,” dedi Bayan Valentine. “Buraya Nova Scotia’dan gelmiş ve kırk yıl boyunca George Pringles için çalışmıştı. İsminin Bayan Kinsey olduğunu söylemiş ve herkes ona bu isim ile hitap etmişti. Aniden ölünce hiç kimse kadının ismini bilmediğini fark etti ve herhangi bir akrabası da bulunamadı. O yüzden mezar taşına bu yazıldı. George Pringlelar onun anısına uygun bir cenaze töreni yaptılar. Çok sadık, çok çalışkan biriydi ama onu görsen sanki Bayan Kinsey olarak doğmuş derdin. James Morleyler de burada yatıyor. Altın yıllarında yaptıkları

düğünde ben de vardım. Harika bir düğündü: Hediyeler, çiçekler, konuşmalar... Üstelik çocuklarının da hepsi oradaydı. İkisi de selam verip etrafa gülücükler saçıyor ama birbirlerinden nefret ediyorlardı."

"Birbirlerinden nefret mi ediyorlardı?"

"Maalesef canım. Bunu herkes bilirdi. Yıllarca böyle yaşadılar hatta evlilikleri boyunca. Düğünden sonra eve gelirken yolda bile tartıştılar. Hep burada yan yana huzurla yatıyorlar mıdır diye merak etmişimdir."

Anne bir kez daha ürperdi. Ne korkunç bir şeydi bu; masada karşı karşıya otururken, geceleri aynı yatakta yan yana yatarken, çocuklarını vaftiz ettirmek için beraberce kiliseye giderken birbirlerinden hep nefret etmişlerdi! Oysa birbirlerini sevdikleri için evlenmiş olmalılardı. Gilbert ile böyle olmaları mümkün müydü? Saçmalık! Pringlelar, Anne'in sinirlerini gerçekten çok bozuyordu.

"Yakışıklı John MacTabb da burada gömülü. Adamın Annetta Kennedy'nin intihar etmesine sebep olduğundan şüphelendirdi. MacTabblerin hepsi yakışıklıydı ama hiç kimse söyledikleri tek kelimeye bile inanmazdı. Burada Samuel amcanın mezar taşı vardı; taşta elli yıl önce denizde boğularak öldüğü yazıyordu. Fakat adam capcanlı bir şekilde ortaya çıkınca aile taşı kaldırdı. Taşı satın aldıkları adam geri almak istemeyince de Bayan Samuel onu ekmek taşı olarak kullandı. Düşünsene, kadın mermer bir mezar taşının üzerinde hamur karıyordu! Bu benim işimi gayet güzel görüyor, derdi. MacTabb çocukları okula hep üzerinde silik izleri olan kurabiyelerle gelirdi, mezar taşındaki yazıların izleriydi tabii. Üstelik diğer çocuklara da dağıtırlardı ama ben bir tane bile yemedim. Bu konuda biraz seçiciyimdir. Buradaki de Bay Harley Pringle. Bir keresinde seçimler için Peter MacTabb'i kafasında bir şapkayla, fıçının içinde Main Caddesi'nden aşağıya kadar yuvarlamıştı. Bütün Summerside bu manzarayı görmek için yollara döküldü, Pringlelar hariç tabii. Onlar utançtan öldüler. Burada da Milly

Pringle var. Bir Pringle olmasına rağmen Mary'yi çok severdim. Çok güzeldi ve bir peri kadar narindi. Bazen böylesi gecelerde, onun mezarından fırlayıp eskiden yaptığı gibi, dans ettiğini hayal ediyorum tatlım. Fakat galiba bir Hıristiyan bunları hayal etmemeli. Bu da Herb Pringle'ın mezarı. O, neşeli Pringlelardan biriydi, insanı hep güldürürdü. Hatta Meta Pringles dua etmek için başını öne eğdiğinde şapkasındaki çiçeklerin arasından küçük bir fare fırlamış, Herb Pringle da kilisede koca bir kahkaha atmıştı. Ben bu olaya pek gülmemiştim. O farenin nereye gittiğini de bilmiyordum. Eteğimi bileklerime kadar çekip kilise dağılana kadar öyle tuttum. Benim için dehşet verici bir ayindi. Herb arkamda oturuyordu, nasıl da bağırmıştı. Fareyi görmeyenler onun aklını kaçırdığını zannetti. Bence o adamın kahkahası asla ölmedi. Eğer şu an yaşıyor olsa senin için Pringlelara diklenir ve Sarah, ah Sarah diye söylenmeye başlardı. Bu da elbette Kaptan Abraham Pringle'ın mezarı."

Neredeyse bütün mezarlığı kaplayacak kadar genişti. Taştan yapılma dört ayak üzerinde güllerle bezeli bir şekilde yükselen mezarın tepesinde devasa bir mermer taş duruyordu. Taşın üzerindeki saçma sapan, şişman melek figürü elindeki boynuza üflüyordu.

"Ne kadar çirkin!" dedi Anne.

"Ah, öyle mi?" Bayan Valentine epey şaşırmışa benziyordu. "Oysa ilk yapıldığında çok güzel olduğu düşünülmüştü. Bu meleğin, sura üfleyen İsrail olması gerekiyordu ve bence mezarlığa asil bir dokunuş katıyor. Dokuz yüz dolara mal oldu. Kaptan Abraham çok iyi bir ihtiyardı. Ölmüş olması çok acı verici. Eğer yaşıyor olsaydı Pringlelar sana asla bu şekilde davranamazdı. Bence Sarah ile Ellen onunla gurur duyuyor ama biraz fazla abartıyorlar diye düşünüyorum."

Mezarlığın çitlerine vardıklarında Anne geriye dönüp etrafa bir kez daha baktı. Tek bir yaprağın bile kıpırdamadığı mezarlıkta garip ama huzur dolu bir sessizlik hâkimdi.

Ayışığının uzun, ince parmakları koyu renk köknarları okşamaya başlamıştı. Arada mezar taşlarına hafifçe dokunarak da garip gölgeler yaratıyordu. Mezarlık kesinlikle hüzünlü bir yer değildi. Bayan Valentine'in masallarından sonra, burada yatan herkes Anne'in gözüne canlıymış gibi geliyordu.

Çayırlığa doğru inerlerken Bayan Valentine kıza, "Yazı yazdığını duydum," dedi. "Sana anlattıklarımı hikâyelerine koymazsın, değil mi?"

"Koymayacağımdan emin olabilirsiniz," diye cevap verdi Anne.

"Sence ölünün arkasından konuşmak gerçekten de yanlış ya da tehlikeli mi?" diye tedirgin bir şekilde fısıldadı kadın.

"Bence ikisi de değil," dedi Anne. "Sadece... Onlar söylenenlere karşı kendilerini savunamadıkları için biraz adaletsiz bir durum diyebilirim ama siz hiç kimse hakkında kötü sözler etmediniz, Bayan Courtaloe."

"Nathan Pringle'ın karısının kendisini zehirlemeye çalıştığına inandığını söyledim..." dedi kadın. "Gerçi nedenini de açıkladım..." diyerek içini rahatlatıp kendi yoluna doğru gitti.

BÖLÜM 6

Eve döndükten sonra Anne, Gilbert'a, "*Bu akşam yolum mezarlığa düştü*" diye yazdı. "*Bence 'yolu düşmek' çok güzel bir deyim ve ben de sık sık kullanmaya çalışıyorum. Mezarlıkta çok eğlendiğimi söylesem tuhaf olurdu biliyorum ama gerçekten çok eğlendim. Bayan Courtaloe'nun hikâyeleri çok komikti*.

Hayatta hem komedi hem trajedi var, Gilbert. Canımı sıkan tek hikâye elli yıl birbirlerinden nefret ederek yaşayan çiftin hikâyesi oldu. Buna inanamıyorum.

Biri, 'Nefret, sevginin yolunu kaybetmiştir hâlidir,' demiş. O yüzden eminim ki bu çiftin büyük nefretinin altında birbirlerine duydukları büyük sevgi yatıyordu, tıpkı benim yıllarca senden nefret ettiğimi sanırken seni aslında çok sevmiş olmam gibi. Ve bence ölüm onlara gerçeği gösterdi. Bunu ölümden önce keşfettiğim için kendi adıma çok mutluyum. Bugün ayrıca bazı çok düzgün Pringlelar olduğunu da keşfettim. Ama ölü olanlarını.

Dün gece bir bardak su içmeye indiğimde Kate teyzenin kilerde yüzünü sütle yıkadığını gördüm. Bana Chatty'ye bahsetmememi söyledi çünkü o bunun aptalca olduğunu düşünürmüş. Ona bu konudan hiç bahsetmeyeceğime dair söz verdim.

Kadın bronşiti atlatmasına rağmen, sütünü almaya hâlâ Elizabeth geliyor. Ona nasıl izin verdiklerini merak ediyorum, özellikle de Bayan Campbell bir Pringle iken. Geçen cumartesi akşamı Elizabeth, ki o gece Betty idi sanırım, yanımdan şarkı söyleyerek ayrıldı. Onu verandada bekleyen Kadının kıza, 'Bu şarkıyı söylememelisin çünkü kutsal pazar

günü çok yaklaştı,' dediğini duydum. Eminim Kadın elinden gelse Elizabeth'e bir gün bile şarkı söyletmez!

Elizabeth o gece yeni bir elbise giymişti, koyu şarap rengindeydi. Onu çok güzel giydiriyorlar. Bana sevinçle şöyle fısıldadı, 'Bayan Shirley bu gece bu elbiseyi giyince çok güzel olduğumu düşündüm ve keşke babam da beni görebilseydi, dedim. Tabii beni yarın mutlaka görecek... Fakat yarın çok yavaş geliyormuş gibi hissediyorum. Keşke zamanın biraz daha hızlı akmasını sağlayabilseydik, Bayan Shirley.'

"Sevgilim, şimdi biraz geometri çalışmalıyım. Rebecca'nın deyimiyle, geometri çalışmaları artık 'edebî çalışmalarımın' yerini aldı. Sınıfta karşıma çözemeyeceğim bir soru çıkacak diye ödüm kopuyor. Öyle bir şey olsa Pringlelar ne derdi, bir düşünsene... Ah, neler demezlerdi ki!

Bu arada beni sevdiğin kadar kedileri de sevdiğin için senden hâkiz, hasta kedi Thomas için dua etmeni istiyorum. Geçen gün kilerde Rebecca Dew'un ayağının üzerinden bir fare geçti ve Rebecca o günden beri çok öfkeli. 'Şu kedi uyumaktan başka hiçbir şey yapmıyor. Evdeki fareleri bile ben kovalıyorum,' dedi.

'Artık canıma tak etti.' Bunu da söyleyip hayvanı en sevdiği yastığın üzerinden yere fırlattı ama kediyi ayağıyla dışarıya kışkışlarken, onu dikkatle izledim, çok nazikti."

BÖLÜM 7

Bir cuma akşamı, ılık ve güneşli bir aralık gününde Anne Şükran Günü yemeğine davet edildiği için Lowvale'a gitti. Wilfred Bryce'ın evi Lowvale'daydi. Çocuk evde amcasıyla birlikte yaşıyordu ve Anne'e çekinerek okuldan sonra kendisiyle birlikte kilisede verilecek şükran yemeğine gelir mi diye sordu. Cumartesi gününü de evinde geçireceklerdi. Anne, belki de Wilfred'in amcasını çocuğun lise eğitimine devam etmesi için ikna ederim umuduyla, bu teklifi hemen kabul etti. Zira Wilfred yılbaşından sonra okula devam edemeyeceğinden korkuyordu. Oysa o çok zeki ve hırslı bir çocuktu ve Anne onunla özel olarak ilgileniyordu.

Wilfred'in amcasının bu ziyaretten memnun kaldığını pek söyleyemezdi ama Wilfred çok sevindi. Çocuğun amcası ve yengesi biraz tuhaflardı. Cumartesi sabahı hava kapalı ve rüzgârlıydı. Sonra kar bastırdı ve Anne o günü o evde nasıl geçireceğini merak etti. Yemekten sonra kendisini çok yorgun ve uykulu hissetti. Wilfred'in evdeki işlere yardım etmesi gerekiyordu, etrafta da okuyacak bir tek kitap bile yoktu. Derken aklına üst kattaki koridorun sonunda gördüğü eski bir denizci sandığı geldi ve Bayan Stanton'ın ricasını hatırladı. Bayan Stanton, Prens Edward Adası ile ilgili bir hikâye yazıyordu ve Anne'e kendisine ilham verebilecek eski günlükler ya da belgeler bulup bulamayacağını sormuştu.

"Aslında Pringlelarda tonla vardır," demişti kadın Anne'e. "Ama onlardan isteyemem. Zira Pringlelar ve Stantonlar asla dost olamamışlardır."

"Maalesef ben de isteyemem," diye cevap vermişti Anne.

"Ah, zaten bunu yapmanı beklemiyorum. Senden tek istediğim başkalarının evlerine gittiğinde gözlerini açık tutup

etrafta eski günlükler, haritalar ya da buna benzer şeyler varsa benim için ödünç almaya çalışman. O eski günlüklerde ne kadar ilginç şeyler bulduğumu bilsen şaşardın… Gerçek hayattan bir şeyler katınca eski denizciler yeniden canlanıyor sanki. Kitabımda istatistikler, jeolojik bilgiler ve tablolar dışında gerçek hikâyeler de olsun istiyorum.”

Anne, Bayan Bryce’a ellerinde böyle eski belgeler var mı diye sordu ama kadın başını iki yana salladı.

“Bildiğim kadarıyla yok. Ama…” dedi birden canlanarak. “Yukarıda ihtiyar Andy amcanın sandığı var. Onun içinde bir şeyler olabilir. Amcamız eskiden Kaptan Abraham Pringle ile yelken açardı. Gidip Duncan’dan sizin için izin isteyeyim.”

Duncan cevabında Anne’in sandığı istediği kadar karıştırıp, herhangi bir şey bulursa çekinmeden alabileceğini söyledi. Zaten bütün bu eski eşyaları yakıp sandığı alet kutusu yapmayı düşünüyordu. Anne sandığı karıştırdı ve sadece sararmış, eski bir günlük buldu. Belli ki Andy Byrce bu günlüğü denizde geçirdiği yıllar boyunca tutmuştu. Anne o rüzgârlı günü bu ilginç günlüğü okuyarak geçirdi. Andy denizlere hâkim biriydi ve Kaptan Abraham Pringle ile pek çok yolculuğa katılmıştı. Kaptana hayli hayran olduğu da belliydi. Günlük, Kaptanın cesaretiyle ilgili, dilbilgisi kurallarından yoksun pek çok yazıyla doluydu. Özellikle de *Horn* gemisini yendikleri bir olayla ilgili detaylı açıklamalar vardı. Fakat adamın Kaptan’a olan bu hayranlığı Abraham’ın kardeşi Myrom için geçerli değildi. Myrom da farklı bir geminin kaptanıydı.

“Yine Myrom Pringle’ın evindeyiz. Karısı adamı delirtti, o da kalkıp suratına bir bardak su fırlattı.”

“Myrom evine döndü. Gemisi yandığı için herkes filikalara binmiş. Neredeyse açlıktan öleceklermiş. Sonunda kendini vuran Jonas Selkrik’i yemişler. *Mary G*. onları denizden alana dek de başka hiçbir şey yememişler. Bu olayı bana bizzat Myrom anlattı. Güzel bir şaka olduğunu sandı herhâlde.”

Anne, bu son paragrafı okuduğunda dehşete düştü. Hele, Andy'nin yaşandığı söylenen bu korkunç şeyleri soğukkanlılıkla yazmış olması korkusunu perçinledi. Sonra da hayallere daldı. Bu günlükte Bayan Stanton'ın işine yarayacak hiçbir şey yoktu ama ihtiyar babalarıyla bu denli övünen Bayan Sarah ve Bayan Allan bu günlükle çok ilgilenmezler miydi? Acaba bunu onlara mı göndermeliydi? Duncan Byrce istediğini yapabileceğini söylemişti.

Hayır, göndermeyecekti. Zaten yeterince fazla olan gururlarını neden daha da okşayacaktı ki? Hem onu okuldan göndermeye çalışıyorlardı, üstelik bu konuda başarılı olmak üzerelerdi. Onlar, Anne'i yenmişti.

Wilfred o akşam Anne'i, Windy Poplars'a geri götürdü, ikisi de çok mutluydu. Anne, çocuğun amcasıyla konuşmuş ve bu yıl okulu bitirmesi konusunda onu ikna etmişti.

"Sonra da bir yıllığına Queens'te okuyup kendimi geliştireceğim," dedi Wilfred. "Size borcumu nasıl ödeyeceğim, Bayan Shirley? Amcam hiç kimseyi dinlemiyordu ama sizi çok sevdi. Ahırda bana, 'Kızıl saçlı kadınlar bana her istediklerini yaptırmışlardır zaten,' dedi. Fakat ben sebebin saçlarınız olduğunu hiç sanmıyorum Bayan Shirley, gerçi saçlarınız çok güzel ama bence sebep… Sizdiniz."

Gece saat ikide Anne aniden uykusundan uyanıp Andy Bryce'ın günlüğünü Maplehurst'e göndermeye karar verdi. Tüm olanlara rağmen o iki ihtiyar kadından hoşlanmıştı. Üstelik hayatları çok renksizdi. Ellerinde kalan tek şey babalarıyla gururlanmalarıydı. Fakat saat üçte günlüğü göndermemeye karar verdi. Bayan Sarah resmen sağır taklidi yapmıştı! Saat dörtte yine fikrini değiştirdi. En sonunda günlüğü onlara göndermeye karar verdi. Zalimlik etmeyecekti. Anne zalimlik etmekten çok korkardı, Pyelar gibi davranmayı asla istemezdi.

Bu ikilemi hallettikten sonra uykuya daldı. Uyumadan önce gecenin bir yarısı kalkıp dama vuran kar tanelerinin

sesini duyarak sıcacık yorganın altına kıvrılmanın ne kadar hoş bir şey olduğunu düşündü.

Pazartesi sabahı eski günlüğü özenle paketledi ve içinde küçük bir notla, Bayan Sarah'ya gönderdi.

"*Sevgili Bayan Pringle*,

Bu eski günlük ilginizi çeker mi bilmiyorum. Bu günlüğü bana bölge tarihi ile ilgili bir kitap yazan Bayan Stanton'a vermem için Bay Bryce verdi ama ben onun işine yaramayacağını düşünerek sizin almanızın daha uygun olabileceğine kanaat getirdim.

Saygılarımla,

Anne Shirley"

"Bu çok resmî bir not oldu," diye düşündü Anne. "Ama onlara içten bir not yazamam, hatta günlüğü bana geri gönderirlerse de hiç şaşırmam."

Güzel bir kış sabahı, erken saatlerde Rebecca Dew hayatının şokunu yaşadı. Maplehurst arabası karları yararak Spook's Lane'e doğru gelip kapılarının önünde durmuştu. Arabadan Bayan Ellen inmiş ve sonra herkesi şaşırtan biri daha çıkmıştı... On yıldır Maplehurst'ten dışarıya adımını bile atmayan Bayan Sarah!

Panik içindeki Rebecca Dew, "Ön kapıya doğru geliyorlar!" diye bağırdı.

"Bir Pringle başka nereye gelir?" dedi Kate teyze.

"Evet... Elbette... Ama bu kapı sıkışıyor," dedi Rebecca. "Çok fena sıkışıyor... Bunu siz de biliyorsunuz. Geçen baharda evi temizlediğimizden beri o kapıyı hiç açmadık. Artık canıma tak etti."

Ön kapıdan gerçekten de sıkıştı. Buna rağmen Rebecca Dew büyük bir çabayla kapıyı açıp Pringleları salona almayı başardı.

Çok şükür ki bugün salondaki şömineyi yakmıştık, diye düşündü. *Umarım şu kedi kanepeyi tüy içinde bırakmamıştır. Eğer Sarah Pringle'ın elbisesi bizim salonumuzdayken kedi tüyüyle kaplanacak olursa...*

Rebecca Dew bunun sonuçlarını hayal etmeye cesaret edemedi. Bayan Sarah, Bayan Shirley evde mi diye sorunca o sırada kendi odasında olan Anne'i çağırdı. Mutfağa giderken ihtiyar kadın, Pringleların neden Anne'i görmeye geldiklerini düşünüyordu.

"Acaba akıllarında ne gibi bir hinlik var..." dedi kendi kendine.

Anne de dehşete kapılmıştı aslında. Yoksa çok kızıp günlüğü iade etmeye mi gelmişlerdi?

Anne odaya girince ayağa kalkıp konuşan ufak tefek, kırışık suratlı Bayan Sarah oldu.

"Teslim olmaya geldik," dedi acı acı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı... Tabii günlükte Myrom amca ile ilgili yazan o korkunç şeyleri okuduğunuz için siz bunu zaten tahmin etmişsinizdir. Hiçbiri doğru değil... Doğru olamaz. Myrom amca sadece Andy Bryce ile alay ediyordu. Andy çok saf biriydi ve her şeye inanırdı. Fakat ailemiz dışındaki herkes aksini düşünür ve bu olayın gerçekleştiğine inanırdı. Hepimizle alay ettiğini ve hatta... Hatta... Neyse siz bunu anlaşmışsınız işte. Ah, siz çok zeki birisiniz. Bunu itiraf ediyoruz. Jen sizden özür dileyip bundan sonra davranışlarına dikkat edecek. Ben, Sarah Pringle olarak bunu bizzat garanti ediyorum. Tabii eğer siz de bu konudan Bayan Stanton ya da başka birine bahsetmezseniz. Sizin için her şeyi... Her şeyi yaparız."

Bayan Sarah mendilini damarlı, minik ellerinin arasına aldı. Kadın resmen titriyordu.

Anne dehşet ve şaşkınlık içinde bakakaldı. Zavallı ihtiyarlar! Onları tehdit ettiğini sanmışlardı!

"Ah, beni yanlış anladınız," dedi Bayan Sarah'nın zavallı, minik ellerini tutarak. "Ben... Ben sizi tehdit etmek istememiştim. Muhteşem babanızla ilgili bütün o detayları bilmek hoşunuza gider diye düşündüm sadece. O günlüğü başka birine göstermek ya da anlatmak aklımdan bile geçmedi. Hatta önemsemedim bile. Hep de öyle olacak."

Bir anlık bir sessizlik oldu ve Bayan Sarah ellerini kibarca çekip mendilini gözlerine götürerek kırışık yüzünde belli belirsiz bir kızarıklıkla yerine oturdu.

“Biz… Biz seni yanlış anlamışız canım… Üstelik sana çok da kötü davrandık… Bizi affeder misin?”

Yarım saat sonra, ki bu yarım saatte Rebecca Dew ölüp ölüp dirildi, Pringlelar gittiler. Yarım saat boyunca Andy’nin günlüğünde yazan şeylerden bahsedip güzel güzel sohbet ettiler. Tüm bu sohbet sırasında bir an bile işitme sorunu yaşamayan Bayan Sarah ön kapıya gelince arkasını döndü ve bir parça kağıt çıkartıp üzerine bir şeyler yazdı.

“Neredeyse unutuyordum. Bir süre önce Bayan MacLean’e pasta tarifimizi vereceğimize söz vermiştik. Sen bunu ona verebilir misin? Bir de mayalama sürecinin çok önemli olduğunu söyle, hatta oldukça önemli olduğunu belirt. Ellen, başlığın kulağına doğru kaymış. Çıkmadan önce düzeltsen iyi olur. Giyinirken biraz dikkatsiz davrandık sanırım.”

Anne teyzelere ve Rebecca Dew’a, kadınların buraya Andy Bryce’ın eski günlüğünü gönderdiği için ona teşekkür etmeye geldiklerini anlattı. Bu açıklama onlara yermeliydi aslında ama Rebecca Dew bundan daha fazlasının olduğunu hissetti, çok daha fazlasının. Eski, solmuş, tütün sarısı bir günlük için on yıldır evinden hiç çıkmayan Sarah Pringle asla kalkıp ön kapılarına teşekküre gelmezdi. Bayan Shirley çok gizemli biriydi. Hem de çok!

“Bundan sonra günde bir kez bu kapıyı açacağım,” diye yemin etti Rebecca. “Alışkanlık olsun diye. Kapı sıkışınca açmak için çok uğraştım ama başardım. Neyse, en azından pasta tarifimizi aldık. Otuz altı yumurta mı? Eğer şu kediyi kümesten uzak tutabilirsek senede bir kez de olsa bu pastayı yapabiliriz.”

Bunun ardından Rebecca Dew mutfağa gidip “şu kediye” ciğer yerine süt verdi.

Shirley ve Pringle kavgası sona ermişti. Pringle sülalesi dışındaki hiç kimse bunun nedenini öğrenemedi ama Summerside halkı Bayan Shirley'nin gizemli bir şekilde ve tek başına bu sülaleyi yola getirdiğinin farkındaydı. Ertesi gün Jen okula gelip tüm sınıfın önünde usulca Anne'den özür diledi. Ondan sonra da tam bir örnek öğrenci oldu ve tüm Pringle soyadlı öğrenciler de onun izinden gitti. Yetişkin Pringlelara gelince, onların da tüm kaba tavırları yağmurdan sonra açan güneş gibi bir anda kaybolup gitti. Artık disiplinle ya da ev ödevleriyle ilgili hiçbir şikâyette bulunmuyorlardı. Hepsi Anne'e karşı nazik davranmak için birbirleriyle yarışıyordu. Bütün dans ya da kaykay partilerine Anne'i de davet ettiler. Her ne kadar bu yeni durum Bayan Sarah'nın bizzat kendisi tarafından ayarlanmış olsa da anı anıydı ve Bayan Shirley eğer isterse bu hikâyeyi herkese anlatabilirdi. O sinir bozucu Bayan Stanton'ın, Kaptan Myrom Pringle'ın bir yamyam olduğunu bilmesine hiç gerek yoktu!

BÖLÜM 8

(Gilbert’a yazılan mektuptan bir alıntı)

“Kuledeki odamdayım ve Rebecca Dew da mutfakta “Could I but Climb?” ilahisini söylüyor. Bunu duyunca aklıma rahibin eşinin bana koroda şarkı söylememi teklif edişi geldi! Tabii bunu yapmasını ona Pringlelar söylemiştir. Green Gables’a gitmediğim pazar günleri belki yapabilirim. Pringlelar bana dostluk eli uzatıyor ama intikam hırslarından da geri durmuyorlar. Benim bir fıçıya kapatılmamı o kadar çok isterler ki aslında. Ne sülale ama!

Şimdiye dek üç Pringle partisine gittim. Orada bütün Pringle kadınlarının benim saç modelimin aynısını yaptığını gördüm, bence beni taklit ediyorlar. Emin ol, bunu kıskançlıktan söylemiyorum, Gilbert. Ne de olsa, ‘taklitler aslını yaşatır’ Gilbert, biliyor musun onlardan gerçekten hoşlanmaya başladım. Zaten bana bir şans verirlerse böyle hissedeceğimi baştan beri biliyordum. Hatta eninde sonunda Jen’i bile sevmeye başlayacağımdan şüpheleniyorum. Dilediğinde çok tatlı bir çocuk olabiliyor ve böyle olmak istediği de çok belli.

Dün gece kafesinde uyuyan aslanı uyandırdım; başka bir deyişle Evergreens’in dört köşesinde demir işlemeleri olan kocaman kapısına gidip zili çaldım. Bayan Monkman kapıya geldiğinde, ona Küçük Elizabeth’in benimle bir yürüyüşe çıkmasına izin verirler mi diye sordum. Aslında reddedilmeyi bekliyordum ama Kadın gidip Bayan Campbell ile konuştu ve geri dönüp bana izin vereceklerini ama geç saate kalmamamız gerektiğini söyledi. Acaba Bayan Campbell,

Bayan Sarah'tan mı emir alıyor diye düşünmeden edemedim doğrusu.

Elizabeth karanlık merdivenlerden dans ederek gelirken kırmızı kabanı ve yeşil şapkasıyla tıpkı minik bir periye benziyordu, çok heyecanlıydı.

Evden uzaklaşır uzaklaşmaz, 'Kendimi çok heyecanlı ve neşeli hissediyorum, Bayan Shirley,' dedi. 'Şu an Betty'yim çünkü Betty kendini her zaman heyecanlı ve neşeli hisseder.'

Dünyanın sonuna doğru uzanıyormuş gibi görünen yolda yürüyebildiğimiz kadar yürüyüp geri döndük. Bu gece rıhtım kıpkırmızı bir günbatımın altında sihirli denizlerden gelen gemilerle birlikte bir 'peri diyarı'nı andırıyordu. Hem ben hem de elini tuttuğum ufaklık heyecandan ürperdik.

'*Eğer çok hızlı koşarsak günbatımının içine girebilir miyiz, Bayan Shirley?' diye sordu. O an aklıma Paul'un günbatımı diyarı ile ilgili hayalleri geldi*.

Bunu yapmak için yarını beklemeliyiz,' dedim. Elizabeth, rıhtımın üzerinde yükselen şu altın sarısı bulut adasına bak. Haydi, oranın senin Mutluluk Adan olduğunu varsayalım.'

'*O ada aşağıda bir yerlerde ve adı da Uçan Bulut. Bu çok güzel bir ad, değil mi? Yarından fırlamış gibi duran bir ad gibi, değil mi? Onu evdeki pencerelerden görebiliyorum. Ada aslında Bostonlı bir beyefendiye ait, orada yazlık evi var. Ama ben benimmiş gibi yapıyorum,' dedi*.

Kapıya geldiğimizde durup Elizabeth'i yanağından öptüm. Gözlerini asla unutmayacağım. Gilbert, o çocuk sevgiye aç.

Bu gece sütünü almaya geldiğinde ağladığını fark ettim.

'*Bana... Bana öptüğünüz yeri yıkattılar Bayan Shirley,' diye hıçkırdı. 'Oysa ben yüzümü bir daha asla yıkamak istemiyordum, yıkamayacağıma yemin etmiştim. Zira öptüğünüz yeri yıkamak istemedim işte, anlarsınız. Bu sabah okula yüzümü yıkamadan gittim ama gece Kadın beni alıp yüzümü resmen kazıyarak yıkadı*.'

İfademi hiç bozmadım.

‘*Ama insan yüzünü yıkamadan yaşayamaz ki canım. Hem sen öpücüğü boş ver, her gece süt almaya geldiğinde ben seni yine öperim. O zaman ertesi gün yıkamış, yıkamamış hiç fark etmez,’ dedim*.

‘*Siz bu dünyada beni seven tek kişisiniz. Konuştuğunuzda burnuma menekşe kokuları geliyor,’ dedi Elizabeth*.

Bundan daha güzel bir iltifat almamıştım ama tabii bunu ona söylemedim.

‘*Büyükannen seni seviyor Elizabeth,’ dedim*.

‘*Sevmiyor… O benden nefret ediyor*.’

‘*Saçmalıyorsun canım. Büyükannen de Bayan Monkman da yaşlı insanlar ve yaşlı insanlar çok kolay rahatsız olup çok kolay endişelenirler. Elbette arada sırada canlarını sıkıyorsundur ve elbette onların zamanında çocuklar şimdikinden çok daha katı kurallarla yetiştirilirdi. Onlar da yetiştirildikleri şekilde çocukları büyütmeye devam ediyorlar*.’

Fakat Elizabeth’i ikna edemediğimi hissettim. Ne de olsa onu gerçekten sevmiyorlar ve kız da bunu fark ediyor. Kapı kapalı mı diye görmek için dikkatle eve doğru baktı. Sonra da bana:

‘*Büyükannem ve Kadın iki ihtiyar zorba ve yarın olduğunda onlardan sonsuza dek kaçacağım,’ dedi*.

Sanırım bunu duyunca dehşete kapılacağımı zannetti. Hatta sırf bunun için söylediğinden bile şüpheleniyorum. Oysa ben sadece gülüp onu öptüm. Umarım Martha Monkman beni mutfak penceresinden görmüştür.

Kuledeki sol pencereden bütün Summerside kasabasını görebiliyorum. Şu an beyaz çatılı, tatlı evlerin olduğu bir manzara gibi görünüyor. Nihayet Pringlelar ile dost olduğum için tatlı evler diyorum. Bir odanın içinden ya da bir direğin ucundan parlayan ışıklar var. Hayaleti andıran, saydam sis yer yer kasabanın üzerine çökmüş durumda. Gökyüzündeki kocaman yıldızlar sanki iyice aşağıya inmiş gibi duruyorlar.

Burası bir ‘hayal kasabası’. Sence de bu çok güzel bir ad olmadı mı?

Çok mutluyum, Gilbert. Artık Noel’de Green Gables’a yenilmiş olarak dönmeyeceğim. Hayat güzel… Çok güzel!

Bayan Sarah’nın pastası da öyle. Rebecca Dew bir tane yaptı ve tarife uygun şekilde güzelce ‘mayaladı’; yani birkaç kat yağlı kâğıda, sonra da birkaç kat havluya sarıp birkaç gün bekletti. Kesinlikle tavsiye ederim.

(Tavsiye kelimesinde iki V mi yoksa tek ‘v’ mi vardı? Üniversite mezunu olmama rağmen bunu hep karıştırıyorum. İyi ki Pringlelar bunu, ben Andy’nin günlüğünü bulmadan önce fark etmemişler!)

BÖLÜM 9

Şubatta bir gece beyaz kar taneleri pencereye vurup, minik soba sıcaktan yanan kara bir kedi gibi nurlarken, Trix Taylor kuledeki odaya kıvrılmış yatıyordu. Trix, Anne'e sırlarından bahsediyordu. Anne, kendisini kilisedeki günah çıkarma kabini gibi hissetmeye başlamıştı. Nişanlı olduğu bilindiği için Summerside'daki kızların hiçbiri onu kendilerine rakip görmüyor ve onu sırlarını anlatabilecek kadar güvenilir buluyorlardı.

Trix, ertesi akşam Anne'i yemeğe davet etmeye gelmişti. Çok neşeli, tombul, ufak tefek bir kızdı. Parlak kahverengi gözleri, gül pembesi yanakları vardı. Hayat, yirmi yaşındaki omuzlarına hiçbir yük yüklememişe benziyordu ama onun da kendine göre bazı sorunları olduğu ortaya çıktı.

"Yarın gece yemeğe Dr. Lennox Carter geliyor. Seni özellikle istememizin sebebi de bu. Adam Redmond'taki Modern Diller Fakültesi'nin yeni başkanı ve çok zeki biri. O yüzden kendisiyle sohbet edebilecek kadar zeki bir başkasının da yemekte yer almasını istedik. Bilirsin ne ben ne de öteki Pringlelar bunu yapabilir. Esme'ye gelince... Şey, bilirsin Anne, o kız çok tatlı ve gerçekten zeki biri ama o kadar utangaç ki Dr. Carter'ın yanında zekâsını nasıl kullanacağını bilemiyor. Ona fena hâlde âşık. Bu çok acınası bir durum. Ben Johhny'den çok hoşlanıyorum, onun için ölüp bitiyorum diyebilirim!"

"Esme ile Dr. Carter nişanlı mı?"

"Henüz değil ama ah, Anne, Esme bu kez adamın ona evlilik teklif edeceğini umuyor. Yoksa neden kışın ortasında yeğenini ziyaret etmek için adaya gelsin ki? Esme'nin iyiliği için ben de bunu yapmasını diliyorum çünkü yapmazsa kız

aşkından ölecek. Fakat aramızda kalsın o adama enişte gözüyle bakamıyorum. Esme, adamın bizim aileyi onaylamayacağını söylüyor. Tabii bu durumda ona asla evlenme de teklif etmez. O yüzden yarınki yemekte her şeyin yolunda gitmesini nasıl umut ettiğini hayal bile edemezsin. Bunun olmaması için hiçbir sebep göremiyorum. Annem dünyanın en muhteşem aşçısıdır. Üstelik iyi bir hizmetçimiz de var. Ona nazik davranması için haftalık harçlığımın yarısını kardeşime rüşvet olarak verdim. O da Dr. Carter'dan hiç hoşlanmıyor. Adama koca kafalı diyor ama Esme'yi çok sever. Keşke bir de babam bu kadar somurtkan olmasaydı!"

"Bundan korkman için bir sebep var mı?" diye sordu Anne ama Summerside'daki herkes Cyrus Taylor'ın ne kadar somurtkan biri olduğunu bilirdi.

"Ne zaman huysuzluk edeceğini asla bilemezsin," dedi Trix. "Mesela yeni gömleğini bulamadığı için bu gece çok öfkeliydi. Esme yanlış çekmeceye koymuş. Yarın geceye kadar bu olayı unutmuş da olabilir, unutmamış da. Eğer unutmamış olursa bizi rezil eder ve Dr. Carter da bu aileden biriyle kesinlikle evlenemeyeceğini düşünür. En azından Esme böyle söylüyor ve ben onun haklı çıkmasından korkuyorum. Bence Lennox Carter, Esme'den çok hoşlanıyor, Anne ama hızlı davranmak ya da olaya birden atlamak istemiyor. Kuzenine bir adamın nasıl bir aileye damat gideceğine çok dikkat etmesi gerektiğini söylediğini duydum. Yani şu an kararından dönebileceği bir noktada olabilir. Eğer babam yine surat asarsa döner de zaten."

"Baban Dr. Carter'dan hoşlanmıyor mu?"

"Yok, hoşlanıyor. Esme için mükemmel bir eş olacağını düşünüyor. Fakat babamın sinirleri tepesindeyse, hiçbir büyü onu kendine getiremez. Pringlelar işte böyledir, Anne. Büyükanne Taylor da bir Pringle idi, bilirsin. Ailece neler yaşadığımızı hayal bile edemezsin. Babam asla öfkeden kudurmaz, George amcam gibi değildir. Gerçi George

amcamın ailesi onun bu hâllerini hiç umursamıyor. Adam sinirlenince resmen patlıyor. Üç sokak öteden kükreyişlerini duyabilirsin. Sonra bir anda kuzu gibi olup herkese barışma hediyesi olarak birer yeni elbise alıyor. Babam sadece surat asıp homurdanır ve yemek masasında hiç kimseyle konuşmaz. Esme, bunun Kuzen Richard'ın davranışlarından çok daha iyi olduğunu söylüyor zira o yemek masasında karısıyla alay edip onu küçük düşürür ama yine de babamın o korkunç sessizliği bana hepsinden daha kötüymüş gibi geliyor. Ağzımızı açmaya korkuyoruz. Tabii yalnızken öyle, misafirler varken farklı olur. Esme ile ikimiz babamın bu küçük düşürücü sessizliklerini çekmekten bıktık. Bu geceki gömlek olayını yarına kadar unutmayacak diye Esme'nin ödü kopuyor. Ya unutmazsa, o zaman Lennox ne düşünecek? Bir de senden mavi elbiseni giymeni istiyor. Onun da yeni elbisesi mavi çünkü Lennox maviye bayılır. Fakat babam nefret eder. Sen de giyersen, babam Esme'nin elbisesine laf etmeyebilir."

"Başka bir şey giyse daha iyi olmaz mı?"

"Babamın Noel'de aldığı yeşil poplin elbise dışında, bu tip bir yemekte giyebilecek başka uygun bir elbisesi yok. O da çok güzel bir elbise. Babam güzel elbiseler giymemizden hoşlanır ama Esme'ye yeşil hiç yakışmıyor. Kardeşim onun yeşil giydiğinde canını teslim etmek üzere olan bir hasta gibi göründüğünü söyler. Üstelik Lennox Carter'ın kuzeni Esme'ye, adamın şık giyinmeyen bir kadınla asla evlenmeyeceğini söylemiş. Johnny'nin dış görünüşe bu kadar takıntılı olmamasına çok seviniyorum doğrusu."

"Babana Johnny ile nişanlanacağından henüz söz etmedin mi?" diye sordu Trix'in bütün aşk hayatını bilen Anne.

"Hayır," diye homurdandı zavallı Trix. "Bir türlü cesaret edemiyorum, Anne. Kızacağından eminim. Babam fakir olduğu için Johnny'yi hep hor görmüştür. Ama işe ilk başladığında kendisinin Johnny'den bile daha fakir olduğunu unutuyor. Elbette bunu ona yakında söylemem lazım ama

önce Esme’nin durumu netleşsin istiyorum. Ona söyledikten sonra babam bizimle haftalarca konuşmayacak, bundan eminim ve annem de çok endişelenecek. Annem babamın suratsız hâllerine katlanamıyor. Babamdan hepimiz çok korkuyoruz. Gerçi annemle Esme herkese karşı çekingendir ama kardeşim ve ben öyle değilizdir. Bizi sadece babam korkutur. Bazen keşke biraz desteğimiz olsaydı diye düşünüyorum ama yok! Bu yüzden babamın karşısında felç olmuş gibi kalakalıyoruz. Evimizdeki bir yemek davetinde babamın herkesin önünde surat asmasının ne demek olduğunu hayal bile edemezsin, Anne. Ama eğer yarın gece uslu durursa onu tüm yaptıkları için affedeceğim. İstediğinde çok uyumlu biri olabiliyor. Babam aslında tıpkı Longfellowların küçük kızı gibi: İyiyken çok iyi, kötüyken çok kötü. Onun her yüzünü gördüm.”

“Geçen ay size yemeğe geldiğimde çok kibardı.”

“Ah, dediğim gibi, seni seviyor. Seni bu kadar çok istememizin bir nedeni de bu. Üzerinde iyi bir etkisi olabilir. Onu neşelendirecek hiçbir detayı göz ardı etmek istemiyoruz. Gerçi sinirlendiğinde gözü hiçbir şey görmez ve herkes nefret edermiş gibi surat asar. Her neyse, müthiş bir ikram sofrası hazırladık. Portakallı tatlı bile yaptık. Annem turta istedi çünkü tüm erkeklerin, bir profesörün bile, turtayı çok sevdiğini söylüyor. Bir de babam var tabii, portakallı turta onun en sevdiği tatlıdır. Sanırım zavallı Johnny ile ben kaçıp evlenmek zorunda kalacağız ve eğer bunu yaparsam babam beni sonsuza dek affetmez.”

“Bence onunla konuşmaya cesaret edecek ve durumu çok güzel karşıladığını görüp aylarca boşuna endişelendiğini anlayacaksın,” dedi Anne.

“Sen babamı tanımıyorsun.”

“Belki de onu senden daha iyi tanıyorumdur. Sen objektif değerlendiremiyorsun.”

“Ne yapamıyorum? Anne, canım unutma ki ben bir üniversite mezunu değilim. Sadece lise mezunuyum. Gerçi

üniversiteye gitmeyi çok isterdim ama babam kadınların yüksek eğitim alması gerektiğine inanmıyor.”

“Yani, onu yeterince iyi anlayamayacak kadar ona yakınsın demek istiyorum. Bir yabancı babanın tavırlarını çok daha açık bir şekilde analiz edebilir, yani… Daha iyi anlayabilir.”

“Benim anladığım tek şey eğer isterse babamın karşı çıkmasını engellemek mümkün değildir.”

“O hâlde neden onunla hiçbir sorun yokmuş gibi konuşmuyorsunuz?”

“Yapamayız. Dedim ya, karşısında hepimiz felç oluyoruz. Eğer gömlek olayını unutmamışsa yarın gece bunu kendi gözlerinle görürsün zaten. Bunu nasıl beceriyor bilmiyorum ama beceriyor işte. Eğer onunla konuşabilseydik ondan bu kadar korkmazdık bence. Bizi mahveden şey o sessizliği, eğer yarın kendine hâkim olmazsa babamı asla affetmeyeceğim.”

“Biz en iyisini umalım tatlım.”

“Ben de öyle yapmaya çalışıyorum, hem senin de orada olman işimizi kolaylaştıracaktır. Bunu da biliyorum. Annem Katherine Brooke’u da çağırmamız gerektiğini düşündü ama babam o kadından nefret ediyor. Gerçi bunun için babamı suçlayamam. O kadından ben de hiç hoşlanmıyorum hatta senin ona karşı nasıl bu kadar nazik davranabildiğin! de aklım almıyor.”

“Ben o kadın için üzülüyorum, Trix.”

“Onun için üzülmek mi? İyi de, sevilmemesi kendi suçu. Dünyada her çeşit insan var ama Summerside, Katherine Brooke’u hepsinden ayrı bir yere koyar. Çok huysuz, çok!”

“O harika bir öğretmen, Trix…”

“Ah, bilmez miyim? Onun sınıfındaydım. Bana çok şey öğretti ama tabii alaycı tavırlarıyla canımı da çok yaktı. Hele o giyim tarzı… Babam kötü giyinmiş bir kadın görmeye asla katlanamaz. Rüküşlerle işinin olmayacağını ve Tanrı’nın da onlarla işi olmayacağını söyler. Sana bunları anlattığımı

duysa annem dehşete kapılırdı, Anne. Babama erkek olduğu için anlayışlı davranış gösteriyor. Keşke anlayışla karşılayabileceğimiz tek hatası bu olsa! Zavallı Johnny de artık bizim eve çok az geliyor çünkü babam ona karşı çok kaba davranıyor. O yüzden hava güzelken, gece evden gizlice çıkıp donana kadar Johnny ile yürüyorum.”

Trix gidince Anne rahat bir nefes aldı ve Rebecca Dew ile sohbet etmek için aşağıya indi.

“Taylorlara yemeğe gidiyorsun, öyle mi? Umarım ihtiyar Cyrus uslu durur. Ailesi onun somurtkan hâllerinden çok korkuyor, adam kızlarını hiç şımartmıyor. Sana bir şey diyeyim mi, Bayan Shirley? Adam surat asmaktan keyif alıyor bence! Galiba şu kedinin sütünü ısıtmam lazım. Şımarık hayvan!”

BÖLÜM 10

Ertesi gün Anne, Cyrus Taylor'ın evine gittiğinde daha kapıdan girer girmez içerideki gergin havayı hissetti. Ürkek bir hizmetçi ona misafir odasını gösterdi ama Anne merdivenlerden çıkarken Bayan Cyrus Taylor'ın solgun, bitkin ama yine de güzel yüzünde yaşlarla yemek odasından çıkıp mutfağa doğru gittiğini fark etti. Bay Cyrus'ın bir gece önceki gömlek hadisesini unutmamış olduğu beliydi.

Bu durum stres içindeki Trix'in yavaşça odaya girip ona, "Ah Anne, babam çok kötü espriler yapıyor. Aslında bu sabah gayet iyiydi, hepimiz umutlanmıştık ama öğleden sonra dama oyununda Hugh Pringle babamı yendi ve babam damada yenilmeye asla katlanamaz. Tam da bugünü buldu. Babam, kendi deyimiyle Esme'nin 'aynada kendisine hayran hayran baktığını görünce' kızı odadan çıkartıp kapıyı da kilitledi. Oysa zavallı kardeşim sadece Profesör Lennox Carter'ı etkileyecek kadar güzel görünüp görünmediğini merak ediyordu. İnci kolyesini takma fırsatı bile olmadı. Bir de bana bak. Saçlarımın kıvırcık kalması umurumda değil. Ah, babam doğal olmayan lüleleri hiç sevmez ama ben hayalet görmüş gibiyim. Gerçi umurumda bile değil ama misafirlere ayıp oldu. Babam, annemin yemek masasına koyduğu çiçekleri fırlatıp attı, annem de çok üzüldü. Ayrıca annemin kırmızı küpelerini takmasına da izin vermedi. Geçen baharda eve döndüğünde mürdüm rengi olmasını istediği perdelerimizin kırmızı yapıldığını gördüğü zaman çok sinirlenmiş ve o günden beri bu kadar öfkelenmemişti. Ah, Anne eğer babam konuşmazsa yemekte sen elinden geldiğince çok konuş. Eğer konuşmazsan berbat bir gece olur," diye fısıldadı.

“Elimden geleni yaparım,” diye söz verdi hayatında hiçbir zaman konuşmakta güçlük çekmeyen Anne. Fakat hayatında hiçbir zaman kendisini böyle bir durumun içinde de bulmamıştı.

Hepsi birden masanın etrafında toplandılar; olmayan çiçeklere rağmen oldukça şık ve güzel hazırlanmış bir masaydı bu. Ürkek Bayan Taylor’ın yüzü, üzerindeki gri ipek elbisesinden bile daha griydi. Esme, açık sarı saçları, solu teni, soluk pembe dudakları ve mavi gözleriyle her zamankinden çok daha solgun görünüyordu, hatta neredeyse bayılacakmış gibi bir hâli vardı. On dört yaşındaki şişko, neşeli, yuvarlak gözlü ve gözlüklü kardeşleri ise beyaza yakın açık sarı saçlarıyla tıpkı tasmalı bir köpeği andırıyor ve zavallı Trix de hayli korkmuş bir okul öğrencisi gibi görünüyordu.

İnkâr edilemeyecek derecede yakışıklı ve hoş görünen koyu siyah saçlı, parlak siyah gözlerine gümüş renkli çerçeveleri bulunan bir gözlük takmış olan Dr. Carter -Anne Redmond’tayken henüz profesör asistanıydı ve çok kibirli ve sıkıcı olduğu söylenirdi- endişeli görünüyordu. Bir yerde bir aksilik olduğunu hissetmişti; eğer ev sahibiniz masanın başına geçip tek kelime etmeden sandalyesine pat diye otururs a zaten bunu hissetmemek olanaksızdı.

Cyrus dua bile etmedi. Yüzü utançtan kıpkırmızı olan Bayan Cyrus, “Tanrım masamızdaki nimetler için sana şükürler olsun,” diye mırıldandı. Gerginlik Esme’nin çatalını yere düşürmesiyle birlikte daha da arttı. Cyrus dışında herkes ayağa fırladı zira herkesin sinirleri gerilmişti. Cyrus öfkeli bir sessizlikle mavi gözlerini devirerek Esme’ye baktı. Sonra herkese dik dik bakıp masadakilerin buz kesmesine sebep oldu. Bayan Cyrus bir kaşık yabanturpu sosu almaya kalkıştığında adam bu kez de karısına sanki midesindeki ağrıları unutmamasını ima edermiş gibi sert bir bakış fırlattı. Bunun ardından kadın sostan bir kaşık bile yiyemedi, oysa o sosa bayılırdı. Şimdiye kadar midesine hiçbir zararı

olmamıştı. Yine de sadece sostan değil, hiçbir şeyden yiyemedi. Esme de annesiyle aynı durumdaydı. İkisi de yemek yiyormuş gibi yapıyorlardı. Ara sıra Anne ve Trix'in hava durumu hakkında yaptıkları yorumlar hariç, yemek aynı gergin sessizlikle devam etti. Trix gözleriyle Anne'e konuşması için yalvarıyor ama Anne hayatında ilk defa konuşacak hiçbir şey bulamıyordu. Aslında konuşmak zorunda olduğunu biliyordu ama aklına saçma sapan konular dışında bir şey gelmiyordu ya da yüksek sesle söylemesinin imkânsız olduğu şeyler dışında. Yoksa herkes büyülenmiş miydi? İhtiyar, huysuz ve inatçı bir adam herkesi ne kadar kötü etkileyebiliyordu. Anne bunun mümkün olacağına asla inanmazdı. Üstelik adam yarattığı bu gergin sessizlikten hayli memnun gibiydi. Bu adamın aklından neler geçiyordu? Biri ona iğne hatırsa acaba yerinden fırlar mıydı? Anne onu cezalandırmak istedi: Ya ellerine cetvelle vurmak ya da ona köşede tek ayak üzerinde bekletmek ya da ona şımarık bir çocukmuş gibi -ki adam kıl saçlarına ve kalın bıyığına rağmen gerçekten de şımarık bir çocuk gibiydi- davranmak istedi.

Fakat Anne'in bunlardan daha çok istediği tek şey onu konuşturmaktı. Adam sessizlik yemini etmişken onu konuşturmasının kendisine verilecek en büyük ceza olacağını düşündü.

Mesela ayağa kalkıp köşede duran şu çok büyük ve çirkin vazoyu masanın ortasına çarpsa içi gül ve yapraklarla dolu vazonun tozlarını temizlemek epey zaman alabilirdi. Aslında Anne tüm ailenin bu vazodan nefret ettiğini biliyordu ama Cyrus Taylor onu tavan arasından indirtmiş ve annesinden kalan bir hatıra olduğu için odanın en görünür köşesine yerleştirmelerini istemişti. Anne, eğer bunun Cyrus Taylor'ı öfkeden bir volkan gibi patlatacağından emin olsa hiç korkmadan düşündüğü şeyi yapardı.

Bu adam neden konuşmuyordu? Eğer o konuşursa Anne de konuşur, böylece Trix ile kardeşlerinin de dilini bağlayan

büyü çözülür ve onlar da konuşmaya başlardı. Ama adam öylece oturup yemeğini yiyordu. Belki de yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Belki de söyleyeceği şeylerin masadaki gerginliği daha da tırmandıracağından korkuyordu.

“Turşuyu uzatabilir misiniz lütfen, Bayan Shirley?” dedi Bayan Taylor sessizce.

Anne’in içinde bir şeyler kıpırdadı. Turşuyu uzatırken bir oyun başlattı. Hiç düşünmeden öne doğru eğildi ve kocaman, parlak, külrengi gözlerini iyice açarak kibar bir şekilde, “Bunu duyunca çok şaşıracaksınız, Dr. Carter. Bay Taylor geçen hafta aniden sağır oldu,” dedi. Bombayı fırlattıktan sonra da yerine oturup geriye doğru yaslandı. Tam olarak ne beklediğini ya da ne umduğunu kendisi de bilmiyordu. Belki Dr. Carter ev sahibinin öfkeden değil de sağırlıktan konuşmadığını düşünürse dili çözülürdü. Hem Anne yalan söylemiş sayılmazdı çünkü Cyrus Taylor’ın doğuştan sağır olduğunu söylememişti. Cyrus Taylor’a gelince, eğer Anne kendisini konuşturmaya çalışıyorsa kesinlikle bunu başaramayacaktı. Adam sesini hiç çıkartmadan Anne’e dik dik baktı.

Fakat Anne’in bu sözü Trix ile kardeşinin üzerinde, kendisinin de hiç ummadığı kadar büyük bir etki yaratmıştı. Trix de öfkeli bir sessizlik içindeydi, Anne o garip lafı etmeden bir saniye önce Esme’nin çaresizlikle bakan o güzel, mavi gözlerindeki yaşları hafifçe sildiğini görmüştü. Durum vahimdi. Lennox Carter, Esme’ye asla evlilik teklif etmeyecekti! Kim ne derse desin artık hiçbir önemi yoktu; Trix aniden zalim babasına hesap sormak istedi ve Anne’in sözleri ona ve kardeşine büyük bir ilham verdi. Çocuk sarı kirpiklerini şaşkınlıkla kırpıştırıp büyük bir hevesle ablasının izinden gitti. Ne Esme ne Anne ne de Bay Cyrus bu sözün ardından yaşanan o korkunç çeyrek saati yaşadıkları süre boyunca unutabileceklerdi.

Masanın diğer ucundaki Dr. Carter'a bakan Trix, "Zavallı babama çok acıyorum," dedi. "Daha altmış sekiz yaşında üstelik."

Yaşının altmış sekiz olarak söylendiğini duyan Bay Cyrus'un burun delikleri birdenbire genişledi. Fakat yine de sessizliğini korudu.

"Bu şekilde doğru dürüst yemek bile yiyemiyor," dedi kardeşi gayet kendinden emin bir sesle. "Siz ailesine sırf moda olduğu için meyve ve yumurtadan başka hiçbir şey yedirmeyen bir adam hakkında ne düşünürdünüz, Dr. Carter?"

"Yoksa babanız…" diye söze başladı Dr. Carter.

"Hoşlanmadığı renkte perde diktirdi diye karısını ısıran, evet, cidden ısıran, bir koca hakkında ne düşünürdünüz?" diye araya girdi Trix.

"Hem de kanatana kadar," diye ekledi kardeşi.

"Yani siz babanızın…"

"Sırf yakışmadığını düşündüğü için karısının ipek elbisesini kesen bir koca hakkında ne düşünürdünüz peki?" dedi Trix.

"Karısının köpek beslemesini reddeden bir adam hakkındaki düşünceniz ne olurdu?" diye devam etti kardeşi.

"Üstelik de köpek beslemeyi çok istediği hâlde," diye ekledi Trix.

Fena hâlde eğlenmeye başlayan erkek kardeş, "Peki, ya karısına Noel hediyesi olarak bir çift galoş alan, evet sadece bir çift galoş, bir adam hakkında?"

"Galoşlar yüreği ısıtmaz," diye itiraf etti Dr. Carter. Gözleri Anne'inkilerle buluşunca gülümsedi. Anne adamın daha önce hiç gülümsediğini görmediğini hatırladı. Adamın yüzü muhteşem şekilde değişmişti.

Trix neler diyordu böyle? Resmen bir şeytana dönüşeceği kimin aklına gelirdi?

“İyi pişmemiş olduğunu düşündüğü için rostoyu öfkeyle alıp hizmetçinin önüne fırlatan bir adamla yaşamanın ne kadar korkunç olabileceğini hiç düşünmüş müydünüz, Dr. Carter?”

Dr. Carter adama yadırgar gözlerle baktı. Sanki önündeki tavuk kemiklerini birine fırlatacak diye çekiniyor gibiydi. Fakat aklına ev sahibinin sağır olduğu geldi ve bir parça rahatladı.

“Dünyanın düz olduğuna inanan bir adam hakkında ne düşünürdünüz?” diye sordu kardeşi.

İşte Anne o an Cyrus’un konuşacağını sandı. Adamın kaskatı kesilmiş suratından bir titreme geçer gibi oldu ama ağzından tek kelime dökülmedi. Adam hâlâ bıyıklarını bile kıpırdatmadan öylece duruyordu.

“Teyzesini, öz teyzesini, bakımevine gönderen bir adam hakkında düşünceniz ne olurdu?” diye sordu Trix.

“Ve ineğini mezarlıkta otlatan biri?” dedi kardeşi. “Summerside gördüğü bu manzarayı henüz atlatamadı.”

“Peki, ya günlüğüne her gün yemekte ne yediğini kaydeden bir adam hakkında?” dedi Trix.

“Bunu ulu Pepys de yapardı,” dedi yine gülümseyerek Dr. Carter. Sesi gülecek gibi çıkıyordu. Belki de bu adam kibirli biri değildir diye düşündü Anne. Belki de sadece genç, utangaç ve fazla ciddi bir adamdır. Çok şaşkındı. İşlerin bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Bir şeyleri başlatmanın bitirmekten daha kolay olduğunu düşünmeye başladı. Trix ile kardeşi şeytani bir zekâyla hareket ediyordu. Bu bahsettikleri şeyleri babalarının yaptığını kesinlikle söylememişlerdi hatta Anne, erkek kardeşinin o yuvarlak gözlerini daha da açarak sözde bir masumiyetle, ‘Ben Dr. Carter’a o soruları sadece bilgi almak için sordum,’ diyeceğini bile hayal edebiliyordu.

“Karısının mektuplarını açıp okuyan bir adam hakkında ne düşünürdünüz?” diye devam etti Trix.

“Babasının cenazesine, öz babasının cenazesine, tulum giyip giden bir adam hakkında peki?” diye sordu kardeşi.

Daha sonraki konu için ne düşüneceklerdi acaba? Zira Bayan Cyrus açık açık ağlıyor, Esme de çaresiz bir sessizlik içinde masadakilere bakıyordu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Kız sonsuza dek kaybettiği Dr. Carter’a döndü. Hayatında ilk kez akıllı bir laf etmek üzereydi.

“Peki, vurulan zavallı bir kedinin yavruları açlıktan ölmesin diye tüm gün onları arayıp bulan vicdanlı bir adam hakkında ne düşürdünüz?” dedi.

Odayı garip bir sessizlik kapladı. Trix ile kardeşi bir anda yaptıklarından çok utandılar. Derken Bayan Cyrus doğruldu ve Esme’nin babasını savunmak için gösterdiği bu beklenmedik tepki karşısında eşi olarak onu desteklemesi gerektiğini düşündü.

“Üstelik çok güzel tığ işi yapar. Geçen kış bel ağrısından yataktan çıkamadığı günlerde salon masası için harika bir örtü dikti.”

Herkesin sabrı tükenmişti, tabii Bay Cyrus Taylor’ın da öyle. Öfkeyle geri ittiği sandalyesi, büyük bir gürültüyle cilalı ahşap zeminin üzerine yıkılırken üzerinde vazonun durduğu sehpaya çarptı. Sehpa devrildi ve vazo binlerce parçaya bölündü. Kalın, kır kaşları öfkeden havaya dikilen Cyrus sonunda patladı.

“Ben tığ işi yapmam kadın! Böyle bir şey saygın bir adamın itibarını sonsuza dek yok eder! O sırada bel ağrısından o kadar çok canım yanıyordu ki, ne yaptığımın farkında bile değildim. Bir de sağırım, öyle mi Bayan Shirley?”

“Sağır olduğunu söylemedi ki baba,” dedi öfkesini sesli dile getirdiğinde babasından asla korkmayan Trix.

“Hayır, öyle söylemedi. Hiçbiriniz bir şey söylemediniz! Altmış iki yaşında olmama rağmen, altmış sekiz olduğumu da söylemedin mesela, öyle değil mi? Annenin köpek bakmasına izin vermediğimi de söylemedin! Tanrım, eğer

istersen kırk bin tane köpek bakabilirsin ve bunu sen de çok iyi biliyorsun kadın! Ben senin istediğin bir şeyi ne zaman reddettim?”

“Hiçbir zaman kocacığım, hiçbir zaman,” diye hıçkırdı Bayan Cyrus. “Ben asla bir köpek istemedim ki. Hatta bunu istemek aklıma bile gelmedi.”

“Senin mektuplarını ne zaman açtım? Ne zaman bir günlük tuttum? Günlükmüş! Kimin cenazesinde tulum giydim? Mezarlıkta ne zaman inek otlattım? Hangi teyzem bakımevinde? Hayatımda hiç kimsenin üzerine rosto fırlattım mı? Size hiç sadece meyve ve yumurta yedirdim mi?”

“Hiç yedirmedin kocacığım, asla bunları yapmadın,” diye ağladı Bayan Cyrus. “Sen hep bizi korudun. Babaların ve kocaların en iyisi oldun.”

“Geçen Noel’de galoş istediğini sen söylemedin mi?”

“Ah, evet, elbette kocacığım. Üstelik kış boyunca ayaklarımı sıcacık tuttular.”

“İyi o zaman!” Cyrus masadakilere zafer dolu gözlerle baktı. Derken gözleri Anne’inkilerle buluştu ve inanılmaz bir şey oldu. Cyrus kıkırdadı. Adamın resmen gamzeleri belirdi. Ve o gamzeler yüzündeki ifadeye mucizevi bir anlam kattı. Sandalyesini yerden kaldırıp yeniden masaya oturdu.

“Surat asmak gibi kötü bir alışkanlığım var, Dr. Carter. Herkesin kötü bir huyu vardır ve benimki de bu. Tek kötü huyumdur. Haydi, karıcığım haydi, ağlama. Esme, kızım beni savunmak için tığ işi yaptığımı söylemen dışında diğer tüm sözleri hak ettim bence ve çok takdir ettiğim bu davranışını asla unutmayacağım. Maggie’ye gelip şu pisliği temizlemesini söyle. Biliyorum, hepiniz o çirkin vazo kırıldı diye sevindiniz. Tatlıyı da getirin.”

Anne korkunç başlayan bir gecenin bu denli güzel biteceğine asla inanmazdı. Hiç kimse Cyrus gibi samimi ve iyi bir ev sahibi olamazdı ve birkaç hafta sonra Trix, Anne’e gelip Johnny ile kendisi hakkında nihayet babasıyla konuştuğunu söyleyince Anne hiç şaşırmadı.

“Çok kötü mü karşıladı, Trix?”

“Hiç ama hiç kötü karşılamadı. Suratını buruşturup iki yılın ardından artık Johnny’nin bir şeyler yapma vaktinin gelmiş olduğunu söyledi. Sanırım son olaydan sonra artık surat asmasının bir anlamı olmayacağını fark etti. Aramızda kalsın ama Anne, babam hakikaten çok eski kafalı bir ihtiyar.”

“Bence o hak ettiğinden bile çok daha iyi bir baba,” dedi Anne hafif bir Rebecca Dew edasıyla. “O yemekte resmen sınırını aştın, Trix.”

“Ama sen başlattın,” dedi Trix. “Ayrıca kardeşim de yardım etti. Neyse ki her şey yoluna girdi ve çok şükür ki bir daha asla o çirkin vazonun tozunu almak zorunda kalmayacağım.”

BÖLÜM 11

(Bu olaydan iki hafta sonra Gilbert'a yazılan mektuptan bir alıntı)

"Esme Tayloy'ın, Dr. Lennox Carter ile nişanlandığı duyuruldu. Dedikodulardan öğrendiğim kadarıyla o korkunç cuma gecesi adam kızı korumaya ve hem babasından hem ailesinden kurtarmaya karar vermiş. Hatta belki arkadaşlarından da! Cesur bir şövalye gibi davranmaya çalışmış yani. Trix bunun benim sayemde olduğunu söyleyip duruyor, evet belki bir yardımım olmuştur ama bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemem. Şimşeği kuyruğundan tutmak hiç de kolay bir şey değil doğrusu.

Bana ne oldu hiç bilmiyorum, Gilbert. Sanırım yaşadığım Pringle sorunundan kurtulmuş olmamla ilgili bir durum bu. Artık o kadar eskide kalmış gibi geliyor ki... Neredeyse unuttum bile. Yine de diğerleri merak içinde. Mesela Bayan Valentine Courtaloe, benim Pringleları yenmeme hiç şaşırmadığını söylüyormuş zira 'kendime has yöntemlerim varmış ve rahibin karısı da benim için ettiği dualaların cevaplandığını söylemiş. Belki de sebep gerçekten buydu, kim bilir?

Dün okuldan dönerken bir süre Jen Pringle ile yürüdük ve gemilerden, ayakkabılardan, mühürlerden söz ettik; yani geometri dışında hemen hemen her şeyden. O konudan kaçındık. Jen benim geometri hakkında çok fazla bilgim olmadığını biliyor ama benim de Kaptan Myrom hakkındaki bildiklerim aramızdaki durumu dengeliyor. Jen'e, John Foxeun 'Şehitler Kitabını' ödünç verdim. Oysa sevdiğim kitapları ödünç vermekten nefret ederim zira geri geldiğinde

gözüme eskisi gibi görünmezler. O kitabı da çok seviyorum çünkü yıllar önce bir Pazar Okulu ödülü olarak onu bana sevgili Bayan Allan vermişti. Şehitler hakkında okumayı sevmem zira kendimden utanırım ve çok üzülürüm çünkü ben buz gibi bir kış gününde sıcacık yatağımdan kalkıp dişçiye gitmeye üşenen bir insanım!

Esme ile Trix'in mutlu olmalarına çok sevindim. Artık kendi aşk hayatım yolunda olduğu için diğerlerinin aşk hayatlarına daha çok ilgi gösterebiliyorum. Bu güzel bir uğraş ama bilirsin. Kıskançlık ya da meraktan yapmıyorum, sadece mutlu olup bu mutluluğu başkalarıyla paylaşmak hoşuma gidiyor.

Hâlâ şubat ayındayız ve merak ediyorum acaba çatıdaki karlar aya kadar uzanıyor mu? Bizim çatıdakiler değil, Bay Hamilton'ın ahırının çatısındakiler. Fakat bahar mevsimine sadece birkaç gün kaldı düşünmeye başladım; yaza da birkaç hafta... Ve tatile... Ve Green Gables'a kavuşmama... Ve Avonlea çayırlarındaki altın sarısı gün ışığına... Ve şafakta gümüşe, öğlen safire, günbatımında da kırmızıya bürünen körfeze... Ve tabii ki sana.

Küçük Elizabeth ile bitmek bilmeyen bahar planları yapıyoruz. Çok iyi arkadaşız. Ona her akşam sütünü ben götürüyorum ve ender de olsa birlikte yürüyüşe çıkmamıza izin veriyorlar. İkimizin de aynı günde doğduğumuzu keşfettik ve Elizabeth heyecandan gül gibi kıpkırmızı oldu. Yanakları kızardığında çok tatlı oluyor. Genelde çok soluk, süt yanaklarına pembelik de katmıyor sadece rüzgârlı akşamlarda yürüyüşten döndüğümüz zaman tatlı, minik yanakları gül rengini alıyor. Bir keresinde bana, Eğer her gece süt banyosu yaparsam, büyüdüğümde tenim sizinki gibi yumuşacık olur mu, Bayan Shirley?' diye sordu. Belli ki süt Spook's Lane'de en çok tercih edilen bakım ürünü. Rebecca Dew'un da bunu yaptığını keşfettim. Teyzelere asla söylememem gerektiğini, duyarlarsa bu yaşta bir kadın için saçma sapan davrandığını düşüneceklerini söyledi. Windy

Poplars'a geldiğimden beri tutmak zorunda kaldığım bütün bu sırlar beni erkenden yaşlandıracak. Acaba burnuma süt sürsem o yedi çil kaybolur mu? Burada, 'çok güzel, yumuşacık' bir cildim olduğunu hiç fark etmiş miydiniz bayım? Öyleyse de bana hiç söylemedin. Peki, 'kimseyle kıyaslanamayacak kadar güzel' biri olduğumu hiç fark ettin mi? Çünkü öyle olduğumu öğrendim.

Rebecca Dew geçen gün bana, 'Güzel olmak nasıl bir şey, Bayan Shirley?' diye sordu. O sırada kahve tonundaki yeni elbisemi giyiyordum.

'*Ben de hep bunu merak etmişimdir,' dedim*.

'*Ama sen çok güzelsin,' diye cevap verdi Rebecca Dew*.

'*Hiç bu kadar alaycı olacağını düşünmemiştim doğrusu, Rebecca,' diye sitem ettim*.

'*Alay etmiyordum, Bayan Shirley. Sen... Hiç kimseyle kıyaslanamayacak kadar güzelsin*.'

'*Ah! Hem de kıyaslanamayacak kadar!' dedim*.

'*Şu aynaya bir baksana,' dedi. 'Bana kıyasla çok güzelsin*.'

Gerçekten de öyleydim!

Ama Elizabeth ile ilgili anlatacaklarım henüz bitmedi. Fırtınalı bir akşamda, rüzgâr Spook's Lane üzerinde uğuldarken yürüyüşe çıkamadık, o yüzden biz de odama gelip bir peri diyarı haritası çizdik. Elizabeth masaya yetişebilsin diye mavi renkli simit yastığıma oturdu. Haritanın üzerine eğildiğinde tıpkı çok ciddi bir cüceye benziyordu.

Haritamız henüz tamamlanmadı. Her gün üzerine eklenecek yeni bir şey aklımıza geliyor. Mesela dün gece Kar Cadısının evini yerleştirip bembeyaz yabani kiraz çiçekleriyle dolu ağaçlarla kaplı bir tepe çizdik. (Bu arada hayallerimizdeki evin yanında yabani kiraz ağaçları olsun istiyorum, Gilbert.) Elbette haritada yarınımız da var; bugünün doğusunda, dünün batısında yer alıyor. Ayrıca peri diyarında tek bir zaman yok; bahar zamanı, uzun zaman,

yeniay zamanı, iyi geceler zamanı, gelecek zamanı var ve zamanın sonu yok çünkü bu peri diyarı için fazla üzücü olur, ihtiyarlık, gençlik var çünkü eğer ihtiyarlık varsa gençlik de olmalı. Dağ zamanı var çünkü kulağa harika geliyor. Gece var, gündüz var ama yatak vakti ya da okul vakti diye bir şey yok. Noel zamanı da var ama sadece bir kere değil yoksa bu da çok üzücü olurdu. Mesela kayıp zaman da var çünkü onu arayıp bulmak çok eğlenceli. Bazen var, iyi zamanlar, hızlı zamanlar, yavaş zamanlar, öpücüğü yarım saat geçe zamanlar, eve gitme zamanı, çok eski zamanlar var. Üstelik her yerde farklı zamanları gösteren küçük, kırmızı oklarımız var. Rebecca Dew'un beni çocuksu bulduğunun farkındayım ama Gilbert, ne olur çok yaşlanıp çok bilge olmayalım çünkü peri diyarında çok yaşlı ve çokbilmiş olmak hiç yakışık almaz.

Rebecca Dew benim Elizabeth'in yaşamına iyi etki edip etmediğinden çok emin değil. Onu hayalperest olmaya yönlendirdiğimi düşünüyor. Bir akşam ben evde yokken sütünü Elizabeth'e, Rebecca Dew götürdü. Kız gökyüzüne o kadar dalgın bakıyormuş ki Rebecca'nın ayak sesini bile duymamış.

'*Dinliyordum Rebecca,' demiş*.

'*Çok fazla dinliyorsun ama,' diye cevap vermiş Rebecca*.

Elizabeth sert bir ifadeyle gülümsemiş (Rebecca Dew tam olarak bu sözleri kullanmadı ama ben Elizabeth'in nasıl gülümsediğini çok iyi tahmin ediyorum.).

'*Bazen neler duyduğumu bilsen çok şaşardın, Rebecca,' demiş ama bunu öyle bir söylemiş ki Rebecca Dew'un tüyleri ürpermiş ya da öyle olduğunu iddia ediyor*.

Ama Elizabeth peri masallarını seviyor, bu konuda ben ne yapabilirim ki?

Seni çok seven, Anne.

Not 1: Tığ işi yaptığı söylendiğinde Bay Cyrus Taylor'ın yüzündeki ifadeyi asla ama asla unutmayacağım. Ama o minik kedi yavrularını baktığı için onu daima seveceğim. Ve

bütün umutlarını yerle bir edecek olmasına rağmen babasını savunan Esmeyi de.

Not 2: Yeni bir kalemle yazıyorum. Ve Dr. Carter gibi kibirli biri olmadığın için seni çok seviyorum. Johnny gibi kepçe kulakların olmadığı için de seni çok seviyorum. Ve... Her şeyden önemlisi... Sadece Gilbert olduğun için seni çok seviyorum!"

BÖLÜM 12

“Windy Poplars,
Spook’s Lane,
30 Mayıs.

Sevgilim, canım,
İlkbahar geldi!

Belki de Kingsport’ta boğazına kadar sınavlara battığın için bunu fark etmemişsindir. Ama ben saç diplerimden parmak uçlanma kadar bunun farkındayım. Summerside da farkında. En çirkin sokaklar bile bahçelerin çitlerinden dışarıya taşan tomurcuklarla kaplandı, bütün kaldırım kenarlarında karahindibalar var. Hatta rafımdaki porselen kadın bile bunun farkında. Bir gece aniden uyanırsam onu pembe, yüksek topuklu pabuçlarının üzerinde dans ederken bulacağımdan eminim.

Her şey bana, ‘Bahar geldi, bahar!’ diye sesleniyor sanki: Minik, neşe dolu nehirler ya da Fırtına Kralını saran mavimsi pus, mektuplarını okumaya gittiğim korudaki akçaağaçlar, Spook’s Lane’i çevreleyen beyaz çiçekli kiraz ağaçları, arka bahçede Tozlu Miller’dan kaçmaya çalışan minik bülbüller, Elizabeth’in süt almaya geldiği bahçe çitinden sarkan yeşil sarmaşık, eski mezarlığın üzerini kaplayan köknarlar... Hatta mezar taşlarının yanına ekilmiş ve hepsi de rengârenk çiçekler açarak, ‘Burada bile yaşam, ölümü yendi’ diye bağıran eski mezarlığın kendisi de. Geçen gece mezarlıkta çok güzel bir yürüyüş yaptım. (Eminim Rebecca Dew benim yürüyüş anlayışımı çok garip buluyordur. ‘O uğursuz yerde dolaşmaya neden bu kadar heveslisin hiç anlamıyorum,’ diyor.) Yeşilliklerin arasında dolanırken Nathan Pringle’ın

karısının gerçekten adamı zehirlemeye çalışıp çalışmadığını merak ettim. Kadının mezarı, üzerinde yeni yeni çıkmaya başlayan çimenler ve zambaklarla çok masum görünüyordu. Ona büyük bir iftira atıldığını düşündüm.

Bir ay sonra eve gidebileceğim! Aklıma karlarla kaplı Green Gables'ın bahçelerindeki ağaçlar geliyor sürekli... Birde Parlak Sular Gölü'nün üzerindeki eski köprü, denizin kulaklarımı dolduran sesi, Âşıklar Yolu'nda bir yaz günü ve sen!

Bugün mektubumu doğru kalemle yazıyorum Gilbert, o yüzden...

(İki sayfa atlandı.) *Bu akşam Gibsonlar beni çağırdı. Marilla onları White Sands'ten tanıdığı için bir ara onları ziyaret etmemi istemişti. Ben de sürekli onları ziyarete gidiyorum. Hatta her hafta yanlarına mutlaka uğruyorum çünkü Pauline oraya gitmemden hoşlanıyor ve ben onun için çok üzülüyorum. Kız resmen annesinin kölesi olmuş. Ah, annesi korkunç bir ihtiyar!*

Bayan Adoniram Gibson seksen yaşında ve günleri tekerlekli sandalyede geçiyor. On beş yıl önce Summerside'a taşınmışlar. Kırk beş yaşındaki Pauline ailenin en küçüğü, bütün ağabey ve ablaları evlenmiş ve hiçbiri Bayan Adorinam'ı evlerinde istemiyormuş. Pauline de evi çekip çeviriyor, annesine bakıyor ve bütün ayak işlerine koşuyor. Kendisi ufak tefek, soluk tenli, ceylan gözlü, çok güzel ve parlak kumral saçlı bir kadın. Eğer annesi olmasa Pauline'in hayatı çok daha güzel ve rahat olurdu. Kilise işlerini çok seviyor; Yardım Derneği'nde çalışmayı, Misyoner Derneği toplantılarına gitmeyi, kilise yemeklerini ve hoş geldin organizasyonlarını planlamayı çok istiyor ama evden hiç çıkamıyor. Hatta pazar günleri kiliseye bile zor gidiyor. Annesi muhtemelen yüz yaşına kadar yaşayacaktın dolayısıyla Pauline için bir kaçış yolu bulamıyorum. İhtiyar kadın bacaklarını kullanamıyor ama dilini kullanmayı çok iyi beceriyor. Karşısında oturup zavallı Pauline ile dalga

geçmesini izlemek beni çok sinirlendiriyor. Buna rağmen Pauline bana annesinin beni çok sevdiğini ve ben evlerine gittiğimde kendisini çok daha iyi hissettiğini söyledi. Eğer ben yanındayken böyle davranıyorsa ben yokken neler yapıyordur düşünemiyorum bile.

Pauline annesine danışmadan hiçbir şey yapamıyor. Kendine kıyafet bile alamıyor, bir çift çorap dışında hiçbir şey. Her şeyin Bayan Gibson'ın onayından geçmesi gerekiyor ve her giysi iki kez ters yüz edilene dek giyilmek zorunda. Mesela Pauline tam dört yıldır aynı şapkayı takıyor.

Bayan Gibson evde gürültü yapılmasına ya da içeriye bir parça temiz hava girmesine kesinlikle katlanamıyor. Hayatı boyunca bir kez bile gülmediği söyleniyor. Ben de güldüğünü hiç görmedim. Ona bakıp acaba gülse yüzü nasıl bir şekil alır diye düşünüyorum. Pauline'in kendine ait bir odası bile yok. Annesiyle aynı odada uyumak zorunda ve gece her saat başı kalkıp ya kadının sırtını ovuyor ya ona ilaç veya sıcak su -ılık değil!- veriyor ya da yastıklarını değiştiriyor. Veyahut arka bahçeden niçin ses geldiğine filan bakıyor. Bayan Gibson öğleden sonraları uzun uzun uyuduğu için de gece kızının başına bela oluyor.

Buna rağmen Pauline hiç üzülmüyor. O çok tatlı, sabırlı ve kesinlikle fedakâr bir kadın. Çok sevdiği bir köpeği olması beni mutlu ediyor. Zira o köpek sayesinde biraz olsun neşeleniyor. Gerçi Bayan Gibson o köpeği kasabada duyduğu hırsızlık olaylarına önlem okun diye aldırmış. Pauline köpeği ne kadar çok sevdiğini annesinden gizliyor. Bayan Gibson ise köpekten nefret ediyor, eve sürekli kemik getirmesinden şikâyetçi ama o kadar bencil ki onu göndermek istemiyor.

Nihayet Pauline'e bir şey verme şansı buldum ve bunu yapacağım. Ona bir gün vereceğim. Tabii bunun anlamı haftaya Green Gables'a gitme planlarımın alt üst olması demek.

Bu gece gittiğimde Pauline'i ağlarken buldum, Bayan Gibson sayesinde sebebini öğrenmem çok da uzun sürmedi.

'Pauline gitmek ve beni yalnız bırakmak istiyor, Bayan Shirley,' dedi kadın. Ne kadar iyi kalpli ve vefalı bir kızım var, değil mi?

Hıçkırıklarını durdurup gülümsemeye çalışan Pauline, Sadece bir günlüğüne anne? dedi.

Bir günlüğüne ha! Benim günlerimin nasıl geçtiğini sen de çok iyi biliyorsun, Bayan Shirley... Bunu herkes biliyor. Bilmediğiniz şeyse, ki umarım hiçbir zaman siz de aynısını yaşamazsınız, acı çeken biri için bir günün ne kadar uzun sürdüğü.'

Aslında kadının hiç acı çekmediğini bildiğimden anlayışlı olmaya da çalışmadım.

'Tabii ki sana bir günlüğüne eşlik edecek birini bulacağım anne,' dedi Pauline. Sonra bana dönüp, 'Önümüzdeki cumartesi günü White Sands'te yaşayan kuzenim Louisa evliliklerinin gümüş yılını kutlayacak. Beni de davet etti. Maurice Hilton ile evlenirken ben de kuzenimin nedimesiydim. Eğer annem de rıza gösterirse gitmeyi çok istiyorum.'

'Yalnız öleceksem ölürüm,' dedi kadın. 'Bunu senin vicdanına bırakıyorum, Pauline.'

Bayan Gibson bu cümleyi söyledikten sonra savaşı Pauline'in kaybettiğini anladım. Bayan Gibson hayatını hep başkalarının vicdanlarına oynayarak yaşamaya alışmış biriydi. Duyduğuma göre yıllar evvel Pauline ile evlenmek isteyen biri olmuş ve Bayan Gibson bu olayı yine kızının vicdanına bırakarak engellemiş.

Pauline gözlerini sildi, yüzüne yapay bir gülümseme kondurup tadilatını yaptığı elbiseyi eline aldı. Çok çirkin, yeşil-siyah desenli bir elbiseydi.

'Surat asma Pauline,' dedi Bayan Gibson. 'Surat asanlardan hiç hoşlanmam. Bu arada o elbiseye bir de yaka dik. Elbiseyi yakasız yapmak istediğine inanabiliyor musun,

Bayan Shirley? Eğer izin versem düşük yakalı giyecek bir de.'

İncecik boyunlu zavallı Pauline'e baktım. O zarif boynunu kaskatı bir yakayla kapatmak zorunda kalacaktı.

'Yakasız elbiseler çok moda,' dedim.

'Yakasız elbiseler,' dedi kadın. 'Kesinlikle uygunsuz kıyafetlerdir.'

(Not: O sırada benim de üzerimde yakasız bir elbise vardı.)

'Dahası,' dedi Bayan Gibson sanki anlatacakları bu konunun bir parçasıymış gibi. 'Maurice Hilton'ı asla sevemedim. Annesi Crockett sülalesindendi. Adam edepsizin teki! Karısını uygunsuz yerlerde öpüyor!'

(Sen de beni 'uygunsuz yerlerde' öper misin, Gilbert? Mesela boynumu öpmen Bayan Gibson için o uygunsuz yerlerden biri olabilir.)

'Ama anne biliyorsun kuzenim o gün neredeyse kilisenin merdivenlerinden düşecekti, kocası çok korkup heyecanlanmış olduğu için böyle yapmış olabilir!'

'Pauline, lütfen benimle atışma. Ben hâlâ kilise merdivenlerinin öpüşmek için uygun bir yer olmadığını düşünüyorum. Ama tabii benim fikrim kimin umurunda? Herkes ölmemi umuyor. Neyse ki mezarlıkta yerim hazır. Sana büyük bir yük olduğumun farkındayım, o yüzden ölmeyi ben de isterim. Zaten hiç kimse beni istemiyor.'

'Lütfen böyle söyleme anne,' diye yalvardı Pauline.

'Söyleyeceğim işte. Zira ben istemediğim hâlde o kutlamaya gitmekte kararlısın.'

'Anneciğim, gitmiyorum... Sen istemiyorsan gitmem zaten. O yüzden lütfen heyecanlanıp kendini..."

'Ah, şu sıkıcı hayatta biraz heyecanlanmam da mı suç yani? Hemen gitmiyorsun değil mi, Bayan Shirley?"

Orada biraz daha kalsam Bayan Gibson'ın o çirkin suratına ceviz kıracağı ile vuracağımı hissettim. O yüzden

okumam gereken sınav kâğıtları olduğunu söyledim.

‘*Ah, herhâlde bizim gibi iki ihtiyar sizi sıkıyor,’ dedi Bayan Gibson. ‘Pauline çok neşeli biri değildir... Değilsin değil mi, Pauline? Bayan Shirley’nin niçin biraz daha kalmak istemediğini anlıyorum*.’

Pauline verandaya kadar bana eşlik etti. Ayışığı minik bahçesine vuruyor ve rıhtımın üzerinde ışıldıyordu. Bir elma ağacı hafif rüzgâr esintisiyle hışırdadı. İlkbahar gelmişti... İlkbahar... İlkbahar! Bayan Gibson bile erik ağaçlarının tomurcuklanmasını engelleyemezdi. Fakat Pauline’in gri-mavi güzel gözleri yaşlarla doluydu.

‘*Louise’in davetine gitmeyi çok isterdim,’ dedi uzun ve pişmanlık dolu bir iç çekerek*.

‘*Gidiyorsun,’ dedim*.

‘*Ah, hayır canım gidemem. Zavallı annem buna aslı razı gelmez. Bu fikri aklımdan çıkartıp atacağım. Ay bu gece çok güzel, değil mi?’ diye yüksek sesle ve neşeyle ekledi*.

Bayan Gibson oturma odasından, ‘Ay güzel diye bir laf da hiç duymadım doğrusu,’ diye seslendi. ‘Orada oyalanmayı bırak da tüylü terliklerimi getir, Pauline. Bunlar ayağımı çok sıkıyor. Tabii benim acılarım kimin umurunda?’

O an benim hiç umurumda olmadığını hissettim. Zavallı, canım Pauline! Bir gün tatil yapacak ve o kutlamaya kesinlikle gidecek. Bunu bizzat, ben, Anne Shirley söylüyor.

Eve döndüğümde olanları Rebecca Dew ile teyzelere anlattım ve Pauline’in yerine annesine bakmaya gideceğim gün kadına içimden söylemek istediğim bütün hakaretleri söyleyip güldük. Kate teyze, Pauline’i göndermek konusunda başarılı olamayacağını söylüyor ama Rebecca Dew bana inanıyor. Bunu sen yapamazsan hiç kimse yapamaz? dedi.

Geçenlerde beni evine kiracı olarak almayan Bayan Tom Pringle’da yemekteydim. (Rebecca sık sık yemeklere davet edildiğim için şimdiye dek yanlarına aldıkları en masrafsız kiracı olduğumu söylüyor.) İyi ki de beni kabul etmemiş. Kendisi iyi ve titiz bir kadın, güzel de yemek yapıyor ama evi

bir Windy Poplars değil ve Spook's Lane de yaşamıyor. Hem de o, Kate teyze, Chatty teyze ve Rebecca Dew da değil. Üçünü de o kadar çok seviyorum ki... Sonraki iki yıl da onların yanında kalacağm. Sandalyeme 'Bayan Shirley'nin Sandalyesi' diyorlar ve Chatty teyze ben evde yokken bile Rebecca Dew'un sandalyemi masaya aynı şekilde yerleştirip tek başına bir kenarda kalmasına izin vermediğni söylüyor. Bazen Chatty teyzenin incinen duyguları işleri karıştırıyor ama artık beni çok iyi anladığnı ve asla onu kasten üzmek gibi bir niyetim olmadığını bildiğini söylüyor.

Küçük Elizabeth ile artık haftada iki kez yürüyüşe çıkıyoruz. Bayan Campbell buna izin verdi ama daha sık tekrarlamamamız ve pazar günleri gitmememiz gerekiyor. Bu ilkbaharda Küçük Elizabeth için işler çok daha iyi gidiyor. O eski, karanlık eve bile birazcık güneş ışığı giriyor ve bahçesi de çiçek açan ağaçlarla çok güzel görünmeye başladı. Elizabeth yine de mümkün olan her an o evden uzaklaşmayı seviyor. Kırk yılda bir ışıklı vitrinleri görsün diye kasabaya iniyoruz. Ama genelde dünyanın sonuna uzanan Rıhtım Yolu'nda yürüyebildiğimiz kadar yürüyüp sanki ardında yarını bulacakmışız gibi heyecanla her köşeyi dönüp uzaktaki yemyeşil tepeleri izliyoruz. Elizabeth'in yarın yapacağı şeylerden biri de 'Philadelphia'ya gidip kilisedeki o meleği görmek'. Ona Aziz John'un aslında Philadelphia'yı değil Phila'yı kastettiğini hiç söylemedim... Asla da söylemeyeceğim. Zaten hayallerimizi çabuk yitiriyoruz. Hem belki yarına ulaşabiliriz, orada neler olacağını kim bilebilir? Belki de her yerde melekler vardır.

Bazen mis gibi berrak bahar havasında öylece durup rıhtımdan denize açılan gemileri izliyoruz. Elizabeth babasının o gemilerden birinde olup olmadığını merak ediyor. Bir gün yanına geleceği umuduna öyle sıkı tutunmuş ki. Adam neden gelmiyor hiç anlamıyorum. Eğer onu hasretiyle yanan bu denli tatlı bir kızı olduğunu bilse, eminim gelirdi. Galiba kızının büyüdüğünün farkında bile

değil. Sanırım onu hâlâ eşinin ölümüne sebep olan küçük bir bebek gibi görüyor

Çok yakında Summerside Lisesi'ndeki ilk senemi bitireceğim. İlk dönem tam bir kâbustu ama sonraki iki dönem çok güzel geçti. Pringlelar zevkli insanlar. Onları Pyelarla kıyasladığıma inanamıyorum! Sid Pringle bugün bana bir demet trillium getirdi. Jen sınıf birincisi olacak ve Bayan Ellen yolladığı notta benim çocuğunu anlayabilen tek öğretmen olduğumu yazmış! Tek sorun bana hâlâ mesafeli ve düşmanca davranan Katherine Brooke. Onunla arkadaş olmaya çalışmaktan vazgeçeceğim, ne de olsa Rebecca Dew'un da dediği gibi, her insanın bir sınırı var*.

*** Trillium, Kuzey Amerika ve Asya'nın ılıman ormanlık bölgelerinde yetişen, üç yapraklı bir bitkidir. (Editör Notu)**

Ah, sana söylemeyi neredeyse unutuyordum... Sally Nelson bana nedimelerinden biri olmamı teklif etti. Haziranın son haftası Dr. Nelson'ın Bonnyview'daki yazlığında evlenecek. Gordon Hill ile evleniyor. Böylece Dr. Nelson'ın altı kızından tek bekâr kalanı Nora Nelson olacak. Kız yıllardır Jim Wilcox ile çıkıyormuş. Rebecca Dew'un dediğine göre 'bir dargın, bir barışıklarmış' ama birliktelikleri bir sonuca bağlanmayacak gibi görünüyor, herkes böyle düşünüyor. Sally'yi çok severim ama Nora ile pek yakın değiliz. Elbette yaşı benden biraz daha büyük ve biraz kibirli. Yine de onunla arkadaş olmak isterim. Güzel, çekici ya da zeki biri değil ama güzel bir sesi var. Bunun için bile arkadaş olmaya değer gibi hissediyorum.

Düğün demişken, Esme Taylor geçen ay şu profesör ile evlendi. Düğün çarşamba günü olduğundan kiliseye gidemedim ama herkes onun çok mutlu ve çok güzel olduğunu ve Lennox'un da doğru şeyi yaptığından eminmiş gibi göründüğünü söylüyor. Cyrus Taylor ile çok iyi dost olduk. Genelde yemeklerde çok komik şakalar yapıyor. 'O günden beri bir daha hiç surat asmaya cesaret edemedim,'

dedi bana. ‘Yoksa bir dahaki sefere karım beni örgü örmekle suçlayabilir.’ Giderken benden ‘dullara selam söylememi’ istiyor. Gilbert insanlar güzel, hayat güzel ve ben de öyle.

Sonsuza dek seninleyim.

Anne

Not: Bay Hamilton’daki ihtiyar kızıl ineğimizin benekli bir buzağısı oldu. Sütümüzü üç aydır Lew Hunt’tan alıyoruz. Rebecca yeniden kremamız olacağını söylüyor. Hunt’ın sütünün çok verimli olduğunu duyarmış hep ve artık buna kesinlikle inanıyor. Aslında o buzağının doğmasını hiç istememişti. O yüzden Kate teyze, Bay Hamilton’dan Rebecca’ya daha fazla yaşlanmadan ineğin buzağılaması gerektiğini söylemesini istemek zorunda kaldı."

BÖLÜM 13

“Benim kadar ihtiyarladığında acıma duygun daha da artacak,” diye inledi Bayan Gibson.

“Lütfen vicdansız olduğumu düşünmeyin, Bayan Gibson,” dedi yarım saattir kadınla uğraştığı için artık Bayan Gibson’ı boğmak isteyen Anne. Onu bu işten vazgeçip evine gitmekten alıkoyan tek şey zavallı Pauline’in yalvaran gözlerini aklından çıkartamamasıydı. “Sizi temin ederim kendinizi yalnız ve ilgisiz hissetmeyeceksiniz. Ben bütün gün yanınızda olup tüm ihtiyaçlarınızı karşılayacağım.”

Bayan Gibson, “Ah, artık işe yaramaz biri olduğumun farkındayım,” dedi sanki Anne’in sözlerini duymamış gibi. “Bunu sürekli vurgulamana gerek yok, Bayan Shirley. Her an bu dünyadan göçmeye hazırım… *Her an*. O zaman Pauline dilediği yere gider. Ne de olsa ben burada olup ihmal edildiğimi düşünmeyeceğim. Günümüzdeki gençlerin hepsi anlayışsız. Çok ama çok anlayışsız…”

Anne bu anlayışsız gencin kendisi mi yoksa Pauline mi olduğunu çözemedi ama en vurucu hamlesini sona saklamıştı.

“Bayan Gibson bilirsiniz, eğer Pauline kuzeninin kutlamasına gitmezse insanlar hakkınızda çok kötü konuşur.”

“Konuşmakmış!” dedi Bayan Gibson sertçe. “Ne diyeceklermiş ki?”

“Sevgili Bayan Gibson, (*Bu hitabı kullandığım için çok üzgünüm!* diye düşündü Anne) uzun yaşamınız boyunca sanırım insanların ağızların torba olmadığını öğrenmişsinizdir.”

“İkide bir yaşımı hatırlatmana gerek yok,” diye çıkıştı Bayan Gibson. “Ayrıca herkesin birbirini yargıladığı bir dünyada yaşadığımızın hatırlatılmasına da ihtiyacım yok. Bunu çok ama çok iyi biliyorum. Bu kasabanın dedikoducularla dolu olduğunun söylenmesi de gerekmiyor. Eminim benim hakkımda bir sürü şey söylüyorlardır… İhtiyar bir diktatör olduğumu filan. Oysa Pauline’in gitmesini engellemedim ben. Bu konuyu onun vicdanına bırakmadım mı?”

“Buna çok az insan inanacaktır,” dedi Anne güya üzülmüş gibi yaparak.

Bayan Gibson bir iki dakika naneli şekerini çiğnedi. Sonra da, “Duyduğuma göre White Sands’te kabakulak salgını varmış,” dedi.

“Anneciğim kabakulak geçirdiğimi biliyorsun,” dedi Pauline.

“Ama iki kere geçirenler de oluyor. Sen de bu tiplerden birisin bence Pauline. Zira her şeyi iki kere geçirdin. Geceleri o kadar hastalanırdın ki sabah seni canlı bulamayacağımı sanırdım! Ah, annelerin fedakarlıkları hemen unutulur zaten. Hem sen White Sands’e nasıl gideceksin? Yıllardır trene binmedin. Üstelik cumartesi gecesi buraya geri dönen bir tren de yok.”

“Cumartesi sabahı treniyle gidebilir,” dedi Anne. “Onu Bay James Gregor’un geri getireceğinden de eminim.”

“Jim Gregor’u hiç sevmedim. Annesi Tarbush sülalesindendi.”

“Adam çift koltuklu arabasını aldı ve eğer cuma akşamından gitmiyor olsa, Pauline’i de götürürdü ama Pauline trende oldukça güvende olacaktır, Bayan Gibson. Summerside’dan binip White Sands’te inecek… Aktarma olmadan.”

“Tüm bunların arkasında başka bir şey yatıyor,” dedi kadın şüpheyle. “Onun gitmesi için neden bu kadar heveslisin, Bayan Shirley? Söyle bakalım.”

Anne boncuk gibi bakarak gülümsedi.

“Çünkü ben Pauline’in size çok iyi davranan, iyi bir evlat olduğunu düşünüyorum, Bayan Gibson ve onun da herkes gibi ara sıra bir molaya ihtiyacı var.”

Çoğu insan Anne’in gülümsemesine karşı koyamazdı. Bayan Gibson da ya bu yüzden ya da dedikodu korkusundan mağlup oldu.

“Galiba hiç kimse benim de bu tekerlekli sandalyeden bir günlüğüne ayrılma şansım olmasını ne çok istediğimi bilmiyor. Fakat bunu yapamam… Bu duruma sabırla katlanmak zorundayım. Pauline de gitmek zorundaysa gidecek. Zaten o hep ayakları üzerinde durmayı bilen biri olmuştur. Ama orada kabakulak kapar ya da garip sivrisineklerden ötürü hastalanırsa sakın beni suçlamayın. Ben kendi başımın çaresine, elimden geldiğince bakarım. Gerçi sen de yanımda olacaksın ama bana Pauline gibi bakmaya alışık değilsin. Ama buna bir günlüğüne katlanabilirim. Katlanamazsam da… Zaten yıllardır yaşıyorum, bir gün daha sıkıntı çekerek yaşasam ne olur ki?” Bu asil kelimelerle ifade edilmiş bir onay olmasa da yine de bir onaydı. Rahatlayan Anne asla tahmin etmeyeceği bir şey yaptığını fark etti: Eğilip Bayan Gibson’ın derisi sarkmış yanağını öptü ve “Teşekkürler,” dedi.

“Böyle şeyler yapma lütfen,” dedi kadın. “Bana biraz nane şekeri ver.”

“Sana nasıl teşekkür edebilirim, Bayan Shirley?” dedi sokağa kadar Anne ile yürüyen Pauline.

“İçin rahat bir şekilde White Sands’e gidip her anın tadını çıkartarak,” dedi Anne.

“Ah, bundan emin olabilirsin. Bunun benim için ne büyük bir anlam ifade ettiğini bilemezsin, Bayan Shirley. Görmek istediğim tek kişi Louisa değil, evinin hemen yanındaki Luckleylerin eski evi satışa çıktı. Yabancıların eline geçmeden evvel o evi son bir kez görmek istiyorum. Mary Luckley… Kendisi artık Bayan Howard Flemming oldu ve

batıda yaşıyor… Genç kızken benim en yakın dostumdu. Onunla kardeş gibiydik. O eve çok giderdim, orayı çok severim. Hatta sık sık oraya geri dönmeyi bile hayal ederim. Annem yaşımın hayaller için çok büyük olduğunu söyler. Sence de öyle mi, Bayan Shirley?”

“Hiç kimse hayal kurmak için yaşlı filan değildir. Üstelik hayaller asla yaşlanmaz.”

“Bunu söylemene çok sevindim. Ah, Bayan Shirley o körfezi tekrar göreceğimi düşündükçe heyecanlanıyorum. On beş yıldır görmedim, tamam bizim rıhtımda güzel ama bir körfez değil. Oradayken kendimi havada süzülürmüş gibi hissederdim ve bunların hepsini sana borçluyum. Annem seni sevmese gitmeme asla izin vermezdi. Beni çok mutlu ettin. Sen herkesi daima mutlu ediyorsun. İnan bana sen odaya girdiğinde Bayan Shirley, herkes birdenbire daha mutlu oluyor.”

“Bu şimdiye dek aldığım en güzel iltifat, Pauline.”

“Bir şey daha var Bayan Shirley… Eski siyah tafta elbisem dışında giyecek hiçbir şeyim yok. Ama o elbise düğünde giyilmeyecek kadar kasvetli, öyle değil mi? Üstelik zayıfladığım için üzerime çok bol geliyor. Alalı altı yıl oldu.”

“O zaman anneni yeni bir elbise alman için de ikna etmeliyiz,” dedi Anne umutla.

Fakat bu konu onun gücünü bile aşıyordu. Pauline’in siyah taftası Louise’in töreni için gayet uygun bir elbiseydi.

“Altı yıl önce o kumaşın metresine iki dolar ödedim ben ve Jane Sharp’a da dikmesi için üç dolar verdim. Jane iyi bir terziydi. Annesi Smiley sülalesinden gelirdi. ‘Hafif’ bir şey istemen ne demek Pauline Gibson! Eğer izin versem baştan ayağa kırmızı giyinir bu, Bayan Shirley. Zaten bunu yapmak için ölmemi bekliyor. Neyse zaten yakında benden kurtulacaksın, Pauline. O zaman dilediğin gibi giyinirsin ama ben yaşadığım sürece buna asla izin vermem. O şapka da neyin nesi? Artık başlık takma yaşın geldi.”

Zavallı Pauline başlık lafını duyunca dehşetle irkildi. Sırf başlık takmamak için hayatının sonuna kadar eski şapkasını giyebilirdi.

“Sanırım gideceğim için sevinip giysi olayını unutsam daha iyi olacak,” dedi bahçeye teyzelere götürmesi için zambak toplamaya çıktıklarında Anne’e.

“Benim bir planım var,” dedi Anne ve Bayan Gibson’ın onları duymadığından emin olmak için dikkatle etrafa bakındı. Zira kadın oturma odasının penceresinin önündeydi. “Benim gümüş rengi poplinim var ya… Onu sana ödünç vereceğim.”

Pauline içi pembe-beyaz çiçeklerle dolu sepetini şaşkınlıktan yere düşürdü.

“Ah, canım olmaz… Bunu yapamam… Annem asla izin vermez.”

“Onun haberi olmayacak ki. Dinle, cumartesi sabahı onu siyah tafta elbisenin içine giyersin. Üzerine gayet iyi olacağından eminim. Biraz uzun ama ben yarın onu hallederim… Hem kısa daha moda biliyorsun. Yakasız bir elbise, kolları da dirseklere kadar. O yüzden asla fark edilmez. Martı Koyu’na varır varmaz taftanı çıkartısın, günün sonunda poplini yine oraya bırak. Önümüzdeki hafta eve giderken ben oradan alırım.”

“Ama o elbise benim için biraz fazla genç işi değil mi?”

“Hiç de değil. İnsan her yaşta gri giyebilir.”

“Sence… Annemi kandırmak… Doğru bir şey mi?”

“Böyle bir durumda kesinlikle doğru bir şey. Pauline, düğünlerde asla siyah elbise giyilmeyeceğini sen de çok iyi biliyorsun. Geline uğursuzluk getirir.”

“Ah, bunu asla istemem. Hem zaten anneme ne zarar var ki? Umarım cumartesi gününü iyi atlatır. Ben yokken tek lokma bir şey yemeyecek diye korkuyorum… Kuzen Matilda’nın cenazesine gittiğimde de yememişti. Bayan Prouty bana öyle söylemişti… O sırada yanında Bayan

Prouty kalmıştı da. Annem Kuzen Matilda'ya öldüğü için çok kızmıştı."

"Yiyecek… Buna emin ol."

"Onu çok iyi idare etmeyi başarıyorsun, bir de ilaçlarını zamanında vermeyi unutmazsın değil mi canım? Ah, acaba hiç gitmesem mi?"

"Saatlerdir bahçedesiniz," diye bağırdı Bayan Gibson. "Şu teyzeler bizim çiçeklerimizden ne istiyor anlamıyorum doğrusu. Kendilerinin de bir sürü çiçeği var zaten. Rebecca Dew bana çiçek göndersin diye bekleseydim daha çok beklerdim. Bir bardak su için öleceğim. Ama tabii ben kimin umrundayım?"

Cuma gecesi Pauline, Anne'e telefon etti. Boğazı ağrıyordu acaba Bayan Shirley bunun kabakulak olduğunu düşünür müydü? Anne gri poplinini kahverengi bir kâğıda sarıp iyi olduğu konusunda kadını rahatlatmak için hemen oraya koştu. Elbiseyi bir leylak çalısının altına sakladı.

Pauline o gece geç bir saatte buz gibi bahçeye çıkıp elbiseyi aldı ve uyumasına asla izin verilmeyen ama bütün giysilerini yerleştirdiği minik odasına gidip poplini saklamayı başardı. Pauline bu elbise numarasından pek emin değildi, belki de boğazı bunun için ağrıyordu ama Louisa'nın törenine o korkunç, siyah taftayla da gidemezdi… Gidemezdi işte.

Anne cumartesi sabahı erkenden Gibsonların evine gitti. Anne parlak bir yaz sabahında hep o sabahın kendisi gibi parlak görünürdü. O sabah da tıpkı eski bir Grek figürü gibi süzülerek ve neşeyle eve vardı. Kasvetli odanın içine girince orası da parlamaya, yaşamaya başladı.

"Dünyanın sahibi senmişsin gibi yürüyorsun," dedi Bayan Gibson alaycı bir tavırla.

"Öyleyim," dedi Anne neşeyle.

"Ah, o kadar gençsin ki," dedi kadın.

"Yüreğimi hiçbir güzellikten sakınmıyorum," dedi Anne bir dörtlükten alıntı yaparak. "İncil de böyle söyler, Bayan

Gibson.”

“‘Şimşekler çakarken insanlar bela yaratmak için doğmuştur.’ İncil’de bu da yazar,” dedi kadın. Üniversite diplomalı Bayan Shirley kadının içindeki mizah anlayışını ortaya çıkartmıştı belli ki. “Ben genelde iltifat etmem, Bayan Shirley ama mavi çiçekli şapkanız size çok yakışmış. Bence saçlarınız bu şapkayla o kadar da kızıl görünmüyor. Böyle gencecik bir kıza hayran olunmaz mı, Pauline? Sen de onun gibi gencecik bir kız olmak istemez miydin?”

Pauline o kadar heyecanlı ve mutluydu ki kendisi dışında hiç kimse olmak istemiyordu. Anne giyinmesine yardım etmek için onunla üst kata çıktı.

“Bugün yaşanacak onca güzel şeyi düşünmek beni çok mutlu ediyor Bayan Shirley. Boğazım geçti ve annemin de keyfi yerinde. Öyle olmadığını düşünme çünkü alaycı bile olsa güzel şeyler söylüyor. Eğer öfkeli ya da huysuz olsa susup sadece surat asardı. Patatesleri soydum, biftek de buzlu kovanın içinde. Annemin tatlısı da kilerde. Yemek için kızarmış tavuk var, kiler de bir tane de sünger pasta duruyor. Annem fikrini değiştirmeden acele etsem iyi olur. Bunu yapmasına asla dayanamam. Ah, Bayan Shirley, o gri elbiseyi giysem gerçekten daha mı iyi olur?”

“Giy lütfen,” dedi Anne öğretmen tavrını takınarak.

Pauline denileni yaptı ve bir anda bambaşka bir Pauline’e dönüştü. Gri elbise ona çok yakıştı. Yakasız elbisenin, kol uçlarında danteller vardı. Anne saçını yaptıktan sonra Pauline kendini tanıyamadı.

“Ama şimdi bu güzel elbiseyi o korkunç, siyah taftayla gizlemek zorundayım Bayan Shirley.”

Ama buna mecburdu. Tafta altındaki elbiseyi çok güzel gizledi. Eski şapkasını da taktı ama Louisa’nın evine gittiğinde onu da çıkartacaktı. Hem yeni bir çift ayakkabı da almıştı. Bayan Gibson her ne kadar topuklu pabuçların rezillik olduğunu düşünse de bir çift yeni pabuç almasına izin vermişti. “Trende giderken epey dikkat çekeceğim. İnsanlar

cenazeye gittiğimi sanacak. Louisa'nın gümüş yıl düğünün cenaze lafıyla yan yana gelmesini bile istemiyorum. Ah, parfüm Bayan Shirley! Elma çiçeği! Çok güzel, değil mi? Sadece bir sıkımlık... Bana hep hanımefendilere layık bir parfüm gibi gelmiştir. Annem parfüm almama izin vermiyor. Ah, Bayan Shirley, köpeğimi beslemeyi unutmazsın, değil mi? Kemiklerini kilerdeki üzeri kapalı bir tabağa koydum. Umarım..." derken sesini alçalttı. (Sesini fısıldar gibi alçalttı), "Sen evdeyken fazla yaramazlık yapmaz."

Pauline evden çıkarken annesinin önünden geçmek zorundaydı. Hem heyecandan hem de altına gizlice giydiği poplin elbise yüzünden yanakları epey kızarmıştı. Bayan Gibson ona dik dik baktı.

"Ah, aman Tanrım! Kraliçeyi görmek için Londra'ya mı gidiyoruz? Yüzünde çok fazla renk var. İnsanlar boyandığını sanacak. Boyanmadığından emin misin?"

"Yok, hayır anne... Hayır," dedi Pauline şaşkınlık içinde.

"Hareketlerine dikkat et ve oturduğunda ellerini kucağında birleştir. Çok gülme, çok da konuşma."

"Tamam anne," dedi Pauline samimi bir şekilde ve gerilerek saate baktı.

"Louisa'ya kadeh kaldırırken içmesi için bir şişe üzüm şarabı gönderiyorum. Aslında Louisa hiç umurumda değil ama annesi Tackaberry sülalesindendi. Şişeyi geri getir ve sakın sana bir kedi yavrusu vermesine izin verme. Louisa insanlara hep kedi yavrusu verir."

"Tamam, anne."

"Sabunu suda bırakmadığından emin misin?"

"Eminim, anne," dedi saate bir kez daha bakarak.

"Bağcıkların bağlı mı?"

"Evet, anne."

"Bu ne ağır bir parfüm? Kokuya bulanmışsın resmen! Hiç saygın bir imaj çizmiyorsun."

"Yok, hayır anneciğim... Azıcık sürdüm... Çok azıcık."

“Bulanmışsın diyorsam bulanmışsındır. Koltuk altında delik filan yok değil mi?”

“Hayır, anne.”

“Dur bakayım.”

Pauline çığlık attı. Kollarını kaldırırsa gri elbisenin etekleri görünürdü!

“İyi, git o zaman.” Uzun bir iç çekti. “Eğer geri döndüğünde burada olmazsam dantelli şalım ve siyah, saten terliklerimle gömülmek istediğimi unutma. Ayrıca saçlarımın topuz yapılmasını istiyorum.”

“Yoksa kendini kötü mü hissediyorsun, anne?” Poplin elbise yüzünden Pauline’in sinirleri iyice gerilmişti. “Eğer öyleyse… Gitmem…”

“Gitme de o lanet pabuçlara verdiğimiz para heba olsun! Gidiyorsun ve tırabzanlardan kaymaya kalkışma.”

Bu son cümleyle ortam birdenbire gerildi.

“Anne! Sence böyle bir şey yapar mıyım?”

“Nancy Parker’in düğününde yapmıştın.”

“O otuz beş yıl önceydi! Sence aynı şeyi şu an yapar mıyım?”

“Gitme vaktin geldi. Ne diye burada oyalanıp duruyorsun? Yoksa trenini kaçırmak mı istiyorsun?”

Pauline telaşla çıkınca Anne rahat bir nefes aldı. Zira ihtiyar kadının Pauline’i son dakikaya kadar tutup trenini kaçırmasına yol açacak diye çok korkmuştu.

“Ah, biraz huzur buldum nihayet,” dedi Bayan Gibson. “Bu ev çok dağınık durumda Bayan Shirley. Umarım her zaman böyle olmadığını fark etmişsindir. Son birkaç gündür Pauline’in aklı pek başında değildi. Lütfen şu vazoyu üç santim sola kaydırır mısın? Hayır, tekrar kaydır. Şu lamba da eğrilmiş. Biraz daha dikti. Şu panjur da diğerinden bir santim aşağıda. Keşke onu tamir etsen.”

Anne maalesef panjuru hızla çekti. Alet parmaklarından kayıp gürültüyle tepeye kadar çıktı.

“Ah, şimdi tam oldu işte,” dedi Bayan Gibson.

Anne tam olup olmadığını anlamadı ama yine de panjuru ayarlamayı başardı.

“Şimdi size güzel bir bardak çay yapmama izin verir misiniz, Bayan Gibson?”

“Bir şeye ihtiyacım var… Bütün bu koşuşturmacadan çok yoruldum. Midem sırtıma yapıştı diyebilirim. Güzel bir çay yapabilir misin? Bazılarının çayı çamur gibi oluyor da.”

“Bana çay yapmayı Manila Cuthbert öğretti. Çayı çok beğeneceğinize eminim ama önce sizi verandaya götüreyim de güneşin tadını çıkartın.”

“Yıllardır verandaya çıkmadım,” diye itiraz etti Bayan Gibson.

“Ah, bugün hava çok güzel. Korkmayın hiçbir şey olmaz. Tohumları yeşeren elma ağacını görmenizi istiyorum. Çıkmazsanız göremezsiniz. Üstelik bugün rüzgâr güneyden estiği için Norman Johnson’ın bahçesinden gelen yonca kokusunu da duyabilirsiniz. Size çayınızı getiririm, birlikte içeriz. Sonra dikişimi alırım, beraberce oturup yoldan geçenleri eleştiririz.”

“Ben insanları eleştirmem, bu bir Hıristiyan’a hiç yakışmaz. Söylesene saçlarının hepsi senin mi?”

“Hem de her bir teli,” diye güldü Anne.

“Keşke kızıl olmasaymış. Gerçi şu aralar kızıl saç çok moda olmaya başladı. Aslında senin gülüşünü de seviyorum. Zavallı Pauline’in o gergin kıkırtısı sinirlerimi bozuyor. Neyse, eğer dışarı çıkmam gerekiyorsa çıkacağım sanırım. Grip olmak istemem ama bütün sorumluluk sende, Bayan Shirley. Seksen yaşında olduğumu unutma… Gerçi her gün ihtiyar Davy Ackham’ın Summerside’daki herkese yetmiş dokuz yaşında olduğumu söylediğini duyuyorum. Annesi Watt sülalesindendi. Wattler çok kıskanç olurlar.”

Anne tekerlekli sandalyeyi kibarca dışarıya itip yastıkları çok güzel bir şekilde kabartabildiğini ispatladı. Çayı da getirdikten sonra Bayan Gibson’ın onayını almıştı.

“Evet, bu içilebilir bir çay, Bayan Shirley. Ah, tam bir yıl boyunca sadece sıvı tüketmek zorunda kalmıştım. Bu durumu atlatacağıma inanmadılar. Hatta bazen ben de keşke atlatamasaydım diyorum. Bana göstermek istediğin elma ağacı mıydı?”

“Evet… Çok güzel değil mi… Koyu mavi gökyüzünün altında bembeyaz görünmüyor mu?”

Bayan Gibson’ın yorumu, “Hiç şiirsel değil,” oldu. Ama iki fincan çayın ardından biraz daha gevşeyip akşam yemeği vaktine kadar öyle devam etti.

“O zaman gidip yemeği hazırlayayım ve minik bir masayla beraber buraya getireyim.”

“Hayır, öyle yapma hanımefendi. Bu kadar çılgınlık bana fazla! Herkesin gözü önünde yemek yersek insanlar hakkımızda ne düşünür? Burasının çok keyifli olduğunu inkâr edecek değilim… Gerçi yonca kokusu hep başımı döndürür ve öğlen de her zamankinden çok daha çabuk geçti ama dışarıda yemek yemem. Ben çingene değilim. Yemeği pişirmeden önce lütfen ellerini yıka. Ah, galiba Bayan Storey bir sürü misafir bekliyor. Baksana bütün misafir odası havalansın diye asılmış çarşaflarla dolu. Bu hiç de misafirperverce bir davranış değil… Sadece gösteriş yapıyor. Annesi Carey sülalesindendi.”

Anne’in ikram ettiği yemek Bayan Gibson’ı memnun etti.

“Gazetelere yazı yazan birinin yemek yapabileceği hiç aklıma gelmezdi. Ama tabii ki seni Manila Cuthbert yetiştirdi. Annesi Johnson sülalesindendi. Sanırım Pauline o davette karnı şişene dek yemek yiyecek. Tıpkı babası gibi ne zaman duracağını hiç bilmez. Babası da yedikten bir saat sonra mide ağrısından kavranacağını bile bile bir kâse dolusu çilek yerdi. Sana hiç onun fotoğrafını göstermiş miydim, Bayan Shirley? Gidip misafir odasından getirsene. Yatağın altında duruyor. Lütfen çekmecelere dokunma. Ama masanın altında toz var mı diye bir baksan iyi edersin. Pauline’e güvenmiyorum… Ah, evet bu o. Annesi Walker

sülalesindendi. Günümüzde böyle adamlardan kalmadı. Çok yoz bir çağda yaşıyoruz, Bayan Shirley.”

“Millattan önce sekiz yüzyıl evvel Homeros da aynı şeyi söylemişti,” diye gülümsedi Anne.

“Eski Ahit’teki bazı sözler saçmalık bence, Bayan Shirley. Bunu söylediğime şaşırmış olmalısın ama kocam çok ileri görüşlü biriydi. Duyduğuma göre nişanlıymışsın… Bir tıp öğrencisiyle. Bence tıp öğrencilerinin çoğu içki içiyor… Kadavra odasına katlanabilmek için. İnsan sadece ayışığı ve çiçeklerle yaşayamıyor, Bayan Shirley. Lütfen lavaboyu temizleyip mutfak havlularını da yıkar mısın? Yağlı havlulara dayanamam. Sanırım köpeği de beslemen gerek. Çok şişmanladı ama Pauline onu tıka basa doyuruyor. Bazen ondan kurtulmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Ah, ben olsam bunu yapmazdım, Bayan Gibson. Biliyorsunuz çok hırsızlık oluyor, sizin de eviniz burada tek başına. Yani gerçekten korunmaya ihtiyacınız var.”

“Aman neyse ne. İnsanlarla tartışmayı hiç sevmem, özellikle de boynum ağrırken. Galiba felç geçireceğim.”

“Sadece biraz kestirmeniz lazım, böylece kendinizi daha iyi hissedersiniz. Yastıklarınızı kabartıp sandalyenizi alçaltayım. Şekerleme yapmak için verandaya çıkmak ister misiniz?”

“İnsan içinde uyumak mı? Bu yemek yemekten bile daha kötü olurdu. Ne kadar garip fikirlerin var senin öyle. Beni oturma odasında bırak ve panjurları da indir. İçeriye sinek girmesin diye de kapıyı kapatıver. Sende garip bir büyü var sanki; dilin insanı uyuşturuyor.”

Kadın uzun uzun kestirdi ama uyandığında çok kötü bir ruh hâlindeydi. Anne’in kendisini tekrar verandaya çıkartmasına izin vermedi.

“Gecenin bir vakti grip olup ölmemi istiyorsun herhalde,” diye gürledi saat henüz beş olmasına rağmen. Hiçbir şeyden memnun olmuyordu. Anne’in getirdiği içeceği çok soğuk bulmuştu… Diğeri ise yeterince soğuk değildi… Ama tabii o

her şeyi içebilirdi. Şu köpek neredeydi? Hiç şüphe yoktu ki yaramazlık yapıyordu. Kadının sırtı, dizleri, başı, göğüs kafesi ağrıyordu. Onu hiç kimse anlayamaz, neler yaşadığını hiç kimse bilemezdi. Sandalyesi ya çok yüksekti ya çok alçaktı. Sırtına bir şal, ayaklarına birer patik, dizlerine de bir battaniye istiyordu. Acaba Bayan Shirley neden cereyan yaptığına bakabilir miydi? Aslında bir fincan çay içebilirdi ama hiç kimseye yük olmak istemiyordu, hem zaten yakında mezarında sonsuz uykusuna yatacaktı. Belki o öldükten sonra kıymetini anlarlardı.

“Kısa da olsa uzun da olsa, bir şarkı gibi gelir her günün akşamı.” Anne bunun mümkün olmadığını düşündüğü anlar yaşadı ama sonunda akşam olmuştu. Günbatımı gelmiş ve Bayan Gibson kızının neden eve dönmediğini merak etmeye başlamıştı. Alacakaranlık çökmüş ama Pauline hâlâ gelmemişti. Gece olmuş, ay çıkmış ama Pauline hâlâ gelmemişti.

“Biliyordum,” dedi kadın öfkeyle.

“Biliyorsunuz Bay Gregor dönmeden Pauline de dönemez ve Bay Gregor genelde hep en sona kalır. Sizi yatağınıza götürmeme izin verir misiniz, Bayan Gibson? Yorgunsunuz. Alıştığınız biri dışında başka bir yabancıyla vakit geçirmek sizi germiş olmalı.”

Bayan Gibson’ın ağız kenarındaki minik çizgiler derinleşti.

“O kız eve dönene kadar yatmayacağım. Bu arada sen istersen evine gidebilirsin. Ben tek başıma kalabilir ya da tek başıma ölebilirim.”

Saat dokuz buçukta Bayan Gibson, Jim Gregor’un pazartesiye kadar evine dönmeyeceğine kanaat getirdi.

“O Jim Gregor denen adama güvenilmez. Üstelik evine dönecek bile olsa pazar günü seyahat etmenin yanlış bir şey olduğunu düşünen biridir o. O adam senin okul kurulunda değil mi? Onun hakkında ve eğitimle ilgili fikirleriyle ilgili ne düşünüyorsun?”

Anne’in canına tak etmiş, zaten o gün Bayan Gibson’ın elinde yeterince oyuncak olmuştu.

“Bence o psikolojisi bozuk biri,” dedi bilerek.

Kadın gözünü bile kırpmadı.

“Sana katılıyorum,” diye cevap verdi. Fakat bu konuşmanın ardından uyuyormuş gibi yaptı.

BÖLÜM 14

Nihayet saat onda Pauline geldi. O eski püskü şapkası ve kırışmış elbisesine rağmen yıldız gibi parlayan gözleriyle olduğundan on yaş daha genç görünüyordu. Elindeki buketi annesine vermek için telaşla kadının yanına koştu.

“Gelin sana buketini gönderdi, anne. Çok güzel değil mi? Yirmi beş tane beyaz gül.”

“Ne yapayım bu çiçekleri? Kimsenin aklına bana düğün pastası göndermek gelmedi mi? Bugünlerde insanlarda akrabalık duygusu diye bir şey kalmamış. Ah, oysa bir zamanlar...”

“Gönderdiler ama. Çantamda koca bir dilim pasta var. Hem herkes seni sordu ve sana sevgilerini iletti anne.”

“Güzel vakit geçirdin mi?” diye sordu Anne.

Pauline sert bir sandalyeye oturdu çünkü yumuşağına otursa annesinin kızacağını biliyordu.

“Hem de çok,” dedi dikkatle. “Çok güzel bir düğün yemeği yedik ve Martı Koyu’nun rahibi Bay Freeman, Louise ile Maurice’e tekrar nikâh kıydı.”

“Ben buna günahkârlık derim…”

“Sonra fotoğrafçı hepimizin fotoğrafını çekti. Çiçekler muhteşemdi. Evin salonu çiçekle doluydu…”

“Cenaze evi gibi sanırım…”

“Ah, anne batıda yaşayan Mary Luckley de gelmişti. Artık Bayan Flemming oldu, biliyorsun. Onunla ne kadar yakındık hatırlarsın. Birbirimize Polly ile Molly derdik…”

“Çok aptal adlar…”

“Onu tekrar görmek ve geçmişle ilgili uzun uzun sohbet etmek çok güzeldi. Kız kardeşi Em de tatlı bebeğiyle birlikte

oradaydı.”

“Tatlı derken sanki yenecek bir şeyden söz ediyormuş gibi konuşuyorsun,” diye homurdandı Bayan Gibson. “Bebekler hep birbirine benzer.”

“Hayır, hiç benzemezler,” dedi kadının gülleri için su dolu bir vazo getiren Anne. “Her biri birer mucizedir.”

“Benim on tane vardı ve hiçbirinde mucizevi şeyler görmedim. Pauline, lütfen dik otur. Canımı sıkıyorsun. Bakıyorum da benim nasıl bir gün geçirdiğimi hiç sormuyorsun… Ama zaten bunu senden beklemiyorum.”

“Bunu sormadan da anlayabiliyorum anne çünkü çok parlak ve neşeli görünüyorsun.” Pauline hâlâ yaşadığı bu güzel günün etkisi altında olduğundan annesine karşı biraz ileriye gitmiş olabilirdi. “Eminim Bayan Shirley ile çok güzel vakit geçirmişsinizdir.”

“İyi anlaştık diyebilirim. Onu kendi hâline bıraktım. Fakat itiraf ediyorum son on yıldır ilk kez bu kadar ilginç sohbetler ettim. Bazı insanların görmek istediği gibi, kendimi kesinlikle gözü toprağa bakan bir ihtiyar gibi hissetmedim. Çok şükür iyi ki sağır ya da bunak değilim. Sanırım sen birazdan aya uçacaksın. Gerçi hiç beklemiyorum ama gönderdiğim şarabı sevdiler mi?”

“Ah, sevdiler ve çok lezzetli buldular.”

“Bunu şimdi mi söylüyorsun? Şişeyi geri getirdin mi? Yoksa bunu hatırlama zahmetine girmedin mi?”

“Şişe… Kırıldı. Birisi kilerde çarpıp düşürdü. Ama Louisa bana şişenin aynısından bir tane verdi. Merak etme anne.”

“Evlendiğim günden beri o şişeyi saklarım. Louisa’nınki aynısı olamaz. Artık böyle şişe üretmiyorlar. Keşke bana bir şal daha getirsen, galiba grip oldum. İkiniz de geceleyin serin havanın bana iyi gelmediğini unutmuş gibisiniz. Neredeyse migrenim azacak.”

Şans eseri eski komşuları uğradı ve Anne’e yarı yola kadar eşlik etti.

Giderken Bayan Gibson, “İyi geceler, Bayan Shirley,” dedi kibarca. “Sana çok borçlandım. Eğer bu kasabada senin gibi daha çok insan olsa ne güzel olurdu.” Dişsiz ağzıyla gülümseyip kızı kendisine doğru çekti. “İnsanların ne dediği umurumda değil. Bence sen çok güzelsin,” diye kulağına fısıldadı.

Pauline ile Anne serin gecede sokağın başına kadar birlikte yürüdüler. Pauline annesinin önünde yapmaya cesaret edemediği şeyi yapıp, sevincini ve mutluluğunu onunla paylaştı.

“Ah, Bayan Shirley cennet gibi bir gündü! Sana olan borcumu nasıl ödeyeceğim? Hiç bu kadar muhteşem bir gün geçirmemiştim. Bugünü yıllarca unutmayacağım. Yeniden nedime olmak çok eğlenceliydi. Kaptan Isaac Kent de sağdıçtı. O… O benim eski sevgilimdi… Aslında tam olarak sevgili denemez çünkü benden hoşlandığını sanmıyorum ama birlikte gezerdik. Bana iki kez iltifat etti. ‘Aklıma Louisa’nın düğününde giydiğin o şarap rengi elbiseyle ne kadar güzel göründüğün geldi,’ dedi. O elbiseyi hâlâ hatırlaması muhteşem bir şey değil mi? Bir de, ‘Saçların şeker kamışı gibi güzel görünüyor,’ dedi. Bu kötü bir şey değil, öyle değil mi, Bayan Shirley?”

“Hiç de değil.”

“Herkes gittikten sonra Lou, Molly ve ben birlikte çok güzel bir yemek yedik. O kadar açtım ki… Yıllardır bu kadar acıktığımı sanmıyorum. Sadece canımın istediği şeyleri yemek ve hiç kimsenin beni ‘karnın ağrıyacak’ diye uyarmaması harikaydı. Yemekten sonra Mary ile eski evlerine gidip bahçede dolaştık, eski günlerden konuştuk. Yıllar önce diktiğimiz zambakları gördük. Genç kızken birlikte çok güzel yaz mevsimleri geçirmiştik. Günbatımında tatlı sahilimize inip sessizce bir kayanın üzerinde oturduk. Limandan gelen bir çan sesi duyduk, denizden esen meltemi hissedip yıldızların suya vuran ışıltılarını seyretmek harikaydı. Körfezdeki gecelerin bu denli güzel olduğunu

unutmuşum. Hava kararınca geri döndük. Bay Gregor da yola çıkmaya hazırdı ve...” diye güldü Pauline. “*Ve ihtiyar kadın gece eve döndü...*”*

*** “Ve ihtiyar kadın gece eve döndü”, *The Old Woman and the Pig* (İhtiyar Kadın ve Domuzcuk) başlıklı bir masaldan alıntıdır. Satın aldığı inatçı domuzu eve getirmeye çalışan ihtiyar bir kadının öyküsünü anlatır. (e.n.)**

“Keşke... Keşke evde bu kadar sıkıntı çekmeseydin, Pauline...”

“Sevgili Bayan Shirley, artık bu umurumda bile değil. Ne de olsa zavallı yaşlı annemin bana ihtiyacı var. Hem ihtiyaç duyulmak güzel bir his, tatlım.”

Evet, ihtiyaç duyulmak güzel bir histi. Anne kuledeki odasında bunu düşündü. Rebecca Dew ve teyzelerden kaçan Tozlu Miller gelip Anne’in yatağına kıvrılmıştı. Esaretine geri döndüğü hâlde, “Yaşadığı o mutlu günün edebî anısını” daima içinde taşıyacak olan Pauline’i gözünün önüne getirdi.

“Umarım bir gün biri de bana daima ihtiyaç duyar,” dedi Tozlu Miller’a. “Hem birini mutlu etmek muhteşem bir his, Tozlu Miller. Bugünü Pauline’e vermek bana kendimi çok zengin hissettirdi. Ama Tozlu Miller, seksenime kadar yaşasam bile sence de asla Bayan Gibson gibi olmam, değil mi? Değil mi, Tozlu Miller?”

Tozlu Miller boğuk ve derin mırıltısıyla Anne’in asla o kadın gibi olmayacağını söyledi.

BÖLÜM 15

Anne düğünden önceki cuma gecesi Bonnybiew'a gitti. Nelsonlar bazı aile dostları için bir düğün yemeği düzenliyor ve misafirler trenle geliyordu. Dr. Nelson'ın büyük ve bomboş yazlığı iki tarafı sahile bakan, ladinlerle kaplı uzun bir yolun ucuna inşa edilmişti. Rüzgârıyla ünlü bu bölgenin biraz ötesi altın sarısı kum tepecikleriyle kaplıydı.

Anne burayı görür görmez sevdi. Eski taş evler ona daima şık ve çekici gelirdi. Bu evler ne rüzgârdan ne yağmurdan ne de modalarının geçmesinden korkmazlardı. Ve bu haziran akşamında ev gençlerin heyecanı, kızların kahkahaları, eski dostların kucaklaşması, gelip giden at arabaları, etrafta koşuşan çocuklar, hediyeler ve muhteşem bir düğün heyecanı ile dolup taşıyordu. Dr. Nelson'ın Barnabas ve Saul isminde iki siyah kedisi verandaya oturmuş, kıpırdamadan duran iki sfenks misali olan biteni dikkatle izliyordu.

"Kuzeydeki odayı sana ayırdık. Ama elbette üç kişiyle paylaşman gerekiyor. Burası çok kalabalık. Babam ladinlerin arasına oğlanlar için on tane yatak kurdurdu, yemeği de camlı veranda da yiyeceğiz. Çocukları da çatı katına toplayacağız. Ah, Anne çok heyecanlıyım. Evlenmek bitmeyen bir eğlence gibi. Gelinliğim Montreal'den daha bugün geldi. Rüya gibi! Krem rengi ipek kumaştan yapıldı, yakası tamamen dantel kaplı ve üzeri incilerle süslü. Bir sürü de güzel hediye geldi. Burası senin yatağın. Mamie Gray, Dot Fraser ve Rahibe Palmer da diğer yataklarda yatacaklar. Annem Amy Stewart'ı da bu odaya almak istedi ama ben izin vermedim. Amy senden nefret ediyor çünkü benim nedimem olmayı çok istiyordu. Ama şişko birini nedimem yapamazdım, öyle değil mi? Üstelik kız tıpkı deniz tutmuş

gibi, Nil yeşili bir cilde sahip. Ah, Anne Mouser teyze de burada. Birkaç dakika önce geldi, onu görünce hepimiz korkudan donakaldık. Elbette, onu davet etmiştik ama yarından önce geleceğini hiçbirimiz tahmin etmiyorduk."

"Mouser teyze de kim?"

"Babamın teyzesi, Bayan James Kennedy. Aslında adı Grace ama Tommy ona Mouser* adını taktı çünkü hep ondan sakladığımız şeyleri arayıp bulur. Ondan kaçış yok. Kadın bir şey kaçıracak diye korkudan sabah erkenden kalkar ve gece de en son o yatar. Dahası da var; söylenebilecek en yanlış şeyleri o söyler, üstelik asla sorulmaması gereken soruları sormaması gerektiğini de öğrenememiştir. Babam onun sözlerine, 'Tam Mouser teyzenin lafları' der. Yemeği de berbat edeceğini biliyorum. Bak, işte geliyor."

*** Mouser, İngilizcede farelerin izini sürmekte ve yakalamakta usta olan kediler için kullanılan bir ifadedir. (e.n)**

Kapı açıldı ve Mouser teyze içeriye girdi; şişman, kumral, patlak gözlü, ufak tefek bir kadındı. Köfte gibi yuvarlanarak hareket ediyordu ve yüzünde daimî bir endişe ifadesi vardı. Bu ifadesi dışında cidden de iri bir avcı kediyi andırıyordu.

"Demek adını sıkça duyduğum Bayan Shirley sensin. Bir zamanlar tanıdığım bir Bayan Shirley daha vardı ama sen ona hiç benzemiyorsun. Onun çok güzel gözleri vardı. Sally, nihayet evleniyorsun demek. Zavallı Nora aranızdaki tek bekâr olarak kaldı. Ama anneniz siz beş çocuktan kurtulduğu için çok şanslı. Sekiz sene önce ona, 'Jane, sence bu kızları evlendirebilecek misin?' diye sormuştum. Aslına bakarsan hayattaki en büyük dertler erkeklerden kaynaklanır ve evlilik de müphem bir şeydir. Fakat bu dünyada bir kadın için yapacak başka ne var ki? Zavallı Nora'ya da aynı şeyi söyledim. 'Sözlerimi iyi dinle Nora,' dedim. 'İhtiyar bir bekâr olmak hiç de eğlenceli bir şey değil. Jim Wilcox bu konuda ne düşünüyor?' diye sordum."

“Ah, Garce teyze keşke sormasaydın! Jim ve Nora geçen ocakta kavga ettiler, Jim o günden beri ortalıklarda yok.”

“Ben inandığım şeyi söylerim. İçimizde tutmaktansa söylemek çok daha iyidir. O kavgayı ben de duydum. Zaten bu soruyu da ona o yüzden sordum. ‘Demek Elenaor Pringle ile dolaştığı doğruymuş’ dedim. Nora kıpkırmızı oldu ve çekip gitti. Vera Johnson’ın burada ne işi var? Akrabamız filan değil ki.”

“Vera ile ben hep çok iyi arkadaştık Grace teyze. Düğün marşını o çalacak.”

“Ah, öyle mi? Umarım Dora Best’in düğününde Bayan Tom Scott’ın yaptığı gibi yanlışlıkla cenaze marşını çalmaz. Tom Scott, Dora Best’in düğününde böyle yapmıştı. Ne büyük bir uğursuzluk. Bu kadar konuğu nerede yatıracaksınız hiç anlamadım doğrusu. Galiba bazılarımız halıda uyumak zorunda kalacak.”

“Herkese bir yer buluruz, Grace teyze.”

“Sally, tek umudum Helen Summers’ın yaptığı gibi, son anda fikrini değiştirmemen. O zaman işler çok karışır. Baban çok kızar. Başıma bela arayan biri değilimdir ama umarım kimseye felç filan inmez. Zira bunun olduğunu da çok gördüm.”

“Ah, babam gayet iyi Mouser teyze. Sadece biraz heyecanlı.”

“Ah, sen bunları anlayamayacak kadar gençsin, Sally. Annem bana törenin yarın öğlen olacağını söyledi. Her şey gibi düğünlerin modası da aksi yönde değişti. Ben evlendiğimde törenler akşam yapılırdı, babam düğüne tam yirmi galon likör getirtmişti. Ah, nerede o eski günler? Mercy Daniels’ın nesi var? Merdivenlerde karşılaştık, cildi çamur gibiydi.”

“Bu şekilde konuşma lütfen. Sen onun kusuruna bakma, Bayan Shirley. Ne de olsa evlenmeye alışık değil. Tek umudum damadın, pek çok damat gibi kötü görünmemesi. Sanırım kendilerini öyle hissediyorlar ama bunu herkese

göstermelerinin bir manası yok. Umarım yüzüğü unutmaz. Upton Hardy unutmuştu. Flora ile ikisi yüzük yerine perde halkalarını takarak evlenmek zorunda kaldılar. Neyse, ben gidip şu düğün hediyelerine bir daha bakayım. Bir sürü güzel hediye gelmiş, Sally. Sanırım onları cilalayıp temizlemen çok zor olacak."

O gece camlı verandada verilen yemek çok güzel geçti. Her yere fenerler asılmış, ışıkları süslü kıyafetlerle parlak saçların üzerlerine yansıyordu. Barnabas ile Saul, Dr. Nelson'ın sandalyesine abanoz heykeller gibi kurulmuştu. Adam onları eliyle besledi.

"Tıpkı Parker Pringle gibi yapıyorsun," dedi Mouser teyze. "Onun da köpeği masaya kendi sandalyesi ve peçetesiyle birlikte oturur. Öyle ya da böyle insanlar bunu tabii ki eleştirecektir."

Bu büyük bir partiydi; Nelson kızlarının hepsi evli olduklarından eşleri ve çocuklarıyla birlikte gelmişlerdi, tabii onlara nedimeler ve sağdıçlarla diğer akrabalar da eşlik ediyordu. Kalabalık olsa da neşeli bir partiydi de... Mouser teyzenin 'laflarına' rağmen ya da belki bu laflar sayesinde. Hiç kimse kadını ciddiye almıyor, gençlerin arasında ona koca bir şaka gözüyle bakılıyordu. Mesela Gordon Hill ile tanıştırılırken, 'Hiç de beklediğim gibi değilsin. Ben Sally'nin uzun ve yakışıklı birini seçeceğini sanırdım,' dedi. Oysa Gordon Hill kısa boylu, sadece arkadaşları tarafından 'hoş bir yüzü var diye nitelendirilen sıradan biriydi. Kadın Dot Fraser'a da, 'Seni ne zaman görsem üzerinde yeni bir elbise oluyor! Umarım babanın cüzdanı sana birkaç yıl daha dayanabilir,' dedi. Dot elbette buna çok kızdı ama diğer kızlar çok komik buldu. Mouser teyze yemek hazırlıkları sırasında suratını asıp, 'Umarım yemek sonunda bütün çay kaşıklarını yerinde buluruz. Gertie Paul'un düğününden sonra beş tane kaşık kaybolmuştu ve hiçbiri geri gelmedi,' dediğinde üç düzine kaşığı ödünç alan Bayan Nelson ile

kaşıklarını ona ödünç veren görümcelerinin tüyleri diken diken oldu. Fakat Dr. Nelson neşesini hiç bozmadı.

“Gitmeden herkese kaşıklarını geri veririz, Grace teyze,” dedi.

“Ah, sen gül bakalım, Samuel. Böyle bir şeyin aile içinde yaşanması komik bir şaka değil. Biri o çay kaşıklarını almış. O yüzden bu kaşıklardan gözümü hiç ayırmayacağım. Yirmi sekiz yıl önce olmuş olsa da o kaşıkları nerede görsem tanırım. Zavallı Nora o zamanlar bebekti. Jane, sen de oradaydın hatırlar mısın? Beyaz, dantelli bir elbise giymiştin. Yirmi sekiz yıl! Ah, Nora yaşlanıyorsun. Gerçi bu ışıkta yaşın çok da belli olmuyor.”

Nora bu yorumun ardından gelen kahkahalara eşlik etmedi. Kızın yüzünde her an şimşek çakacakmış gibi bir ifade vardı. Nergis desenleriyle bezeli elbisesine ve koyu renk saçlarını süsleyen incilere rağmen Anne ona bakınca aklına siyah güveler geldi. Sally ise tam tersine havalı, açık tenli bir sarışındı. Nora Nelson’ın simsiyah, muhteşem saçları, koyu renk gözleri, kalın kaşları ve kadife gibi yanakları vardı. Burnu bir şahin gagası gibi kıvrıktı ve asla güzel biri olduğu söylenemezdi ama kızın asık suratına rağmen Anne yine de ona karşı bir çekim hissetti. Popüler Sally yerine Nora ile arkadaş olmayı tercih ederdi.

Yemekten sonra dans ettiler, müzik sesi ve coşku dolu kahkahalar taş evin alçak pencerelerinden dışarıya kadar taşıyordu. Anne bu gürültü ve eğlenceden birazcık yorulmuştu. Arka kapıdan gizlice dışarıya çıkıp kumsala açılan yola indi. Kıyıdaki taşların arasından geçip uzun köknar ağaçlarıyla dolu olan koruya gitti. Bu boğucu akşamın ardından serin ve tuzlu hava ne kadar da iyi gelmişti! Kumsala vuran gümüşi ayışığı ne kadar da güzeldi! Ay yükselirken yelken açan ve şu an limana doğru yaklaşan gemi nasıl da rüya gibiydi! Bu gece, denizkızlarıyla birlikte dans edilebilecek türden bir geceydi.

Nora su kenarındaki yüksek kayalıkların arkasına kıvrılmış, yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle denizi izliyordu.

“Bir süre yanında oturabilir miyim?” diye sordu Anne. “Dans etmekten yoruldum üstelik bu gece kaçırılmayacak kadar muhteşem bir gece. Arka bahçenizdeki bu rıhtım manzarasını kıskandım doğrusu.”

“Eğer sevgilin olmasaydı şu an ne hissederdin?” diye sordu Nora öfke ve hüzünle. “Ya da sevgili gibi bir arkadaşın?” diye daha da öfkeyle ekledi.

Kızın yanına oturan Anne, “Bence böyle bir arkadaşının olmaması senin suçun,” dedi. Nora birden kendisini, dertlerini Anne’e anlatırken buldu. Anne’de insanları sürekli ona dertlerini anlatmaya teşvik eden bir şey vardı.

“Bunu sırf kibarlığından söylüyorsun ama buna gerek yok. Sen de en az benim kadar biliyorsun ki ben erkeklerin âşık olacağı türde biri değilim. Ben sade ve sıradan Bayan Nelson’ım. Sevgilimin olmaması benim suçum değil. Artık buna daha fazla katlanamadım. Kumsala inip biraz tek başıma kalmam gerekiyordu. Herkes hâlâ bekâr olduğumla ilgili imalarda bulunurken hiçbir şey olmamış gibi sırıtıp, mutluymuş gibi davranmaktan sıkıldım. Daha fazla numara yapmayacağım. Bu duruma çok ama çok üzülüyorum. Nelson kızlarından geriye bir ben bekâr kaldım. Beşi de evlendi, yani biri yarın evlenecek. Yemek masasında Mouser teyzenin yaşımla ilgili imalarını sen de duydun. Üstelik annemin de yemekte, geçen yazdan beri ‘birazcık yaşlandığımı’ söylediğini işittim. Tabii ki yaşlandım. Yirmi sekiz oldum. On iki yıl sonra kırk olacağım. O zamana kadar kendi ailemi kuramamış olursam bu hayata nasıl katlanırım, Anne?”

“Ben olsam aptal bir ihtiyarın söylediklerini bu kadar ciddiye almazdım.”

“Ya, öyle mi? Senin burnun benimki gibi değil tabii. On yıl içinde burnum tıpkı babamınki gibi bir gagaya benzeyecek.

Hem eminim sen bir adamın sana evlilik teklif etmesini yıllarca beklemezdin. Üstelik beklediğin hâlde adam o teklifi asla etmemişse bile?”

“Ah, bak işte bunu ciddiye alırdım.”

“Sanırım Jim Wilcox ve benimle ilgili bazı şeyler duymuşsundur. Çok eski bir hikâye. Adam yıllarca benimle flört etti ama evlilikle ilgili tek kelime etmedi.”

“Onu seviyor musun?”

“Elbette. Gerçi daima sevmiyormuşum gibi yaptım ama demin de söylediğim gibi artık numara yapmaktan sıkıldım. Üstelik geçen ocaktan beri yanıma gelmedi. Kavga ettik ama daha önce de yüzlerce kez etmiştik. Daima geri gelirdi ama bu kez gelmedi… Ve asla da gelmeyecek. İstemiyor çünkü. Kumsalın karşı kıyısında, ayışığında parlayan şu eve bak. Sanırım şu an orada, bense buradayım. Aramızda koca bir liman var. Her zaman da böyle olacak. Bu… Bu korkunç bir şey! Üstelik elimden hiçbir şey gelmiyor.”

“Ona mesaj göndersen geri dönmez mi?”

“Ona mesaj göndermekmiş! Sence ben bunu yapar mıyım? Ölürüm daha iyi. Gelmek istiyorsa onu engelleyen hiçbir şey yok. İstemiyorsa, ben de onu istemiyorum. Hayır, istiyorum… İstiyorum! Jim’i seviyorum, onunla evlenmek istiyorum. Kendi evim olmasını ve Mouser teyzenin çenesini kapatmayı istiyorum. Ah, sırf ona küfredebilmek için sadece birkaç dakikalığına Barnabas ya da Saul’un yerinde olmak isterdim. Eğer bir daha bana ‘zavallı Nora’ derse kafasına bir şey fırlatacağım. Ama aslında herkesin düşündüğü şeyi söylüyor. Annem uzun süre önce benden umudunu kesti ve beni rahat bıraktı ama diğerleri daha konuşuyor. Sally’den nefret ediyorum. Bunu söylemem çok kötü bir şey biliyorum ama ediyorum işte. Çok güzel bir kocası ve çok güzel bir evi olacak. Oysa Sally benden daha iyi, daha zeki ya da daha güzel bir kız değil, sadece benden daha şanslı. Sanırım berbat biri olduğumu düşünüyorsundur… Ama ne düşündüğün umurumda bile değil.”

“Bence haftalardır süren bu hazırlıklar seni çok germiş ve çok yormuş. İşler üst üste binince herkes çok yorulur.”

“Beni anlıyorsun… Ah, evet böyle biri olduğunu baştan beri biliyordum zaten. Seninle arkadaş olmayı hep istemişimdir, Anne Shirley. Gülüşünü seviyorum. Ben de hep senin gibi gülmek istemişimdir. Göründüğüm kadar suratsız biri değilimdir; kaşlarım yüzünden öyle görünüyor. Bence erkekleri korkutup kaçıran da onlar. Hayatımda hiç gerçek bir kız arkadaşım olmadı. Ama Jim hep yanımdaydı. Onunla çocukluğumuzdan beri… Arkadaştık. Onu görmek istediğim zaman tavan arasında ufak bir lamba yakardım, o da hemen gelirdi. Her yere birlikte giderdik. Diğer oğlanların hiçbir şansı olmadı, gerçi ben de istemiyordum. Ama artık her şey bitti. Jim benden çok sıkıldı ve bir kavgayı bahane edip hayatımdan sonsuza dek çıktı. Ah, bunları sana anlattığım için umarım yarın senden nefret etmem!”

“Neden?”

“Sırlarımızı anlattığımız herkesten nefret ederiz de ondan. Ama düğünler insanı etkiliyor. Gerçi benim umurumda değil, artık hiçbir şey umurumda değil. Ah, Anne Shirley berbat durumdayım! İzin ver de omzunda güzelce ağlayayım. Yarın yine güler ve mutluymuşum gibi davranırım. Sally şu batıl inanç yüzünden nedimesi olmak istemediğimi sandı. Bilirsin, ‘üç kere nedime olan asla gelin olamaz’ derler ya hani. Oysa ben asla yapamayacağımı bildiğim şeyi, yani orada durup Sally’nin, ‘evet’ demesini izleyemezdim. Başımı geriye atıp hüngür hüngür ağlardım. Ben de gelin olmak, duvak takmak ve düğün hediyeleri almak istiyorum. Hatta Mouser teyzenin hep hediye olarak verdiği gümüş tereyağı tabağını bile istiyorum. O her geline bu tabaktan hediye eder. Korkunçlardır, tepelerinde Aziz Peter kilisesinin kubbesini andıran bir kapak olur. Mesela biz de Jim’le sırf biraz eğlenmek için o tabağı kahvaltı masamıza koyabilirdik. Anne, sanırım deliriyorum.”

Kızlar el ele eve geri döndüklerinde dans sona ermişti. İnsanlar yataklarına çekiliyordu. Tommy Nelson, Barnabas ile Saul'u ahıra götürüyor, Mouser teyzeyse kanepede oturmuş yarınki törende olmamasını umut ettiği korkunç şeyleri düşünüyordu.

"Umarım biri kalkıp evlenmelerine itiraz etmez. Tillie Hatfield'ın düğününde etmişlerdi!"

"Gordon uğursuz biri değildir," diye cevap verdi sağdıç. Kadın taş gibi gözlerini adamın üzerine sabitledi.

"Genç adam, evlilik şaka değildir."

"Emin olun değildir. Selam Nora, senin düğününde ne zaman dans edeceğiz bakalım?"

Nora kelimelerle cevap vermedi. Adamın yanına yaklaşıp önce bir yanağına, sonra da diğerine tokat attı. Tokatları hiç de yumuşak değildi. Sonra da arkasına bile bakmadan üst kata çıktı.

"Bu kızın," dedi Mouser teyze, "sinirleri çok bozulmuş."

BÖLÜM 16

Cumartesi öğlene kadar vakit son dakika işleriyle hızla akıp gitti. Anne, Bayan Nelson'ın önlüklerinden birini takıp mutfakta salata yapan Nora ya yardım etti. Nora tıpkı gece söylediği gibi çok öfkeli ve huysuzdu.

"Yorgunluğumuz bir ay boyunca geçmeyecek," diye çıkıştı. "Hem babam bütün bu masrafları karşılayamaz ama Sally güzel bir düğün diye tutturunca ona elinde avucunda ne varsa verdi. Zaten onu hep şımartmıştır."

Kilerde Bayan Nelson'ı komplo teorileriyle bunaltan Mouser teyze aniden başını çıkarıverdi ve "Kıskanıyorsun," dedi.

"Haklı," dedi Nora, Anne'e. "Çok haklı. Kıskanıyorum. Mutlu insanlardan nefret ediyorum. Ama dün gece Jud Taylor'a tokat attığım için hiç pişman değilim. Tek pişmanlığım burnunu kapıya sıkıştırmamış olmam. Neyse salatalar bitti. Güzel görünüyorlar. Normal bir ruh hâlindeyken iş yapmayı severim ve inan bana Sally'nin hatırı için her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Şu an her ne kadar herkesten, özellikle de Jim Wilcox'tan nefret ediyor olsam da aslında Sally'yi çok seviyorum."

Kilerden Mouser teyzenin, "Umarım damat törenden önce kaçıp gitmez," diyen sesi geldi. "Austin Creed kaçmıştı. Aslında o gün evleneceğini unuttuğu için törene gelmemiş. Creedler hep unutkan olmuşlardır ama bence bu biraz fazlaydı."

Kızlar birbirlerine bakıp gülmeye başladı. Gülünce Nora'nın bütün yüzü değişti, aydınlandı, parladı ve güzelleşti. Derken biri gelip Barnabas'ın merdivenlere kustuğunu söyledi. Muhtemelen çok fazla tavuk ciğeri

yemişti. Nora hemen ortalığı temizlemeye koştu ve Mouser teyze de kilerden çıkıp on yıl önce Alma Clark'ın düğününde olduğu gibi, düğün pastasının kaybolmamasını umduğunu söyledi.

Öğlen olduğunda her şey hazırdı; masa kurulmuş, yataklar yapılmış, her yere sepetler dolusu çiçek konulmuştu ve üst kattaki kuzeye bakan büyük odada Sally ile üç nedimesi heyecandan tir tir titriyordu. Nil yeşili bir elbise giyen ve aynı renkte şapka takan Anne aynada kendine baktı ve gülümsedi. *Keşke şu an Gilbert beni görseydi*, diye düşünmekten kendini alamadı.

Nora yarı kıskanç bir sesle, "Çok güzelsin," dedi.

"Sen de harika görünüyorsun, Nora. Bu duman rengi şifon elbise ve parlak saçlarına kondurduğun bu şık şapka sana ve mavi gözlerine çok yakışmış."

"Kimse benim nasıl göründüğümle ilgilenmiyor ki," dedi Nora kederle. "Bak bakayım güzel sırıtıyor muyum, Anne? Cenazedeymişim gibi surat asmak istemem. Ne de olsa düğün marşını ben çalacağım çünkü Vera berbat bir baş ağrısına tutulmuş. Mouser teyzenin söylediği gibi aslında şu an daha çok cenaze marşı çalmak istiyorum."

Aşırı temiz bir kimono ve soluk renkli bir keple gün boyu ortalıkta dolanıp herkese ayak bağı olan Mouser teyze, bordo renkli grogren bir elbiseyle ortaya çıktı. Sally'ye gelinliğinin kollarının hiç oturmadığını ve Annie Crewson'in düğününde olduğu gibi, hiç kimsenin elbisesinin içini göstermemesini umduğunu söyledi. Sally'ye gelinliğinin içinde muhteşem göründüğünü söyleyen annesi Bayan Nelson gözyaşlarını tutamadı.

"Lütfen duygusallaşma Jane," dedi Mouser teyze. "Yanında hâlâ bir kızın daha var… Ve görünüşe bakılırsa sonsuza dek yanında kalacak. Düğünde gözyaşı dökmek uğursuzluk getirir. Umarım hiç kimse törenin ortasında Roberta Pringle'in düğünündeki Cromwell Amca gibi, aniden ölmez. Gelin şoktan iki hafta yataktan çıkamamıştı."

Bunun ardından tören başladı. Nora düğün marşını çok güzel çaldı ve Sally ile Gordon hiç kimsenin itirazı olmadan ya da alyanslar unutulmadan; kısacası hiçbir sorun çıkmadan nihayet evlendiler. Çok güzel bir tören oldu hatta Mouser teyze bile birkaç dakikalığına evren ters bir şey çıkartacak diye endişelenmekten vazgeçti. Daha sonra Sally'ye, "Evlilik seni çok mutlu etmese de mutsuz da etmeyecektir," dedi. Nora piyanonun başında parlamaya devam ediyordu. Törenin ardından ayağa kalkıp kardeşi Sally'ye sıkıca sarıldı ve hediyesini verdi.

Yemek sona erip misafirlerin çoğu gidince Nora, "İşte bitti," dedi. Darmadağın olan odaya şöyle bir baktı… Yere bir şeyler düşmüş, bazı sandalyeler devrilmiş, bir dantel parçası yırtılmış, iki mendil ortalığa atılmış, çocukların kirli ayakkabılarının izleri çıkmış, Mouser teyzenin yanlışlıkla devirdiği sürahiden sıçrayan su tavanda leke bırakmıştı.

"Tüm bu pisliği benim temizlemem gerekiyor," diye devam etti Nora öfkeyle. "Şu an gemiyi bekleyen bir sürü genç var. Bazıları da pazar günü gidecek. Bu gece kumsalda şenlik ateşi yakıp ayışığı altında dans edeceklermiş. Buna hiç hâlim yok, sen de tahmin edersin herhâlde. Şu an tek istediğim yatağıma yatıp ağlamak."

"Düğünden sonra her yer terk edilmiş bir pislik yığını gibi görünür," dedi Anne. "Ama ben sana yardım ederim. Burayı güzelce temizler, sonra birer fincan çay içeriz."

"Anne Shirley, sence bir fincan çay dertlerime çare olur mu? İhtiyar bir bekâr gibi konuşan sensin, ben değil. Neyse, boş ver. Kabalık etmek istemiyorum ama bu ruhumda var. Şu kumsal dansı düşüncesi beni düğünden bile daha çok geriyor. Zira Jim hep kumsal danslarımıza gelirdi. Anne, ben hemşirelik okumaya karar verdim. Biliyorum bu işi hiç sevmeyeceğim… Tanrı müstakbel hastalarımın yardımcısı olsun… Ama artık Summerside'da kalıp insanların benimle alay etmesine katlanacak değilim. Neyse, şimdi şu yağlı

tabakları temizleyip bundan çok keyif alıyormuşuz gibi yapalım.”

“Ben keyif alıyorum… Bulaşık yıkamayı daima sevmişimdir. Kirli şeyleri yeniden pırıl pırıl yapmak bence çok eğlenceli.”

“Of, seni müzeye koymalılar,” diye çıkıştı Nora.

Ay yükselirken kumsal dansı için her şey hazırdı. Oğlanlar koca bir şenlik ateşi yakmış, ayışığı limandaki suların üzerine vurup etrafı ışıldatmaya başlamıştı. Anne çok eğlenmeyi umuyordu ama elinde bir sepet sandviçle gelen Nora’nın yüzündeki ifadeyi görünce durdu.

“Ne kadar mutsuz. Keşke onun için elimden bir şey gelseydi!”

O an Anne’in aklına bir fikir geldi. Zaten hep son anda aklına parlak fikirler gelirdi. Mutfağa koştu, bir el lambası kaptı ve doğruca çatı katına çıktı. Rıhtımın karşı kıyısına bakan pencereye geçti ve ışığı yakıp söndürdü. Ağaçlar sayesinde kumsalda dans edenler onu fark etmemişti.

“Belki görüp gelir. Gerçi Nora bana çok kızar ama yeter ki gelsin. Neyse, ben şimdi gidip Rebecca Dew’a götürmek için biraz düğün pastası paketleyeyim.”

Jim Wilcox gelmedi. Anne bir süre sonra ondan ümidini kesti ve eğlenceye katıldı. Nora ortadan kaybolmuş, Mouser teyze de yatmaya gitmişti. Dans bitip yorgun gençler esneyerek yataklarına giderken gece saat on birdi. Anne o kadar yorgundu ki tavan arasındaki lambayı unuttu. Fakat gece saat ikide Mouser teyze odaya girip kızın yüzlerine mum ışığı tuttu.

“Tanrım ne oldu?” diye haykırdı Dot Fraser doğrularak.

“Şşşş,” dedi kadın gözlerini kocaman açıp. “Sanırım evde biri var… Olduğunu biliyorum. Bu gürültü ne?”

“Bir kedi miyavlamasına veya bir köpek havlamasına benziyor,” diye kıkırdadı Dot.

“Alakası bile yok,” dedi kadın öfkeyle. “Ahırda havlayan bir köpek olduğunun farkındayım ama beni uyandıran o

değildi. Bir gümbürtü duydum…”

“Tanrım bizi geceleri ortalıkta dolanan hayaletlerden ve uzun bacaklı canavarlardan koru,” diye mırıldandı Anne.

“Bayan Shirley, bu hiç de gülünecek bir şey değil. Bu evde hırsız var. Samuel’i çağıracağım.”

Kadın ortadan kayboldu ve kızlar birbirlerine baktılar.

“Sence… Kütüphanede duran düğün hediyeleri…” dedi Anne.

“Zaten kalkacaktım,” dedi Mamie. “Anne, Mouser teyzenin mum ışığındaki yüzü nasıldı ama? Ya o saçları? Kadın Endor Cadısı gibiydi!”

Dört kız da kimonolarını giyip koridora çıktılar. Mouser teyze de oradaydı, hemen arkasında terliği ve pijamasıyla Dr. Nelson duruyordu. Kimonosunu bulamamış olan Bayan Nelson korku dolu gözlerle kapı aralığından başını uzattı.

“Ah, Samuel… Lütfen riske girme… Hırsızsa ateş edebilir…”

“Saçmalık! Bence evde hiç kimse yok,” dedi Doktor.

“Sana bir gümbürtü duyduğumu söyledim,” diye çıkıştı Mouser teyze.

Birkaç oğlan da partiye katıldı. Doktor önde, Mouser teyze arkada, ellerinde mumlar ve sopalarla hep birlikte sessizce aşağıya indiler.

Gürültüler kesinlikle kütüphaneden geliyordu. Doktor kapıyı açıp içeriye girdi.

Barnabas, Saul gibi ahıra kapatılmamıştı. Büyük kanepenin üzerinde yatıyordu. Kapı açılınca şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Nora ile genç bir adam odanın ortasında durmuş, yüzlerine hafif bir mum ışığı vurmuştu. Genç adam Nora ya sarılmış, elinde beyaz bir mendil tutuyordu.

“Onu bayıltmaya çalışıyor!” diye bağırdı Mouser teyze ve elindeki sopayı büyük bir gürültüyle savurdu.

Genç adam aniden arkasını döndü, elindeki mendili yere düşürdü. Sersemlemişti. Dahası bu epey yakışıklı biriydi,

kahverengi gözleri, kızıl-kahve saçları vardı. Çenesinden söz etmeye gerek bile yoktu.

Nora mendili kaptığı gibi yüzünü örttü.

“Jim Wilcox, bu ne demek oluyor?” dedi Doktor şaşkınlık içinde.

“Ne demek olduğunu bilmiyorum,” dedi Jim sersemlemiş bir hâlde. “Tek bildiğim Nora’nın bana sinyal gönderdiği. Summerside’daki bir törene gitmiştim, gece birde eve dönene dek sinyali fark etmedim. Görür görmez de buraya geldim.”

“Ben sana sinyal göndermedim,” dedi Nora hiddetlenerek. “Tanrı aşkına böyle bakma baba. Uyumuyordum… Pencerenin önünde oturuyordum… Henüz üzerimi bile değiştirmemiştim… Ve sahilden buraya doğru gelen genç bir adam gördüm. Eve yaklaşınca Jim olduğunu anlayıp aşağıya koştum. Ve… Kütüphanenin kapısına çarpıp… Burnumu kanattım. O da kanı durdurmaya çalışıyordu.”

“Ben de pencereden atlarken bankı devirdim,” dedi Jim.

“Size bir gümbürtü duyduğumu söylemiştim,” dedi Mouser teyze.

“… Madem Nora bana sinyal göndermediğini söylüyor o hâlde bu ani gelişimle hepinizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama iyi olmanıza sevindim.”

“Hepinizi gece yarısı bir hiç uğruna yataklarından kaldırmış olduğumuz için çok üzgünüm,” dedi Nora mümkün olduğunca buz gibi bir sesle. Bir yandan da elinde üzerinde tek bir kan lekesi bile olmayan Jim’in mendilini tutuyordu.

“Bir hiç uğruna, doğru,” dedi Doktor.

“Bir dahaki sefere kapıdan girmeyi deneyin,” dedi Mouser teyze.

“Pencerenin önüne lambayı koyan bendim,” dedi Anne utanarak. “Sonra da unuttum…”

“Bu ne cüret!” diye haykırdı Nora. “Seni asla affetmeyeceğim…”

“Siz delirdiniz mi?” diye araya girdi Doktor. “Bu patırtının sebebi ne? Tanrı aşkına şu camı indir Jim… Rüzgâr insanın kemiklerine kadar işliyor. Nora, sen de başını geriye at da kanaman dursun.”

Nora hem öfkeden, hem utançtan titreyerek ağlıyordu. Yüzündeki kan korkunç bir görüntü çizmesine yol açmaktaydı, öte yandan Jim Wilcox da ‘yer yarılsa da içine girsem’ der gibiydi.

“Artık onunla evlenmek zorundasın, Jim Wilcox,” dedi Mouser teyze. “Zira gecenin ikisinde seninle birlikte olduğu ortaya çıkarsa bir daha asla evlenecek başka bir adam bulamaz.”

“Onunla evlenmek mi?” diye haykırdı Jim. “Hayatım boyunca tek isteğim buydu… Başka hiçbir şey istemedim!”

Nora öfkeyle çocuğa dönüp, “Peki bunu neden hiç söylemedin?” dedi.

“Söylemek mi? Beni yıllarca hor gördün ve defalarca kez beni yok saydın. O yüzden sana bunu söylememin bir faydası olacağını zannetmiyordum. Üstelik geçen ocakta bana dedin ki…”

“Senin yüzünden dedim…”

“Benim yüzümden mi? Sen sırf benden kurtulmak için benimle kavga ettin…”

“Hayır… Ben…”

“Dahası sırf beni geri istediğini sandığım için penceredeki o ışığı görür görmez gecenin bir yarısı sana koştum! Sana evlenme teklif etmek için! Ama yine de soracağım, tabii sen de herkesin önünde beni reddedip dalganı geçersin. Nora Edith Nelson, benimle evlenir misin?”

“Ah, evlenmez miyim? Evlenmez miyim?” diye arsızca bağıran Notanın yerine Barnabas’ın bile yüzü kızardı.

Jim kıza şöyle bir bakıp sıkıca sarıldı. Belki de Nora’nın kanaması geçmişti… Ya da geçmemişti. Hiç fark etmezdi.

“Sanırım hepiniz Sebt günü sabahı olduğunu unuttunuz,” dedi bunu kendisi de ancak hatırlayan Mouser teyze. “Biri bir

fincan çay yapsa da içsem. Böyle sahnelere alışkın değilim. Tek umudum zavallı Notanın nihayet Jim'i yola getirmiş olması. En azından şahitleri var."

Herkes mutfağa gitti ve Bayan Nelson hepsine çay yaptı. Barnabas eşliğinde kütüphanede kalan Jim ve Nora dışında herkese. Anne sabah olana dek Nora'yı görmedi, sabah mutluluktan parlayan Nora on yıl daha genç ve güzel görünüyordu.

"Bunu sana borçluyum, Anne. Eğer o lambayı pencerenin önüne koymasaydın... Gerçi dün gece kısa bir süre sana kulaklarını çiğneyecek kadar kızmıştım!"

"Ben uyuduğum için her şeyi kaçırmışım," diye homurdandı Tommy Nelson.

Ama son cümle Mouser teyzeden geldi.

"Tek umudum bunun aceleye gelen ve sonu pişmanlıkla biten bir evlilik olmaması."

BÖLÜM 17

(Gilbert’a yazdan mektuptan alıntı)

“Okul bugün kapandı. Önümde iki aylık bir Green Gables tatili var. Ayaklarımı buz gibi dereye sokup tembellik edecek, Âşıklar Yolu’ndaki gölgelerin altında gezecek, Bay Bell’in otlağındaki vahşi çilekleri yiyecek ve Hayaletti Orman’ın karanlık köknarlarının arasında dolaşacağım! Ruhum resmen kanatlandı.

Jen Pringle bana vadideki leylaklardan bir buket getirip iyi tatiller diledi. Bir ara hafta sonu için yanıma gelecek. Buna mucize denir!

Fakat Küçük *Elizabeth çok üzüldü. Onun da beni ziyaret etmesini isterdim ama Bayan Campbell bunun hiç uygun olmayacağını düşünüyor. Neyse ki bundan Elizabeth’e hiç söz etmemiştim yoksa büyük hayal kırıklığı yaşardı.*

‘*Sanırım siz yokken hep Lizzie olacağım, Bayan Shirley,’ dedi. ‘Kendimi Lizzie gibi hissedeceğim.*’

‘*Fakat geri döndüğümde ne kadar eğleneceğimizi düşün,’ diye cevap verdim. ‘Elbette Lizzie olmayacaksın, senin içinde Lizzie gibi biri yok. Üstelik sana her hafta mektup yazacağım, Küçük Elizabeth.*’

‘*Ah, Bayan Shirley yazar mısınız? Hayatımda hiç mektup almadım. Bu çok eğlenceli olur! Eğer mühür almama izin verirlerse ben de size yazarım. Eğer vermezlerse de daima sizi düşüneceğimi bilin. Arka bahçedeki sincaba sizin adınızı vereceğim... Shirley. Bir sakıncası yok, değil mi? İlk başta ona Anne Shirley diyecektim ama sonra bunun pek saygılı bir davranış olmayacağını düşündüm. Hem zaten Anne hiç sincap adına benzemiyor. Ayrıca bu erkek bir sincap da*

olabilir. Sincaplar çok tatlı şeyler, değil mi? Ama Kadın onların gül ağaçlarının köklerini yediğini söyledi.'

'Söylemiştir eminim!' dedim.

Katherine Brooke'a yazı nerede geçireceğini sordum. Bana, 'Burada. Siz nerede olacağımı sanmıştınız ki?' diye kısa bir cevap verdi.

Onu da sanki Green Gables'a davet etmem gerekirmiş gibi hissettim ama canım hiç istemedi. Zaten çağırsam da gelmez. Kadın zaten girdiği her ortamı bozan biri. Yine de bütün yazı o kasvetli pansiyon odasında geçireceğini düşündükçe içim sızlıyor.

Tozlu Miller geçen gün ağzında canlı bir yılanla çıkageldi ve yılanı mutfağın ortasına bıraktı. Rebecca Dew bembeyaz kesildi. 'Bu bardağı taşıran son damla oldu!' dedi. Fakat Rebecca Dew bu aralar çok huysuz çünkü tüm boş zamanlarını gül ağaçlarındaki yeşil böcekleri toplayıp gazyağı kutusuna atmakla geçiriyor. Dünyada çok fazla böcek olduğunu düşünüyor.

'Bir gün hepimizi yiyecekler,' diye homurdanıp duruyor.

Nora Nelson, eylülde Jim Wilcox ile evlenecek. Çok sade bir düğün olacak... Kalabalık, misafir, nedime filan olmayacak. Nora bana Mouser teyzeden kaçmanın tek yolunun bu olduğunu ve kadının onu evlenirken görmesini istemediğini söyledi. Ama ben yine de orada olacağım. Nora eğer ben o lambayı pencereye koymasaydım, Jim'in asla geri dönmeyeceğini söylüyor. Çocuk dükkânını satıp batıya gidecekmiş. Bir araya getirdiğim onca çifti düşündükçe...

Sally genelde kavga ettiklerini ama başkasıyla geçinmektense, birbirleriyle kavga ediyor olmalarının onları mutlu ettiğini söyledi. Ama bence çok kavga etmeyecekler. Bence dünyadaki sorunların çoğunun sebebi yanlış anlama. Mesela sen ve ben de uzun süre...

İyi geceler sevgilim. Sevgilinin iyi dilekleri sayesinde çok daha rahat bir uyku çekersin diye düşünüyorum.

Sana ait olan sevgilin.

NOT: Bu son kısım Chatty teyzenin büyükannesinden alıntıydı.”

İKİNCİ SENE

BÖLÜM 1

“Windy Poplars,
Spook’s Lane,
14 Eylül.

İki güzel ayımızın sona erdiği gerçeğine bir türlü alışamıyorum. Çok güzellerdi öyle değil mi sevgilim? Ve artık sadece iki yıl sonra...

(Birkaç paragraf atlandı)

Ama Windy Poplars’a geri dönmek de güzel; kuledeki odama, sandalyeme ve yatağıma... Hatta pencere pervazında yatan Tozlu Miller’a bile.

Teyzeler beni gördüklerine çok sevindi ve Rebecca Dew, ‘Geri gelmen çok güzel,’ dedi. Küçük Elizabeth de aynı şeyleri hissediyor. Bahçede beni coşkuyla karşıladı.

‘Yarına benden önce girmiş olabileceğnizden biraz korkmuştum,’ dedi.

‘Çok güzel bir akşam, öyle değil mi?’ dedim.

‘Siz varken her akşam çok güzel, Bayan Shirley,’ dedi Küçük Elizabeth.

Şu iltifatlara da bak sen!

‘Yazın nasıl geçti canım?’ diye sordum.

‘Düşünerek,’ dedi yavaşça. ‘Yarın olacak bir sürü güzel şeyi düşünerek.’

Sonra kule odasına çıkıp filler hakkında bir hikâye okuduk. Küçük Elizabeth şu an fillerle çok ilgileniyor.

‘Fil kelimesinde bile insanı etkileyen bir şey var, öyle değil mi?’ çenesini minik ellerinin arasına koyarak. ‘Yarında bir sürü fil görmeyi umuyorum.’

Peri diyarı haritamızsa bir fil parkı ekledik. Bunu okurken biraz saçma bulacağını biliyorum, Gilbert ama alakası bile yok. Dünyada her zaman periler olacak. Dünya onlarsız dönemez. Bu yüzden birilerinin onlara inanması gerekir.

Okula geri dönmek de çok güzel. Katherine Brooke hâlâ aynı ama öğrencilerim beni gördüklerine çok sevindi. Jen Pringle, Pazar Okulu konserinde giyecekleri melek kostümlerinin tepesindeki hareler için ona yardım etmemi istedi.

Bence bu yıl derslerimiz geçen yılkinden daha ilginç olacak. Müfredata Kanada Tarihi de eklendi. Yarın 1812 Savaşı ile ilgili minik bir konferans vermem gerekiyor. O eski savaşların hikâyelerini okumak çok garip olacak; bir daha asla yaşanmayacak şeylerin. Bence hiçbirimiz 'uzun süre önce yaşanmış savaşlara' akademik bilginin dışında hiç ilgi duymuyoruz. Kanada'nın bir daha savaşa gireceğini düşünmek bile imkânsız. Tarihimizin o bölümü sona erdiği için çok mutluyum.

Tiyatro Kulübünü bir an evvel yeniden organize edip okuldaki tüm velilerle iletişime geçeceğiz. Lewis Allen ile ikimizin bölgesi Dawlish Yolu olacak. Önümüzdeki cumartesi işe koyulacağız. Lewis bir taşla iki kuş vurmak istiyor çünkü Country Homes'un en iyi çiftlik evi fotoğrafı yarışmasına katılacak. Ödül yirmi beş dolar, Lewis böylece en çok ihtiyacı olan yeni elbiseler ve bir kaban alabilecek. Bütün yaz çiftlikte çalıştı, şu anda da yine kiracı olduğu pansiyonda tüm ev işlerini o yapıyor. Bundan nefret etse bile hiç şikâyet etmiyor Lewis'i seviyorum, çok hırslı, çok çalışkan ve çok güzel bir gülümsemesi var. Üstelik çok güçlü bir bünyesi yok hatta geçen sene hastalanacak diye çok korkmuştum. Ama çiftlikte geçirdiği yaz ona çok yaramış. Bu yıl lisede son senesi daha sonra Queens Academy'ye gitmeyi umut ediyor. Dullar bu kış onu sık sık pazar günü yemeklerine davet edecek. Kate teyze ile gelir gider dengesi konusunda biraz konuştuk, sonunda ekstra masrafları için benim ödeme

yapmamı kabul etti. Elbette Rebecca Dew'u ikna etmemize gerek kalmadı. Bunun için Kate teyzeye, Rebecca'nın duyabileceği bir şekilde ayda hiç olmazsa iki kez Lewis'i yemeğe davet edip edemeyeceğimi sordum. Kate teyzede buz gibi soğuk bir sesle bunu karşılayamayacaklarını söyledi zaten yanlarında yaşayan bir kız vardı.

Bunu duyan Rebecca Dew çok sinirlendi.

'*Bu bardağı taşıran son damla oldu. Eğitim almaya çalışan, fakir ve çalışkan zavallı bir çocuğa yardım edemeyecek kadar yokluk içinde miyiz bizi Şu kediye ciğer almam için bana bir sürü para veriyorsunuz. Benim maaşımdan bir dolar kesin, o çocuğa ben yemek koyarım,' diye bağırdı*.

Rebecca'nın bu tavrı haklı bulundu. Lewis Allen yemeklere gelecek ve ne Tozlu Miller'ın ciğerinden ne de Rebecca Dew'un maaşından bir şey eksilecek. Canım Rebecca Dew!

Chatty teyze dün gece gizlice odama geldi. Boncuklu bir başlık almak istemiş ama Kate teyze bunun için çok yaşlı olduğunu söyleyince duyguları incinmiş.

'*Sizce çok mu yaşlıyım, Bayan Shirley? Uygunsuz hareket etmek istemem ama o boncuklu başlıklardan almayı çok istiyorum. Onları hep çok süslü bulmuşumdur ve şimdi yine moda oldular*.'

'*Yaşlı mı? Elbette değilsiniz sevgili Chatty teyze. Hiç kimse dilediğini giyemeyecek kadar yaşlı değildir. Hem zaten yaşlı olsaydınız o boncuklu başlığı takmak istemezdiniz,' dedim. 'O zaman o başlığı alıp Kate'i susturacağım,' dedi. Bence dediğini yapacak ve sanırım Kate teyzeyi nasıl sakinleştireceğimi biliyorum*.

Şu an kulemde yalnızım. Dışarıda çok durgun bir gece ve kadifemsi bir sessizlik var. Kavaklar bile hışırdamıyor. Az evvel penceremden uzanıp kilometrelerce ötedeki Kingsport'ta yaşayan birine öpücük gönderdim."

BÖLÜM 2

Dawlish Yolu, kıvrımlı bir yoldu ve o öğleden sonra hava çok güzeldi ya da Anne ile Lewis yolda dolaşırken böyle düşündü. Ağaçların arasından süzülen safir rengi ışıkları görmek için duruyor, güzel bir manzara izlemek için mola veriyor veya yapraklarla kaplı arazideki resim gibi evleri izleyerek ilerliyorlardı. Belki de evlere rastgele girip Tiyatro Kulübü için destek istemek çok hoş bir davranış sayılmazdı ama Anne ile Lewis bu işi yaparken sırayla konuşuyordu; Lewis kadınları, Anne de erkekleri ikna etmeye çalışıyordu.

“Eğer bu elbise ve şapkayla gideceksin sen erkeklerle konuş,” diye tavsiye etmişti Rebacca Dew. “Tecrübeyle sabittir ki şık görünen ve iyi giyinen kişiler erkekleri daha çok etkiler. Yani eğer sen erkeklerle konuşursan o parayı toplarsın.”

“Bu yol çok ilginç değil mi, Lewis?” dedi Anne hayal kurar gibi. “Düz bir yol değil, her dönemeçte güzel bir sürpriz saklı. Zaten yollardaki dönemeçleri hep sevmişimdir.”

“Bu Dawlish denen yol nereye çıkıyor?” diye sordu Lewis. Bu arada Bayan Shirley’nin sesinin ona hep baharı anımsattığını fark etti.

“Sana korkunç bir öğretmen gibi davranıp hiçbir yere çıkmadığını söyleyebilirdim, Lewis… Burada bitiyor diyebilirdim. Ama bunu söylemeyeceğim. Yolun nereye çıktığı kimin umurunda? Belki dünyanın sonuna. Emerson’ın sözlerini hatırla… ‘*Ah, benim zamanla ne işim olur?*’ Bugün bizim de sloganımız bu olsun. Eğer bir süre yürürsek eminim evren bizi güzel bir yere çıkaracaktır. Şu bulutların gölgelerine, şu yeşil vadilerin güzelliğine ve her iki köşesinde elma ağacı olan şu eve bir bak…. Burayı bir de

ilkbaharda düşün. Bugün insanın yaşadığını hissettiği günlerden biri ve rüzgârların kardeşimiz olduğu günlerden. Yol boyunca uzanan, örümcek ağlarıyla kaplı bu otlar beni çok mutlu etti. Aklıma bir zamanlar örümcek ağlarının masa örtüsü olduğunu hayal ettiğim ya da buna gerçekten inandığım o eski, güzel günler geldi.”

Altın renkli minik bir boşluk bulup ince eğrelti otlarının üzerini kaplayan yosun yığınlarına oturup Lewis’in bir huş ağacı kabuğundan yaptığı kupayla su içtiler.

“İnsan çok susayıp içecek güzel bir su bulmadan, su içmenin ne demek olduğunu anlamıyor,” dedi Lewis. “Yazın batıya giden demiryolunun inşaatında çalışırken çayırda kaybolup saatlerce sıcağın altında dolandım. Tam susuzluktan öleceğimi sanırken bir kulübeye rastladım. Söğüt ağaçlarının arasında tıpkı bunun gibi bir su kaynağı gizliydi. Nasıl da içtim! O günden sonra İncil’de yazan temiz su kaynağının ne demek olduğunu çok iyi anladım.”

Anne biraz tedirgin bir şekilde, “Birazdan istemediğimiz kadar suyla karşılaşacağız,” dedi. “Baksana yağmur yağacak ve Lewis, ben yağmurları çok severim ama bugün en şık ikinci elbisemi ve en güzel şapkamı giydim. Üstelik görünürde tek bir ev bile yok.”

“Şurada terk edilmiş eski bir demirci dükkânı var,” dedi Lewis. “Ama yağmur başlamadan oraya varmak için koşmamız gerek.”

Koşup eski dükkânın saçağı altına girdiler ve yağan yağmurun keyfini çıkarttılar, tıpkı çingeneler gibi özgürce gezdikleri o günün tüm güzelliklerinin keyfini çıkarttıkları gibi. Dünyanın üzerine temiz bir sessizlik çöktü. Dawlish Yolu’nda onlara fısıltılarıyla eşlik eden rüzgârlar kanatlarını indirmiş, kıpırdamadan duruyorlardı. Tek bir yaprak kımıldamıyor, tek bir gölge görünmüyordu. Yol dönemecindeki akçaağaçların yaprakları, ağaçlar sanki korkudan bembeyaz kesilmiş gibi ters yöne doğru dönmüştü. Üzerlerini yeşil bir dalga gibi saran kocaman bir

gölge vardı. Bulutlar yaklaşıyordu ve tabii rüzgârla birlikte yağmur da geldi. Damlalar yaprakların üzerine hızla düşerken, dumanlı yolda dans ediyor ve eski demirci dükkânının çatısına iniyordu.

“Bu yağmur dinmez…” dedi Lewis.

Ama dindi. Yağmur geldiği gibi hızla gitti ve ıslak, parlak ağaçların üzerinden güneş yüzünü gösterdi. Beyaz bulutları yaran gökyüzü masmavi ve ışıl ışıldı. Uzakta hâlâ yağmurdan sırılsıklam olan bir tepe vardı, hemen altlarındaki vadiyse şeftali renkli bir sisle kaplıydı. Vadinin çevresini saran ormanlar ilkbahardaki gibi ışıl ışıl parlıyor, kocaman akçaağacın tepesindeki kuş ilkbaharın gelişini kutlar gibi cıvıldıyordu. Dünya bir anda çok taze ve tatlı bir görüntüye büründü.

Yolun biraz ilerisindeki eski çitlerle kaplı araziyi gördüklerinde Anne, “Haydi, burayı keşfedelim,” dedi.

“Bence o yolun sonunda hiç kimse oturmuyor,” dedi Lewis şüpheyle. “Bence orası sadece rıhtıma inen bir yol.”

“Boş ver… Haydi, gidelim. Tali yollara karşı hep bir zaafım olmuştur. Kenarda kalan, yalnız ve ıssız yerler gibi gelirler bana. Şu ıslak çimenleri koklasana, Lewis. Üstelik o yolda bir ev olduğunu iliklerime kadar hissediyorum… Üstelik çok değişik ve çok güzel bir ev.”

Anne’in tahmini doğruydu. Biraz ileride bir ev gördüler, üstelik çok değişik bir evdi; eski modaydı ve alçak saçakları, kare şeklinde ufak pencereleri vardı. Tepesini uzun söğüt ağaçlarının dalları sarıyor, etrafını uzun yıllardır var olduğu belli olan çalılıklar kuşatıyordu. Biraz da eskimişti ama hemen ilerideki büyük ahırlar gayet düzgün ve yenilenmiş görünüyordu. “Duyduğuma göre Bayan Shirley, eğer birinin ahırları evinden daha güzelse bu o kişinin gelirinin yüksek olduğunu gösterirmiş,” dedi Lewis çimenlerle kaplı araziye girerlerken.

“Bence ev sahibinin ailesinden çok atlarına düşkün olduğunu gösterir,” diye güldü Anne. “Buradan kulübümüz

için hiçbir yardım beklemiyorum ama yarışma için çok güzel bir ev olabileceğini düşünüyorum. Evin eskiliği fotoğrafta çok da göze batmayacaktır.”

Lewis omuz silkerek, “Bu arazide pek gezilmemiş sanki,” dedi. “Belli ki bu evde yaşayanlar pek sosyal değiller. Tiyatro Kulübü’nün ne olduğunu bile bilmiyorlardır. Neyse, ben onlar fark etmeden şu evin fotoğrafını çekeyim.”

Ev terk edilmiş gibiydi. Fotoğrafı çektikten sonra minik, beyaz bir çitten geçip bahçeye ve oradan da evin soluk mavi mutfak kapısına geldiler. Ön kapı Windy Poplars’ın kapısı gibi kullanılmaktan ziyade gösteriş için yapılmıştı belli ki. Bu, kapının üzerini kaplayan Amerikan sarmaşığından belli oluyordu.

Kapıyı çaldıklarında en azından medeni bir karşılama beklediler. Kapı biraz aralandı ve karşılarında çiftçinin gülümseyen karısı ya da kızı yerine elli yaşlarında, geniş omuzlu, dağınık saçlı, kalın kaşlı, asık suratlı bir adam belirdi.

“Ne istiyorsunuz?”

Anne biraz tedirgin bir şekilde, “Okulumuzun Tiyatro Kulübü’ne destek olmak istersiniz diye bir umutla kapınızı çalmıştık,” dedi.

“Tiyatro Kulübü hakkında hiçbir şey duymadım. Duymak da istemiyorum. İşim olmaz,” dedi adam ve kapıyı sertçe suratlarına kapattı.

“Sanırım kovulduk,” dedi Anne geri dönerlerken.

“Ne nazik bir beyefendiydi ama,” diye sırıttı Lewis. “Karısı varsa, ona acırım doğrusu.”

“Olduğunu sanmıyorum, yoksa silah zoruyla da olsa onu biraz daha medeni biri yapardı,” dedi Anne. “Keşke Rebecca Dew onu görseydi. Ama en azından evin fotoğrafını çektik, bence ödülü kesin sen kazanacaksın. Tanrım! Ayakkabıma taş girmiş. Şuraya oturup onu çıkartmam lazım ve bu kaba adam buna izin verse de vermese de buna mecburum.”

“Neyse ki evden bakınca görünmüyoruz,” dedi Lewis.

Anne tam bağcıklarını bağlamıştı ki sağ taraflarındaki çalılıktan gelen bir ses duydular. Derken sekiz yaşlarında küçük bir oğlan çalıların arasından çıkıp onları tepeden tırnağa süzmeye başladı, tombul ellerinde kocaman ve birazı yenmiş bir elmalı turta vardı. Çok tatlı bir çocuktu. Kahverengi, kıvırcık saçları, güven dolu, kocaman, kahverengi gözleri ve çok hoş yüz hatları vardı. Her ne kadar ayakları çıplak olsa da tatlı bir havası vardı. Üzerinde sadece soluk mavi, pamuklu bir tişört ve kısa paçalı, kadife bir tulum vardı ama kılık değiştirmiş küçük bir prense benziyordu.

Hemen arkasında boyu çocuğun omuzlarına kadar gelen, koca kafalı, iri bir köpek duruyordu.

Anne ona çocukların gönlünü anında kazanan gülümsemesiyle baktı.

“Selam evlat,” dedi Lewis. “Köpek senin mi?”

Çocuk gülümseyerek yanlarına yaklaştı ve elindeki elmalı turta dilimini uzattı.

“Bu sizin için,” dedi utanarak. “Babam bana vermişti ama ben çok yedim. Bu da sizin olsun.”

Lewis ufaklığın yiyeceğini almak istemedi ama Anne onu yavaşça dürttü. Bunun üzerine Lewis ikramı kibarca kabul edip Anne’e verdi. Anne de elmalı turtayı iki parçaya böldü ve yarısını Lewis’e uzattı. İkramı kabul etmeleri gerektiğini biliyorlardı ama babasının hiç de iyi bir aşçı olduğu söylenemezdi doğrusu.

“Çok lezzetliymiş,” dedi Anne. “Senin adın ne tatlım?”

“Teddy Armstrong,” dedi ufaklık. “Ama babam bana hep *Ufaklık* der. Onun tek varlığı benim, bilirsiniz. Babam bana, ben de babama çok düşkünümdür. Kapıyı çok çabuk kapattığı için babamın kaba biri olduğunu düşünmüşsünüzdür ama öyle bir niyeti yoktu. Ondan yiyecek bir şeyler istediğinizi duydum.” (*İstemedik ama önemli değil*, diye düşündü Anne.)

“Ben de bahçedeydim, size biraz turta getirmemin iyi olacağını düşündüm çünkü ben yiyecekleri olmayan fakirlere hep çok acırım. Benim daima yiyecek bir şeylerim vardır. Babam harika bir aşçıdır. Yaptığı pudingleri görmeniz lazım.”

“İçlerine kuru üzüm de koyar mı?” diye sordu Lewis göz kırparak.

“Hem de bir sürü. Babam kötü biri değildir.”

“Annen yok mu tatlım?” dedi Anne.

“Hayır, annem öldü. Bayan Merill bana bir keresinde annemin cennete gittiğini söyledi ama babam öyle bir şey olmadığını söylüyor ve sanırım babam doğrusunu bilir. Çünkü babam tam anlamıyla bilge bir adamdır. Binlerce kitap okumuştur. Büyüyünce ben de tıpkı onun gibi olmak istiyorum ama ben isteyen herkese yiyecek vereceğim. Babam insanları pek sevmez ama bana çok düşkündür.”

“Okula gidiyor musun?” diye sordu Lewis.

“Hayır. Babam bana evde eğitim veriyor. Gerçi mütevelli heyeti ona gelecek yıl okula gitmek zorunda olduğumu söyledi. Sanırım benim de okula gidip diğer çocuklarla oynamak hoşuma gider. Elbette vakti olduğunda babamla ve Carlo ile de oynamak çok hoşuma gidiyor ama babam biraz meşgul biri. Hem çiftliği yönetmek hem de ev işlerini yapmak zorunda. Zaten o yüzden etrafında insan istemiyor. Büyüyünce ona daha çok yardım edebileceğim, o zaman onun da insanlara kibar davranacak kadar vakti olacak”

Lewis son parçayı çiğnerken, “Bu turta çok güzel olmuş Ufaklık,” dedi.

Ufaklık’ın gözleri parladı.

“Beğenmenize çok sevindim,” dedi.

Bu cömert çocuğa karşılık vermek için asla para teklif etmemesi gerektiğini anlayan Anne, “Fotoğrafının çekilmesini ister misin?” diye sordu. “Eğer istersen Lewis çekebilir.”

“Ah, istemez miyim!” dedi Ufaklık hevesle. “Carlo’yu da çeker misiniz?”

“Elbette.”

Anne, ikilinin çalıların önünde poz vermesine yardımcı oldu. Küçük çocuk kolunu iri oyun arkadaşının boynuna doladı. Köpek de çocuk da çok mutlu görünüyordu. Lewis kalan son filmle onların fotoğrafını çekti.

“Bastırınca sana postayla gönderirim,” dedi. “Adresin neydi?”

“Bay James Armstrong’un oğlu Teddy Armsrong, Glencove Yolu,” dedi Ufaklık. “Ah, benim adıma postaneden bir şey gelmesi çok güzel olur! İnanın çok gurur duydum. Babama bir şey söylemeyeyim de sürpriz olsun.”

“İki veya üç hafta içinde gelir,” dedi Lewis çocuğa veda ederlerken. Ama Anne aniden durup çocuğun minik, bronz yanaklarından öptü. Bu çocukta yüreğine dokunan bir şey vardı. O çok tatlı… Çok cesur… Annesiz bir çocuktu.

Araziden geri dönerken arkalarına baktıklarında çocuğun köpeğiyle birlikte onlara el salladığını gördüler.

Elbette Rebecca Dew, Armstronglarla ilgili her şeyi biliyordu.

“James Armstrong beş yıl önce vefat eden karısının ölümünü hiç atlatamadı,” dedi. “Bu olaydan önce o kadar da kötü biri değildi, biraz kaba ama yeterince uyumlu biriydi. Adamın yapısı bu. Karısına çok düşkündü… Kadın ondan yirmi yaş küçüktü. Duyduğuma göre ölümü adam için büyük bir şok olmuş, adamın karakteri tamamen değişmiş. İyice kaba ve huysuz biri olmuş. Bir hizmetçi bile tutmuyor. Evine de çocuğuna da kendisi bakıyor. Evlenmeden önce senelerce bekâr yaşadığı için aslında bu duruma alışık.”

“Ama bu hayat tarzı bir çocuğa uygun değil,” dedi Chatty teyze. “Babası onu ne kiliseye ne de insanların olduğu yerlere götürüyor.”

“Duyduğuma göre çocuğa tapıyormuş,” dedi Kate teyze.

“Tanrı’dan başka kimseye tapılmaz,” dedi Rebecca Dew.

BÖLÜM 3

Lewis’in fotoğrafları bastırmaya vakit bulması üç hafta sürdü. Ayın ilk pazar günü yemeğe geldiği gece fotoğrafları Windy Poplars’a getirdi. Hem ev hem de Ufaklık muhteşem çıkmıştı. Rebecca Dew, Ufaklık’ın fotoğrafta gerçekte olduğu kadar canlı göründüğünü söyledi.

“Bu çocuk tıpkı sana benziyor, Lewis!” diye haykırdı Anne.

Rebecca Dew gözlerini kısıp resme daha dikkatli bakarak, “Gerçekten öyle,” dedi. “Daha görür görmez bana birini anımsattı ama kim olduğunu çıkartamamıştım.”

“Gözleri… Alnı… Yüz ifadesi… Tıpkı seninki gibi, Lewis,” dedi Anne.

“Benim de küçükken bu kadar güzel bir çocuk olduğuma inanmam çok zor,” diye omuz silkti Lewis. “Bir yerlerde sekiz yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafım var. Bulup karşılaştırayım. Görünce çok güleceksiniz, Bayan Shirley. Patlak gözlü, uzun saçlı, dantel yakalı ve heykel gibi kaskatı çıkmışım. Sanırım saçlarımı o zamanlar çok kullanılan üç dişli tarakla taramışlar. Eğer bu fotoğraftaki bana benziyorsa eminim sadece bir tesadüf olmalı. Ufaklık’ın benimle bir akrabalık bağı olamaz. Benim Adada hiç akrabam yok.”

“Nerede doğdun?” diye sordu Kate teyze.

“New Brunswick’te. Ben on yaşındayken annemle babam öldü, ben de annemin kuzeniyle birlikte buraya geldim… Ona Ida teyze derdim. Biliyorsunuz o da öldü… Üç yıl önce.”

“Jim Armstong da New Brunswick ten geldi,” dedi Rebecca Dew. “Adalı değil esasında. Öyle olsa bu kadar huysuz biri olmazdı. Bizim de kendimize göre bazı kötü huylarımız olabilir ama hepimiz medeni insanlarızdır.”

Chatty teyzenin tarçınlı ekmeğine saldıran Lewis, “Bay Armstong ile akraba olup olmadığımı öğrenmek istediğimden pek emin değilim,” diye sırıttı. “Yine de fotoğrafı Glencove Yolu’na bizzat kendim götürüp küçük çaplı bir araştırma yapacağım. Belki uzaktan kuzen çıkarız. Anne tarafım hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tabii eğer hâlâ yaşıyorlarsa. Bütün akrabalarının öldüğünü sanıyordum. Babamınkilerin öldüğünü biliyorum.”

“Ama fotoğrafı sen götürürsen Ufaklık hayal kırıklığına uğramaz mı?” dedi Anne.

“Bunu telafi ederim. Ona posta ile başka bir şey gönderirim.”

Bir sonraki cumartesi Lewis eski bir araba ve arabadan daha yaşlı bir kısrakla birlikte Spooks Lane’e geldi.

“Küçük Teddy Armstrong’a resmini götürmek için Glencove Yolu’na gidiyorum, Bayan Shirley. Eğer araba sürmem sizi rahatsız etmeyecekse bana eşlik etmenizi çok isterim. Tekerleklerin düşeceğini hiç sanmıyorum, merak etmeyin.”

“Bu eski şeyi nereden buldun, Lewis?” dedi Rebecca Dew.

“Lütfen arabamla alay etmeyin, Bayan Dew. Bari yaşına saygı gösterin. Dawlish Yolu’nda acil bir işim olduğunu duyunca Bay Bender ödünç verdi. Bu saatten sonra oraya yürüyerek gidip dönecek vaktim kalmaz.”

“Hah! Ben oraya bu hayvandan bile daha hızlı yürüyüp dönerim,” dedi Rebecca Dew.

“Ve Bay Bender’ın bir çuval patatesini de taşır mısınız? Muhteşem bir kadınsınız!”

Rebecca Dew’un kırmızı yanakları daha da kızardı.

“Senden büyüklerle alaycı konuşman hiç hoş değil,” dedi alınarak ama sonra hemen yumuşadı. “Gitmeden önce biraz poğaça yemek ister misin?”

Fakat yola çıkınca beyaz kısrağın performansı hepsini şaşırttı. Yolda giderlerken Anne kendi kendine güldü. Bayan Gardiner ya da Jamesina teyze şu an onu görse acaba ne

derdi? Ama umurunda değildi. Sonbahardan kalan bu güzel günde böylesine tatlı bir yolculuk yapmak harikaydı, hem Lewis de iyi bir yol arkadaşıydı. O çocuk hedeflerine ulaşacaktı. Ondan başka hiç kimse Anne'e, Bay Bender'ın bu eski at arabasıyla yola çıkmayı teklif etme cesaretini gösteremezdi. Fakat Lewis bunda garip bir şey görmüyordu. İstediğiniz yere varıyorsanız nasıl seyahat ettiğiniz ne fark ederdi? Hangi araçla seyahat ederseniz edin yüksek tepelerin serin dorukları yine masmavi, yollar yine kıpkırmızı, akçaağaçlar yine muhteşemdi. Lisedeki çocuklar kaldığı pansiyonun ev işlerini yaptığı için ona "hanım evladı" dese de Lewis çok bilge ve çok yardımsever bir çocuktu. Alay ederlerse etsinler! Bir gün son gülen Lewis olacaktı. Şu an belki cebi boş olabilirdi ama aklı hiç de boş değildi. Bu arada hava çok güzeldi ve birazdan Ufaklık'ı tekrar göreceklerdi. Bay Bender'ın kayınbiraderi patates çuvalını arabanın arkasına yüklerken ona acil işlerinin ne olduğunu anlatmışlardı.

"Yani sen küçük Teddy Armstrong'un fotoğrafını mı çektin?" diye haykırdı Bay Merrill.

"Hem de çok güzel çektim." Lewis paketi açıp gururla fotoğrafı gösterdi. "Profesyonel bir fotoğrafçı bile bundan daha iyisini çekemezdi bence."

Bay Merrill dizlerine vurdu.

"Aman Tanrım! Küçük Teddy Armstrong öldü…"

"Öldü mü!" diye dehşetle bağırdı Anne. "Ah, Bay Merill… Sakın bana… O tatlı çocuğun…"

"Üzgünüm efendim ama gerçek bu. Babası çıldırdı, elinde bir tane bile fotoğrafı yokmuş ama sizde var. Bu harika bir şey!"

Gözleri yaşlarla dolan Anne, "Bu… Bu imkânsız," dedi. Gözünün önünde kendisine el sallayan çocuk belirdi.

"Bunu söylediğim için çok üzgünüm, çocuk yaklaşık üç hafta önce akciğer iltihabından öldü. Çok acı çekmiş ama herkes çok cesur ve sabırlı davrandığını söylüyor. Jim

Armstong şimdi ne yapacak bilmiyorum. Adam deli gibi tüm gün kendi kendine konuşup etrafı temizliyormuş. ‘Keşke Ufaklığımın bir fotoğrafı olsaydı,’ diyormuş.”

“O adama çok acıyorum,” dedi Bayan Merrill araya girerek. Beyaz elbisesi ve önlüğüyle hiç sesini çıkarmadan kocasının yanında öylece duruyordu. “Aslında durumu iyi ve fakiriz diye bize hep tepeden baktığını düşünmüşümdür. Ama bizim oğlumuz sağ… İnsan ne kadar fakir olursa olsun sevdikleri yanında olunca hiçbir önemi kalmıyor.”

Bu konuşmadan sonra Anne artık Bayan Marrill’e başka bir gözle bakmaya başladı. Kadın güzel değildi ama o kederli, külrengi gözleri Anne’inkilerle buluşunca aralarında garip bir bağ oldu. Aslında Anne onu daha önce hiç görmemişti ve muhtemelen de bir daha hiç görmeyecekti ama Bayan Merrill’i daima hayatın gerçek anlamını kavramış bir kadın olarak hatırlayacaktı. Seveceğiniz bir şey olduğu sürece asla fakir olamazdınız.

O gün Anne için berbat bir gün oldu. O kısa karşılaşmaya rağmen Ufaklık, Anne’in kalbini kazanmayı başarmıştı. Lewis ile sessizce eve doğru gidip araziden geçtiler. Carlo, mavi kapının önünde duran taşın üzerinde yatıyordu. Onları görünce kalkıp yanlarına geldi. Oyun arkadaşını kaybettiğini söyler gibi kederli gözlerle Anne’e bakıp elini yaladı. Kapı açıktı, loş ışıkta başını masanın üzerine eğmiş bir şekilde oturan adamı gördüler.

Anne kapıyı çalınca adam irkilerek yanlarına geldi. Anne adamdaki değişimi görünce şok oldu. Yanakları çökmüş, tıraş olmamıştı. Derin gözlerinde sönmüş bir ateş yanıyordu.

Önce ters bir tepki bekledi ama adam Anne’i tanımıştı.

“Demek döndünüz? Ufaklık bana onunla konuştuğunuzu ve yanağından öptüğünüzü söyledi. Sizi sevmişti. Size kaba davrandığım için çok üzüldüm. Ne istemiştiniz?”

“Size bir şey göstermek istiyoruz,” dedi Anne kibarca.

“İçeri girip oturmaz mısınız?” dedi adam.

Lewis tek kelime etmeden paketi açıp Ufaklık'ın fotoğrafını çıkarttı. Adam fotoğrafını alıp hasretle baktı ve sandalyesine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı. Anne daha önce böyle ağlayan bir adam görmemişti. Adam kendine gelene dek Lewis ile sessizce beklediler.

"Ah, bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz," dedi adam sonunda. "Bende onun fotoğrafı yoktu. Üstelik ben diğer insanlara benzemem, yüzleri hatırlayamam. Birçok insan gibi onları gözümün önüne getiremem. Ufaklık öldüğünden beri daha da kötüyüm, neye benzediğini bile hatırlayamıyorum. Size yaptığım o kabalığın ardından… Siz bana bunu getirdiniz. Oturun… Oturun. Keşke size olan minnetimi ifade edebilsem. Sanırım benim… Hayatımı kurtardınız. Ah, hanımefendi fotoğrafta ne kadar canlı duruyor değil mi? Konuşuverecekmiş gibi. Canım Ufaklık'ım! Ben onsuz nasıl yaşarım? Artık yaşamaya değer hiçbir şeyim kalmadı. Önce annesi… Şimdi de o…"

"O çok tatlı bir çocuktu," dedi Anne şefkatle.

"Hem de nasıl. Küçük Teddy… Ona Theodore ismini annesi koymuştu, ona 'Tanrı'nın armağanı' derdi. Ufaklık hastalığı boyunca hiç şikâyet etmedi, çok sabırlıydı. Bir keresinde bana gülümseyerek, 'Baba sanırım bir konuda yanılmışsın ama sadece tek bir konuda. Bence cennet diye bir yer var. Öyle değil mi, baba? Öyle değil mi?' dedi. Ben de ona 'Evet, bir cennet var ama…' Ah, ona böyle şeyler öğretmeye çalıştığım için Tanrı beni affetsin. Bunun üzerine yeniden gülümsedi ve bana, 'işte ben de oraya gideceğim, baba. Annem de Tanrı da oradalar o yüzden benim için hiç endişelenme. Ama ben senin için endişeleniyorum baba, bensiz çok yalnız kalacaksın ama lütfen elinden geleni yap eve uğrayanlara çok kibar davran,' dedi. Bana söz verdirtti ama o gittikten sonra içimdeki boşluğa yenildim. Eğer bana bu fotoğrafı getirmeseydiniz delirirdim. Artık o kadar zor olmayacak."

Sanki rahatlamış ve mutlu olmuş gibi bir süre daha çocuktan söz etti. Asık suratı bir anda silinip gitti. En sonunda Lewis kendi çocukluk fotoğrafını da çıkartıp adama gösterdi.

“Hiç buna benzeyen birini görmüş müydünüz, Bay Armstrong?” dedi Anne.

Adam şaşkınlık içinde fotoğrafa baktı.

“Ufaklık’a çok benziyor,” dedi sonunda. “Kim bu?”

“Benim,” dedi Lewis. “Yedi yaşındaki hâlim. Teddy’ye olan garip benzerliğim yüzünden Bayan Shirley bunu size göstermemi istedi. Sanırım siz, ben ve Ufaklık uzaktan akraba olabiliriz. Benim adım Lewis Allen, babamın adı da George Allen’dı. New Brunswick’te doğdum.”

Adam başını iki yana salladı.

“Annenin adı ne?”

“Mary Gardiner.”

James Armstrong sessizce çocuğa baktı.

“O benim üvey kardeşimdi,” dedi sonunda. “Onu pek tanımazdım… Sadece bir kez gördüm. Babam öldükten sonra beni amcamlar büyütmüş. Annem yeniden evlenip uzağa taşınmış. Bir keresinde beni görmeye gelmiş ve yanında küçük kızını da getirmişti. Annem kısa süre sonra ölünce üvey kız kardeşimi bir daha hiç görmedim. Ada ya geldiğimde de izini kaybettim. Sen benim yeğenim, Ufaklık’ın da kuzenisin.”

Kendini dünyada yapayalnız sanan Lewis için bu çok büyük bir sürpriz oldu. Anne ile ikisi günün kalanını Bay Armstrong ile geçirdiler ve onun hem eğitimli hem de çok zeki olduğunu keşfettiler. İkisi de onu çok sevdi. Önceki kabalığı unutuldu çünkü sert kabuğunun altında yatan gerçek ve değerli karakterini gördüler.

“Eğer adam böyle biri olmasa Ufaklık onu bu kadar çok sevmezdi,” dedi Anne günbatımında Windy Poplars’a dönerlerken.

Lewis Allen ertesi hafta dayısını görmeye gittiğinde adam ona, “Delikanlı, gelip benimle yaşa. Sen benim yeğenimsin, sana gayet iyi bakabilirim. Eğer yaşasaydı Ufaklık’a bakacağım gibi bakarım sana. Sen de benim gibi koca dünyada tek başınasın. Sana ihtiyacım var. Burada tek başıma yaşamak beni iyice yıpratacak. Ufaklık’a verdiğim sözü tutmama yardım et. Odası boş kaldı, gel de orayı sen doldur,” dedi.

Lewis elini uzatıp, “Teşekkür ederim dayı. Deneyeceğim,” diye cevap verdi.

“Arada bir o öğretmenini de getir. O kızı sevdim. Ufaklık da çok sevmişti. ‘Baba,’ dedi bana. ‘Beni senden başka hiç kimsenin öpmesinden hoşlanmayacağımı sanırdım ama o öpünce hoşuma gitti. Onun gözlerinde bir şey vardı baba.’”

BÖLÜM 4

“Verandadaki eski termometre sıfırı, yan kapıdaki yeni termometre ise eksi on dereceyi gösteriyor,” dedi Anne buz gibi bir aralık gecesinde. “O yüzden eldivenlerimi çıkartsam mı, çıkartmasam mı bilemedim.”

“Bence eski termometreye güven,” dedi Rebecca Dew. “O, bizim iklimimize daha alışkındır. Hem sen bu soğuk gecede nereye gidiyorsun böyle?”

“Temple Sokağı’na gidip Katherine Brooke’a Noel’i benimle Green Gables’ta geçirmesini teklif edeceğim.”

“Desene Noel tatilin berbat olacak,” dedi Rebecca Dew. “O kadın melekleri bile küçümser, tabii eğer cennete giderse. Bir de bu kabalığıyla iftihar ediyor… Onu güçlü gösterdiğini filan sanıyor!”

“Aklım söylediklerine katılsa da yüreğim katılmıyor,” dedi Anne. “Her şeye rağmen kadının o huysuz kabuğunun altında utangaç ve yalnız biri yattığını hissediyorum. Onunla Summerside’da hiç geçinemedik ama eğer onu Green Gables’a götürebilirsem eminim biraz daha yumuşar.”

“Onu oraya götüremezsin. Gitmez,” diye bir tahminde bulundu Rebecca Dew. “Hatta sormanı bile hakaret sayacaktır çünkü ona iyilik yapmaya çalıştığını düşünecektir. Bir keresinde onu Noel yemeğine davet etmiştik… Sen gelmeden bir yıl önce… Bayan MacComber’ı hatırlıyor musun? O yıl bize iki hindi vermişti ve üçümüze çok fazlaydı. Katherine’in tek söylediği, ‘Hayır, teşekkürler. Dünyada en nefret ettiğim şey Noel’dir!’ oldu.”

“Ama bu çok kötü bir şey. Noel’den nefret edilir mi! Bir şey yapmak lazım, Rebecca Dew. Ben yine de ona teklif edeceğim ve içimde kabul edeceğine dair güçlü bir his var.”

“Sen bir şey olacak dersen insan olacağına inanıyor,” dedi Rebecca Dew. “Üçüncü bir gözün filan yok, değil mi? Kaptan MacComber’ın annesinde vardı. Kadın beni çok korkuturdu.”

“Bende seni korkutacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben sadece… Bazen o kadının sert görünüşünün altında aslında yalnızlıktan deliren bir ruh olduğunu düşünüyorum. Psikolojik açıdan bakıyorum yani, Rebecca Dew.”

“Ben üniversite mezunu değilim,” dedi Rebecca utanarak. “Ayrıca bazen anlamadığım kelimeler kullandığını da inkâr etmiyorum. Ayrıca herkesi parmağında oynattığını da inkâr etmiyorum. Baksana Pringleları nasıl da alt ettin. Ama evindeki Noel tatilini buz ve ateşi birleştirmeye çalışarak mahvedeceğini düşününce sana acıyorum.”

Anne, Temple Sokağı’na doğru yürürken bütün cesaretini toplamaya çalıştı. Katherine Brooke zaten geç kalınmasından nefret ederdi. Üstelik Anne defalarca kez Edgar Allan Poe’nun kuzgunu gibi can sıkıcı olan bu kadına *artık yeter* demişti. Fakat dünkü öğretmenler toplantısında Katherine biraz daha iyimserdi. Anne kısa süreliğine ihtiyar kızın gözlerinde bir şey gördü; kafese kapatılmış bir hayvanınla gibi yarı çılgın ve tutkulu bir şey. Anne gecenin başında Katherine Brooke’u eve davet edip etmemeyi düşündü, uykuya dalıp ertesi gün kalktığında kararını vermişti.

Katherine’in ev sahibi onu salona aldı ve Bayan Brooke için geldiğini söyleyince tombul omzunu silkti.

“Geldiğinizi söylerim ama yanınıza iner mi bilmem. Surat asıp duruyor. Bu akşam yemekte ona Bayan Rawlins’in bir Summerside Lisesi öğretmenine hiç yakışmayacak derece kötü giyindiğini söylediğinden söz ettim. Tabii o da bunu her zamanki gibi fazla ciddiye alıp kızdı.”

“Bence Bayan Brooke’a bunu söylememeliydiniz,” diye sitem etti Anne.

“Bilmesi gerektiğini düşündüm,” dedi Bayan Dennis garip bir neşeyle.

“Peki, müfettişin onun Maritimes’daki en iyi öğretmenlerden biri olduğunu düşündüğünü bilmesi gerektiğini de akıl ettiniz mi?” dedi Anne. “Yoksa bunu bilmiyor muydunuz?”

“Ah, duymuştum. Ama zaten şu an çok keyifsiz, onunla konuşup durumu daha da kötüleştirmeye gerek yok. Onun adına gurur duydum. Gerçi gurur duyulacak başka nesi var hiç bilmiyorum. Tabii bu gece kızmasının bir nedeni de ona köpek besleyemeyeceğini söylemem oldu. Kafasına bir köpek almayı koymuş, masraflarını ödeyeceğini ve bana hiç yük olmayacağını söyledi. İyi de o okuldayken ben o köpekle ne yapacağım? Ayağımı yere vurup, ‘Bu pansiyona köpek kabul etmiyorum,’ dedim.”

“Ah, Bayan Dennis, köpek almasına izin veremez misiniz? Size çok fazla yük olmaz. Katherine okuldayken köpeği bodruma bağlarsınız. Hem geceleri sizi çok iyi korur. Keşke izin verseniz, lütfen.”

Anne Shirley lütfen dediğinde gözlerine bakan kişi ona asla karşı koyamazdı. Sivri diline rağmen Bayan Dennis aslında kötü kalpli değildi. Katherine Brooke kadını bazen çok kızdırıyordu, hepsi bu.

“Onun köpek sahibi olup olmaması sizi neden bu kadar ilgilendiriyor bilmiyorum zira arkadaş olduğunuzdan haberim yoktu. Onun hiç arkadaşı yok ki. Hayatımda hiç onun kadar asosyal bir kiracım olmamıştı.”

“Bence zaten o da bu yüzden bir köpek istiyor, Bayan Dennis. Hiçbirimiz yalnız yaşamaya dayanamayız.”

“Bu onda gördüğüm ilk insancıl davranış,” dedi Bayan Dennis. “Aslında köpeklere karşı değilimdir ama o sorunca sinir oldum. Bana küçümseyen bir tavırla, ‘Sanırım köpek almamın sizin için bir sakıncası yoktur, Bayan Dennis,’ dedi. Lafa bak! ‘Gayet de sakıncası olur,’ diye cevap verdim ve genelde sözümden geri dönmem ama eğer salonda

yaramazlık yapmayacağını garanti ederse ona bir köpek almasına izin verdiğimi söyleyebilirsiniz.”

Anne, köpek yaramazlık yapsa da salonu şu an olduğundan daha beter hâle getireceğini hiç sanmıyordu. Ürpererek çirkin, dantel perdelere ve halının üzerindeki korkunç mor güllere baktı.

“Noel’i böyle berbat bir pansiyonda geçirecek olan kim olsa üzülürdüm,” diye düşündü. “Katherine’in dünyadan niçin böyle nefret ettiğine şaşmamak lazım. Ben olsam burayı güzelce havalandırırdım; aynı anda binlerce yağlı yemek pişmiş gibi kokuyor. Maaşı gayet iyiyken Katherine neden böyle bir pansiyonda kalıyor acaba?”

Bayan Dennis geri döndü ve Anne’e Bayan Brooke’un mesajını iletti: “Yukarı çıkabileceğinizi söyledi.”

Dar ve dik merdivenler çok iticiydi. Sanki insanı istemiyor gibi bir havası vardı. Mecbur kalmadıkça kimse buradan yukarıya çıkmazdı. Koridoru kaplayan muşamba paramparça olmuştu, Anne’in girdiği küçük, siyah oda salondan bile daha kötü durumdaydı. İçerisi tek bir gaz lambasıyla aydınlanıyordu. Ortasında kocaman bir çukur olan demir bir yatak ve içinde mısır kutularından başka bir şey olmayan bakımsız arka bahçeyi gören daracık bir penceresi vardı. Fakat gökyüzü muhteşem görünüyor, uzaktaki tepeleri kaplayan mor renkli çiçekler insana keyif veriyordu.

Anne, içeriye girdiğinde Katherine’in surat asarak oturmasını istediği yastıksız sallanan sandalyeden aniden kalkıp, “Ah Bayan Brooke, şu günbatımına bakın,” dedi.

Kadın soğuk bir tavırla, “Pek çok güzel günbatımı gördüm,” dedi hiç yerinden kıpırdamadan ama içinden, “*Beni günbatımıyla kandıracağını sanıyor!*” diye geçirdi.

“Böylesini görmemişsinizdir. Hiçbir günbatımını diğerine benzemez. Haydi, şuraya oturup günbatımını içinize çekin,” dedi. *İnsan güzel bir şey söyler*, diye düşündü Anne.

“Saçmalamayın lütfen.”

Dünyanın en kötü hakareti! Bir de buna Katherine'in kibirli ses tonu eklenince... Anne günbatımına sırtına dönüp kadına baktı. O an odadan çıkıp gidecekti ama Katherine'in gözlerinde garip bir ifade fark etti. Yoksa ağlıyor muydu? Tabii ki hayır, Katherine Brooke'un ağladığı hiç görülmemişti.

"Bana kendimi hiç rahat hissettirmiyorsunuz," dedi Anne.

"Ben rol yapamam. Sahte davranmaktansa herkese doğruyu söylemeyi yeğlerim. Sizi burada istemiyorum. İnsan bu odaya misafir ister mi sizce?"

Katherine boyası dökülmüş duvarlara, yastıksız sandalyelere, üzerinde çirkin bir örtünün serili olduğu eski püskü şifonyere bakarken suratı iyice asıldı.

"Güzel bir oda değil, evet ama madem sevmiyorsunuz neden burada kalıyorsunuz?"

"Ah... Neden mi... Neden? Anlatsam da anlamazsınız. O yüzden boş verin. Kimin ne düşündüğü umurumda bile değil. Bu gece buraya neden geldiniz? Herhâlde günbatımını içinize çekmek için değildir?"

"Sizi Noel tatili için Green Gables'a davet etmeye geldim."

Şimdi yine benimle dalga geçecek. Bari otursaydı. Gideyim diye ayakta bekliyor resmen, diye düşündü Anne.

Fakat odada kısa bir sessizlik oldu. Derken Katherine yavaşça, "Bunu neden soruyorsunuz? Beni sevdiğinizden değil, seviyormuş gibi yapamıyorsunuz bile," dedi "Soruyorum çünkü hiç kimsenin Noel'i böyle bir yerde geçirmesine gönlüm razı olmuyor," dedi Anne dürüstçe.

Hemen ardından alaylı bir cevap geldi.

"Ah, anladım. İyilik yapıyorsunuz ama henüz ben sizden iyilik dilenecek bir konuma gelmedim, Bayan Shirley."

Anne ayağa kalktı. Bu garip ve kaba yaratığa artık katlanamayacaktı. Kapıya doğru yürüdü ve gözlerini kısıp Katherine'e baktı. "Katherine Brooke, senin güzel bir dayağa ihtiyacın var," dedi.

Bir süre birbirlerine baktılar.

“Bunu söylemek sizi rahatlatmış olmalı,” dedi Katherine ama sesindeki o aşağılayıcı ton bir şekilde kaybolmuştu. Hatta yüzünde hafif bir gülümseme bile vardı.

“Evet,” dedi Anne. “Size bir süredir bunu söylemek istiyordum zaten. Sizi Green Gables’a iyilik olsun diye çağırmadım, bunu gayet iyi biliyorsunuz. Size gerçek sebebini söyledim. Hiç kimse Noel’i burada geçirmemeli. Düşüncesi bile yeterince kötü.”

“Sırf bana acıdığınız için beni Green Gables’a davet ettiniz.”

“Sizin için üzülüyorum zira kendinizi hayata kapatmışsınız ve hayat da artık size kendisini kapatmış. Kesin şunu, Katherine. Hayata kapılarınızı açın da içeriye girsin.”

“Şu eski klişenin Anne Shirley versiyonu oldu bu, hani ‘*Aynaya gülümseyerek bakarsan o da sana gülümser*’ sözünün,” dedi Katherine omuz silkerek.

“Bütün eski sözler gibi bu söz de kesinlikle doğru. Şimdi, Green Gables’a geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?”

“Eğer evet dersem ne söylerdiniz, bana değil, kendinize?”

“Şimdiye dek ilk kez sağduyulu davrandığınızı.”

Katherine güldü. Anne buna çok şaşırdı. Pencereye yürüyüp günbatımından geriye kalan loş gökyüzüne baktı.

“Tamam, geliyorum. Şimdi bana çok sevindiğinizi ve birlikte çok eğleneceğimizi söyleyip görevinizi tamamlayabilirsiniz.”

“Çok sevindim ama eğlenip eğlenmeyeceğimizi bilmiyorum. Bu tamamen size bağlı, Bayan Brooke.”

“Ah, yaramazlık yapmam merak etmeyin. Sizi şaşırtacağım ama benim eğlenceli bir misafir olmadığımı düşüneceksiniz fakat yine de söz veriyorum bıçağımı çekip bana güzel bir gün dileyen insanları aşağılamayacağım. Size dürüstçe söylemeliyim ki ben bile Noel’i bu berbat yerde tek başıma geçirme fikrine katlanamıyorum. O yüzden teklifinizi kabul ettim. Bayan Dennis, Noel’de Charlottetown’daki kızının yanına gidecek. Kendi yemeğimi yapmaktan çok

sıkılırım. Çok kötü bir aşçıyımdır. Fakat bana ‘Mutlu Noeller!’ demeyeceğinize şerefiniz üzerine söz verir misiniz? Çünkü Noel’de mutlu olmak istemiyorum.”

“Veririm ama ikizler için bir şey diyemem.”

“Daha fazla oturmanızı istemeyeceğim, burası buz gibi. Fakat gökyüzünde çok güzel bir ay var ve eğer isterseniz dışarıda size eşlik edip aya hayranmışım gibi bakabilirim.”

“Çok isterim,” dedi Anne. “Fakat bilmenizi isterim ki Avonlea’deki aylar çok daha güzeldir.”

Anne’in sıcak su torbasını dolduran Rebecca Dew, “Geliyor yani?” dedi. “Bayan Shirley, umarım beni bir gün dinimden dönmem için ikna etmeye çalışmazsınız çünkü kesinlikle başarırsınız. Şu kedi nerede? Sıfır derece soğukta kasabada dolanmıyordur umarım.”

“Yeni termometre öyle göstermiyor ve Tozlu Miller şu an ocağın yanındaki sandalyeye kıvrılmış mutu mutlu uyuyor, merak etme.”

Mutfak kapısını kapatırken soğuktan ürperen Rebecca Dew, “İyi bari,” dedi. “Umarım dünyadaki tüm insanlar bu gece bizim gibi sıcakta ve güvendedir.”

BÖLÜM 5

Anne, Windy Poplars'dan uzaklaşırken Küçük Elizabeth'in Evergreens penceresinden kendisini kederli gözlerle izlediğinden habersizdi. O an için yaşamaya değer her şeyini kaybetmiş gibi hissederek yaşlı gözlerle Anne'in ardından bakan Küçük Elizabeth... içinden en fena Lizzie olmayı geçiren Elizabeth... At arabası Spook's Lane'den köşeyi dönüp gözden kaybolunca Elizabeth yatağının yanına gidip diz çöktü.

Sevgili Tanrım, diye fısıldadı. *Biliyorum mutlu bir Noel dilemek boşuna olur çünkü büyükannem ve Kadın asla mutlu olamazlar ama lütfen canım Bayan Shirley'nin çok ama çok mutlu bir Noel geçirip sağ salim yanıma geri dönmesine izin ver*. "Tamam," dedi sonra Elizabeth ayağa kalkarak. "Ben elimden geleni yaptım."

Anne daha şimdiden Noel mutluluğunu yaşamaya başlamıştı. Tren istasyondan ayrılırken Anne mutluluktan parlıyordu. Çirkin sokakların önünden hızla geçti. Eve gidiyordu. Green Gables'taki yuvasına... Açık arazide dünya altın sarısı ve soluk menekşe rengine bürünmüştü. Etrafta koyu renkli otlar ve yaprakları dökülmüş muhteşem ağaç dalları vardı. Ormanın ardında alçalan güneş, ağaçların arasından telaşla kendisini göstermeye çalışırken tren de hızla yoluna devam etti. Katherine sessizdi ama huzursuz da görünmüyordu.

Anne'e sertçe, "Konuşmamı bekleme sakın," diye uyardı.

"Beklemem. Umarım kendini yanında sürekli konuşmak zorunda hissettiğin o korkunç insanlardan biri değilimdir. Canımız ne zaman isterse, o zaman konuşuruz. Gerçi itiraf

edeyim benim canım genelde konuşmak ister ama sen benim söylediklerimi dikkate almak zorunda değilsin.”

Davy onları Bright River İstasyonu’nda iki koltuklu bir at arabasıyla karşıladı ve Anne’e sıkıca sarıldı. Kızlar arka koltuğa sıkıştılar. Anne’in hafta sonları eve yaptığı ziyaretlerin en güzel kısmı, istasyondan Green Gables’a gitmekti. Sürekli Matthew ile Bright River’dan eve ilk geldiği o ilkbahar gününü hatırlardı. Şimdi aralık ayında olsa da yoldaki her şey ona, ‘Hatırladın mı?’ deyip duruyordu. Dalların arasında biriken kar ve köknarların tepesinde çan gibi çalan rüzgârın sesi bembeyaz arazide yankılanıyordu. Bu bembeyaz yolda ağaçlar üzerinde yıldızlar gibi parlayan kar taneleri tam bir şenlik havası yaratmıştı. Sondaki tepenin ardından ayışığının altında bembeyaz ve gizemli bir şekilde uzanan, henüz buz tutmamış körfezi gördüler.

“Yolda eve vardığımı hissettiğim bir yer var,” dedi Anne. “Şu tepenin hemen başında, Green Gables’ın ışıklarını gördüğümüz yer. Manila’nın bize hazırladığı yemeği düşünüyorum. Hatta kokusunu buradan bile alabiliyorum. Ah, evde olmak çok… Çok… Çok güzel!”

Green Gables’ın bahçesindeki her ağaç Anne’e hoş geldin der gibiydi. Işık saçan tüm pencereler de onu selamlıyordu. Kapıyı açtıklarında Manila’nın mutfağının güzel kokusunu hissettiler. Evi tam bir eğlence, kutlama ve şenlik havası sarmıştı. Katherine bile aileden biri oldu âdeta. Bayan Rachel yemek masasına süslü lambasını getirip yaktı. Aslında üzerinde kırmızı bir küre olan çok çirkin bir lambaydı ama şahane bir ışık saçıyordu! Gölgeler ne kadar sıcak ve sevimliydi! Dora ne kadar güzel bir genç kız olmuştu! Davy de neredeyse genç bir erkek gibi görünüyordu.

Anlatacak çok şey vardı; Diana’nın bir kızı olmuştu. Josie Pye genç bir erkekle çıkıyordu ve Charlie Sloane’nun nişanlandığı söyleniyordu. Bunlar çok heyecan verici haberlerdi. Bayan Lynde’in el işi yorganı yeni

tamamlanmıştı. Beş bin farklı kumaş parçadan ördüğü yorganını büyük bir gururla sergiledi.

“Sen eve dönünce her şey birden canlanıveriyor sanki, Anne,” dedi Davy.

“Hayat böyledir,” diye mırıldandı Dora.

Anne yemekten sonra, “Ayışığının pırıltısını hep dayanılmaz bulmuşumdur,” dedi. “Karda biraz kaymaya ne dersiniz, Bayan Brooke? Bunu çok iyi becerdiğinizi duymuştum.”

“Evet, zaten becerebildiğim tek şey bu. Fakat altı yıldır yapmamıştım,” dedi Katherine omuz silkerek.

Anne çatı katından kar ayakkabılarını çıkarttı, Davy de Orkide Vadisi’ne koşup, Katherine için Diana’nın eski kar ayakkabılarından birini ödünç almaya gitti. Yalnız ağaçların gölgeleriyle dolu Âşıklar Yolu’na gittiler, oradan da arazilerin hemen ötesindeki insana sürekli sırlarını fısıldayan ormanların içine daldılar. Sonra da gümüşten yapılmış havuzları andıran çimenliklerde dolaştılar.

Konuşmadılar ya da konuşmak istemediler. Sanki konuşurlarsa bu güzel anı mahvedeceklerinden korkuyor gibiydiler. Fakat Anne kendisini daha önce Katherine Brooke’a hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Bir çeşit sihir onları bu kış gecesinde bir araya getirmişti, yani çok yakınlaşmasalar da yine de bir aradaydılar.

Kızakla hızlı bir şekilde ve kahkahalar atarak anayola gelen kızlar derin bir iç çektiler. Sanki tek ortak noktaları olan bir dünyadan geçiyorlardı. Zamanın olmadığı, gençliğin sonsuza dek sürdüğü ve ruhların kelimelere ihtiyaç duymadan bir araya geldiği bir dünyadan.

“Muhteşemdi,” dedi Katherine. Anne buna çok şaşırdı ve cevap veremedi.

Yoldan inip Green Gables’ın arazisine doğru ilerlediler. Bahçe kapısına vardıklarında içgüdüyle bir anda durup ağaçların arasından yükselen bu eski ve anaç eve sessizce

baktılar. Kış gecelerinde Green Gables ne kadar da güzel görünüyordu!

Hemen altındaki Parlak Sular Gölü'nün üzeri buz tutmuş, çevresini saran ağaçların yaprakları dökülmüştü. Köprüden geçmekte olan bir atın nal sesleri dışında her yerde tam bir sessizlik hâkimdi. Anne odasında yatarken bu sesi duyduğu ve perilerin atlarıyla birlikte köprüden geçtiğini hayal ettiği geceleri hatırlarken gülümsedi.

Derken başka bir gürültü sessizliği bozdu.

"Katherine... Sen... Sen ağlıyorsun!"

Katherine'in ağlayabileceğini düşünmek bile insana imkânsız geliyordu. Ama ağlıyordu işte. Gözyaşları onu bir anda yumuşatmıştı. Artık Anne ondan hiç korkmuyordu.

"Katherine... Sevgili Katherine... Ne oldu? Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, sen bunu anlayamazsın!" dedi Katherine. "Senin için her şey, her zaman çok kolay olmuş. Sen... Sen büyülü bir sevgi çemberinin içinde yaşıyorsun. Senin hayata bakışın, 'Acaba bugün nasıl şahane bir keşif yapacağım,' der gibi. Ama ben, ben yaşamayı unuttum, Anne. Belki de hiç öğrenemedim. Ben kapana kısılmış bir yaratık gibiyim. Asla kaçamıyorum, üstelik birileri sopayla beni hep dürtüyor. Oysa sen... Sen o kadar mutlusun ki... Her yerde dostların ve hatta bir de sevgilin var! Ben sevgili istemiyorum, erkeklerden nefret ederim ama bu gece ölsem arkamdan ağlayanım olmaz. Koca dünyada hiçbir arkadaşın olmasa sen kendini nasıl hissederdin?"

Katherine yine hıçkırıklara boğuldu.

"Katherine, madem sen dürüst oldun o hâlde ben de dürüst olacağım. Eğer söylediğin kadar yalnızsan bu tamamen senin hatan. Ben seninle arkadaş olmayı çok istedim ama sen hep iğneleyici ve kaba davrandın."

"Ah, biliyorum... Biliyorum. İlk geldiğinde senden nasıl da nefret etmiştim! O inci nişan yüzüğünle hava atmandan..."

"Katherine, ben hava atmadım!"

“Ah, sanırım haklısın ama bu benim yersiz nefretimin bir dışavurumu. Ama zaten yüzük kendi havasını kendisi atıyordu. Sevgilini kıskandığımdan değil, ben hiç evlenmek istemedim. Annemle babamın evliliğini yeterince gördüm. Fakat benden daha genç olmana rağmen beni geçmiş olmadan nefret ettim. Pringlelar başına bela olunca çok sevindim. Sen, bende olmayan her şeye sahiptin; güzellik, dostluk ve gençlik. Gençlik! Hayatımda hiçbir şeyin hasretini gençliğinki kadar çekmedim. Sen bunu anlamazsın. Sen bilmezsin… Kimsenin seni istememesi ne demek, en ufak bir fikrin bile yok… En ufak!”

“Ya öyle mi?” diye haykırdı Anne.

Green Gables’a varmadan önce birkaç cümleyle kendi çocukluğunu anlattı.

“Keşke bunu daha önce bilseydim,” dedi Katherine. “Büyük bir fark yaratırdı. Zira bana doğuştan şanslı kişilerden biriymişsin gibi geliyordu. Seni kıskanmaktan ölüp bittim. İstediğim pozisyonu sen kapmıştın. İnsanları güzel olduğuna inandırıyordun oysa bana bakıp çocukken, ‘Ne çirkin şey!’ derlerdi. Sense odaya neşeyle giriyorsun. Ah, okula geldiğin o ilk sabahı hatırlıyorum da… Ama sanırım seni kıskanmamın asıl nedeni içinde hayata karşı hep bir merak taşıyor olman, sanki hayat senin için her gün yeni bir macera gibi. Sana olan tüm nefretime rağmen yine de senin çok uzak bir yıldızdan geldiğini düşünmüşümdür.”

“Katherine, bu iltifatlarınla beni gerçekten çok şaşırtıyorsun. Ama artık benden nefret etmiyorsun, değil mi? Artık arkadaş olabiliriz.”

“Bilemiyorum. Benim hiç arkadaşım olmadı ki, hele kendi yaşımdan küçük biriyle hiç arkadaş olmadım. Ben hiçbir yere ait değilim, hiçbir zaman da olmadım. Nasıl arkadaş olunacağını bile bilmiyorum. Hayır, artık senden nefret etmiyorum. Ah, galiba şu samimi tavrın beni etkilemeye başladı. Ama sana hep nasıl bir hayatım olduğunu anlatmak istemiştim. Ama sen bana Green Gables’tan önceki hayatını

anlatmasan, bunu asla yapamazdım. Beni ben yapan şeyin ne olduğunu anlamanı istiyorum. Bunu neden istediğimi bilmiyorum ama istiyorum işte.”

“Anlat bana, sevgili Katherine. Seni anlamak istiyorum.”

“İtiraf etmeliyim ki sen de istenmemenin nasıl bir his olduğunu biliyormuşsun ama benim gibi annen ve baban tarafından istenmemenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Benimkiler beni hiç istemediler. Doğduğum andan beri benden nefret ettiler, hatta doğmadan önce bile. Zaten birbirlerinden de nefret ederlerdi. Evet, hem de çok. Sürekli kavga ederlerdi. Çocukluğum tam bir kâbustu. Ben yedi yaşındayken ikisi de öldü, ben de Henry amcamın ailesiyle yaşamaya gittim. Onlar da beni istemediler. Onların kanatları altında yaşamak zorunda olduğum için bana hep tepeden baktılar. Her birinin o kibirli tavırlarını şimdi bile çok iyi hatırlıyorum. Aklıma tek bir güzel söz bile gelmiyor. Kuzenimin eski giysilerini giyerdim. Özellikle bir şapkasını hiç unutmuyorum, onu takınca tıpkı bir mantara benzerdim. Her taktığımda benimle alay ederlerdi. Ben de bir gün şapkayı parçalayıp ateşe attım. Kış boyunca kiliseye giderken de hep korkunç bir başlık takmak zorunda kaldım. Çok istediğim hâlde bir köpeğim bile olmadı. Biraz zekiydim, üniversiteye gitmek istiyordum ama doğal olarak buna maddi gücüm yetmiyordu. Henry amcam beni Queens Academy’ye göndermeyi kabul etti ama bir okulda işe başlayınca ona borcumu ödememi şart koştu. Bana üçüncü sınıf, korkunç bir pansiyonda oda kiraladı. Kaldığım oda mutfağın hemen üzerindeydi. Kışları buz gibi olur, yazları sıcaktan kaynardı. Tabii asla bitmeyen kesif bir yemek kokusundan hiç söz etmiyorum bile. Hele okula giderken giymek zorunda kaldığım kıyafetler… Ama sonunda diplomamı alıp Summerside Lisesi’nde işe girdim. Başıma konan en büyük talih kuşuydu. O günden beri de Henry amcaya olan borcumu ödemek için didinip duruyorum. Sadece Queens için ödediğini değil, pansiyona verdiklerini

de ona geri ödememi istiyor. Ona tek kuruş bile borçlu kalmak istemiyorum. O yüzden Bayan Dennis'in pansiyonunda kalıyor ve berbat giysiler giyiyorum. Ona olan borcumu daha yeni bitirdim. Hayatımda ilk kez kendimi özgür hissediyorum ama tabii yanlış bir şekilde büyütülmemin etkileri devam ediyor. Asosyal biri olduğumun ve asla doğru kelimeleri kullanamadığımın farkındayım. Birilerinin beni görmezden gelmesi ve istememesinin benim hatam olduğunu biliyorum. Hatta uyumsuzluğu bir sanat hâline getirdiğimi de biliyorum. Alaycı olduğum, öğrencilerime bir diktatör gibi davrandığımı ve hepsinin benden nefret ettiğini de biliyorum. Bunu bilmek beni incitmiyor mu sanıyorsun? Hepsi benden korkuyor, insanların benden korkmalarından nefret ediyorum. Ah, Anne… Bu bende bir hastalık gibi. Oysa ben de diğer insanlar gibi olmak istiyorum ama artık olamıyorum. Beni bu denli huysuz yapan şey bu işte."

"Ah, ama olabilirsin!" Anne kolunu Katherine'in omzuna attı. "Nefreti aklından çıkartabilir, kendini tedavi edebilirsin. Hayat senin için daha yeni başlıyor. En azından artık özgürsün, kimseye bağlı değilsin. Hem bir sonraki dönemeçte karşına ne çıkacağını bilmiyorsun."

"Bunu söylediğini daha önce de duymuş hatta bu lafına çok gülmüştüm. Fakat sorun şu ki benim yolumda dönemeçler yok. Önümde upuzun ve dümdüz bir yol var. Monoton, ebedî bir yol. Ah, hayat seni de hiç korkutuyor mu, Anne? Bana çok boş geliyor, soğuk ve sıkıcı insanlarla dolu gibi. Ama hayır, sana öyle gelmiyordur. Sen hayatının sonuna kadar öğretmenlik yapmak zorunda değilsin. Hatta sen herkesi ilginç buluyorsun, Rebecca Dew denen o yuvarlak, kırmızı şeyi bile. İşin aslı ben öğretmenlikten nefret ediyorum ve yapabileceğim başka hiçbir şey yok. Okul öğretmenliği kölelikten başka bir şey değil. Ah, senin bu işi sevdiğini biliyorum ve bunu bir türlü anlamıyorum. Anne, ben seyahat etmek istiyorum. Bunu hep çok

istemişimdir. Henry amcamın evindeki odamda duvarda bir tablo asılıydı. Uzakta deve kervanlarının geçtiği, palmiye ağaçlarıyla dolu bir çöl resmiydi bu. Beni gerçekten büyülemişti. Hep gidip orayı bulmak istedim... Güney Yarımküreyi, Tac Mahal'i ve Kardak Kayalıkları'nı görmeyi hayal ederdim. Dünyanın yuvarlak olduğuna sadece inanmak değil, bunu bizzat deneyimlemek istiyorum. Ama öğretmen maaşıyla bunu asla yapamam. Hayatımın sonuna kadar Sekizinci Henry ve eşlerini ve hâkimiyetinin bitmek tükenmek bilmeyen kaynaklarını anlatarak yaşamak zorundayım."

Anne güldü. Katherine'in sesindeki hüzün kaybolduğu için artık gülebilirdi. Aksi takdirde kabalık etmiş olurdu.

"Her neyse, biz arkadaş olacağız ve burada on güzel gün geçirip arkadaşlığımızı kutlayacağız. Ben seninle hep arkadaş olmak istemiştim, Katherine. K ile yazılan Katherine! O sert kabuğunun altında hep arkadaş olmaya değer bir yanın olduğunu hissederdim."

"Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyordun? Bunu çok merak etmişimdir. Çok isterse bir leopar bile üzerindeki benekleri değiştirebilir. Belki de bu mümkündür. Bu Green Gables denen yerde inan her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum. Burası kendimi evimde hissettiğim ilk yer. Eğer benim için çok geç değilse ben de diğer insanlara benzemeye çalışmalıyım. Hatta yarın gece gelecek olan sevgilin Gilbert için güzel bir gülümseme bile çalıştım. Genç erkeklerle nasıl konuşulduğunu unutalı çok oldu... Zaten hiç bilmiyordum ki! Çocuk benim ihtiyar bir huysuz olduğumu düşünmesin. Acaba bu gece yattığımda maskemi indirip sana gerçek yüzümü gösterdiğim için kendime kızacak mıyım?"

"Hayır, kızmayacaksın. 'İnsan olduğumu öğrendiği için mutluyum,' diye düşüneceksin. Şimdi gidip sıcacık battaniyelerimizin altına kıvrılacak ve muhtemelen yatağımıza konmuş iki sıcak su torbasıyla birlikte

uyuyacağız çünkü Marilla ve Bayan Lynde kesin biri koymayı unutur diye düşünüp ikisi de birer şişe bırakmıştır. Üstelik bu buz gibi gece yürüyüşünün ardından sabah muhteşem bir uyku çekmiş hâlde uyanacaksın. Sabah gökyüzünün masmavi olduğunu ilk sen keşfetmişsin gibi heyecanla uyanacaksın. Ayrıca erikli puding yapmayı da öğreneceksin çünkü salı günü için yapacağım pudinge yardım edeceksin. Kocaman, enfes bir erikli puding yapacağız.”

İçeriye girdiklerinde Katherine’in güzelliği Anne’i şaşkına çevirdi. Soğuk havadaki uzun yürüyüşlerinin ardından kadının teni parlamaya başlamış ve dünya gözüne bambaşka bir yermiş gibi görünmeye başladığı için yanakları gül pembesi bir renge bürünmüştü.

“Eğer şık giyinirse Katherine çok daha güzel görünür,” diye düşündü içinden ve onu Summerside’daki dükkânda gördüğü kırmızı, kadife şapka ile hayal etti. Simsiyah saçlarına taktığı şapka, kehribar rengi gözlerini öne çıkartırdı. “Bu konuda ne yapabileceğime bir bakayım.”

BÖLÜM 6

Cumartesi ve pazar günü Green Gables'ta neşe dolu bir koşturmaca vardı. Erikli pudingin hazırlıklarına başlanmış ve Noel ağacı eve getirilmişti. Ağaç için Katherine, Anne, Davy ve Dora ormana gitmiş ve Anne kestikleri sevimli köknarın zaten baharda Bay Harrison'ın odunları arasına katılacak bir ağaç olduğunu anlamıştı.

Ormanda bir süre dolaşıp çelenk yapmak için çiçek ve ot topladılar. Kış boyunca ormanın derinliklerinde saklı kalan eğreltiotları hâlâ yemyeşildi. Fakat geceleri beyaz örtüyle kaplı tepelerden gülümseyen bu otlar âdeta bir zafer edasıyla Green Gables'a geldiler... Genç, uzun boylu, ela gözlü ve kendisini olduğundan daha büyük ve olgun gösteren yeni yeni çıkmaya başlamış bıyıklarıyla Anne'in bile tanımakta güçlük çektiği Gilbert ile buluşmak için.

Hafifçe gülümseyen Katherine ikisini salonda baş başa bıraktı ve tüm akşam mutfakta ikizlerle oynadı. Bundan keyif almasına kendisine bile çok şaşırdı. Davy ile kilere inip birkaç elma şekeri bulmak ne kadar eğlenceliydi.

Katherine daha önce hiçbir köy evinin kilerine inmemişti, o yüzden bu yerlerin mum ışığında insana ne denli keyifli fakat bir o kadar da ürkütücü göründüğünü bilmiyordu. Hayat çoktan gözüne daha hoş görünmeye başlamıştı bile. Katherine ilk defa hayatın güzel olabileceğini hissetti.

Davy, Noel sabahı erkenden elinde bir inek çanı ile merdivenlerden inip çıkarken neredeyse Yedi Uyuyanları bile uyandıracaktı. Marilla, çocuğun bu yaptığının evdeki misafire karşı büyük bir saygısızlık olduğunu söylese de Katherine aşağıya gülerek indi. Davy ile aralarında garip bir dostluk

oluşmuştu. Hatta Anne’e açık yüreklilikle Dora ile pek ilgilenemediğini ama Davy’yi çok sevdiğini söylemişti.

Kahvaltıdan önce salona inip hediyeleri açtılar çünkü ikizler, hatta Dora bile heyecandan tek lokma yiyecek hâlde değildi. Hiç kimseden hediye beklemeyen ama belki görev icabı Anne’den ufak bir hediye uman Katherine herkesin kendisine hediye aldığını gördü; Bayan Lynde’den şık, tığ işi bir şal, Dora’dan bir torba susam kökü, Davy’den kâğıttan bir bıçak, Marilla’dan bir sepet dolusu minik reçel ve jöle ve hatta Gilbert’tan da minik, bronz bir kedi biblosu.

Ağacın altında yün bir battaniyeye sarılmış, kahverengi gözlü, çok tatlı bir köpek yavrusu vardı bir de. Telaşla kıvrılan ve ipeksi kulakları olan bu hayvan şirin kuyruğunu sallayıp duruyordu. Boynundaki kartta, *Her şeye rağmen sana ‘Mutlu Yıllar!’ deme cesaretini gösteren Anneden*, diye yazıyordu.

Katherine bu muhteşem ve tatlı köpeği kucağına alıp titrek bir ses tonuyla konuştu.

“Anne… Bu çok tatlı! Ama Bayan Dennis onu almama izin vermez. Daha önce sorduğumda beni geri çevirmişti.”

“Ben, Bayan Dennis ile konuşup her şeyi ayarladım. Karşı çıkmayacak. Hem zaten orada uzun süre kalmayacaksın, Katherine. Artık borcunu kapattığına göre daha güzel bir yere taşınmakta özgürsün. Diana’nın bana yolladığı şu güzel deftere bakın. Boş sayfalarına bakıp üzerlerine neler yazılacağını düşünmek sizce de harika bir şey, değil mi?”

Bayan Lynde bembeyaz bir Noel geçirdikleri için minnettardı çünkü Noel bembeyaz geçerken mezarlıklar görünmezdi. Fakat Katherine’e göre bu Noel mor, kırmızı ve altın sarısıydı. Sonrasında devam eden hafta da çok güzel geçti. Katherine eskiden mutluluğun nasıl bir şey olduğunu yalnızca düşünürdü ama artık cevabı biliyordu. Görkemli bir çiçek gibi açılmıştı. Hatta Anne, arkadaşlıklarından keyif aldığını bile fark etti.

“Bir de Noel tatilimi berbat edeceğini düşünmüştüm,” dedi kendi kendine hayretle.

Bir de Anne’in teklifini reddedecektim, diye düşündü Katherine. Âşıklar Yolu ve Hayaletti Ormana doğru uzun yürüyüşler yaptılar, rüzgârın kış cinleriyle birlikte dans ettiği karlı tepelere çıktılar, menekşe gölgeleriyle dolu eski meyve bahçelerinden geçtiler, görkemli günbatımına eşlik eden ormanlarda dolaştılar. Cıvıldayarak şarkı söyleyen kuşlar, çağıl çağıl akan nehirler ya da nefes almaksızın yapılan dedikodular yoktu. Ama rüzgâr bu boşluğu kendi kaliteli melodisiyle gayet güzel doldurmayı başarıyordu.

“İnsan daima bakacak ya da dinleyecek güzel bir şey bulabilir,” dedi Anne.

Lahanalar ve Krallar’dan söz edip yıldızları izlediler ve ellerinde Green Gables’ın kilerindekileri bile kıskandıracak lezzetlerle eve döndüler. Bir gün hava fırtınalı olduğu için dışarıya çıkamadılar. Doğudan esen rüzgâr evin saçaklarına vuruyor, gri körfez kükrüyordu. Fakat Green Gables’ta fırtınanın bile kendine has bir güzelliği vardı. Şöminenin başına oturup bir yandan şeker ve elma yiyip, bir yandan tavana saçılan kıvılcımları izleyip hayaller kurmak çok hoştu. Dışarıda uğuldayan fırtına eşliğinde yemek yemek ne kadar da eğlenceliydi!

Bir gece Gilbert onları Diana’yı ve yeni doğan kızını görmeye götürdü.

Eve dönerlerken Katherine, “Hayatımda hiçbir bebeği kucağıma almamıştım,” dedi. “Hem istemediğim için hem de zavallıcığı incitmekten korktuğum için. Kendimi nasıl hissettiğimi hayal bile edemezsiniz... Kucağımdaki o minicik bebek ne kadar iri ve ne kadar tatlıydı. Tabii Bayan Wright onu düşüreceğim diye çok korktu, gözlerindeki korkuyu fark ettim. Ama o bana bir şey yaptı... Bebek yani. Fakat ne olduğunu hâlâ tam anlayamadım.”

“Bebekler muhteşem yaratıklardır,” dedi Anne. “Redmond’tayken biri onlar için, ‘ihtimallerle dolu harika

şeylerdir,’ demişti. Düşünsene Katherine… Homeros da bir zamanlar bebekti. Gamzeli yanakları olan ve kocaman gözleri ışıl ışıl parlayan bir bebek… Tabii o zamanlar kör değildi.”

“Annesinin onu bir gün meşhur Homeros olacağını bilmemesi ne acı,” dedi Katherine.

“Fakat iyi ki Judas’ın annesi onun bir gün meşhur Judas olacağını bilmiyordu. Umarım asla da öğrenmemiştir.”

Bir gece kasaba binasında bir konser ve sonrasında ise Abner Sloane’nun partisi vardı. Anne gitmeleri için Katherine’i ikna etti.

“Programdaki şiiri senin okumanı istiyorum, Katherine. Duyduğuma göre çok güzel okuyormuşsun.”

“Eskiden çok güzel ezberim vardı ve galiba bunu yapmayı seviyorum ama bir yaz evvelki bir partide şiir okuduğum sırada bazılarının bana güldüğünü duyup vazgeçtim.”

“Sana güldüklerini nereden biliyorsun?”

“Öyle olmalı, gülünecek başka bir şey yoktu ki.”

Anne gülümseyerek kadına şiir konusunda ısrar etti.

“*Genevra* ile başla bence. Bana bunu müthiş okuduğun söylendi. Bayan Stephen Pringle senin okumanı dinlediği gece gözünü bile kırpmadığını anlattı.”

“Hayır, aslında *Genevra*’yı hiç sevmem. Ama müfredatta yer aldığı için öğrencilere nasıl okunacağını göstermek için okurum. *Genevra*’ya tahammül edemiyorum. Mesela odaya kapatıldığını fark edince neden çığlık atmamış? Etrafta herkes onu arıyordu, çığlık atsa biri mutlaka duyardı.”

Katherine sonunda şiiri okuyacağına söz verdi ama parti konusunda emin değildi. “Elbette giderim ama kimse beni dansa kaldırmazsa kendimi çok aşağılanmış hissedip utanırım. Zaten kendimi partilerde hep kötü hissederim, o yüzden çok az partiye gitmişimdir. Hiç kimse benim dans edebileceğimi düşünmüyor sanki ve biliyorsun gayet güzel dans ederim, Anne. Dans etmeyi Henry amcanın evinde öğrendim. Orada dans etmeyi öğrenmek isteyen zavallı bir

hizmetçi vardı. Geceleri salonda müzik çalarken, biz de onunla mutfakta dans ederdik. Sanırım dans etmek hoşuma giderdi, tabii doğru bir partnerim olursa.”

“Bu partide kendini kötü hissetmeyeceksin, Katherine ve kimseye uzaktan bakmayacaksın. Hem uzaktan bakmakla yakından bakmak arasında büyük bir fark olduğunu sen de artık biliyorsun. Saçların çok güzel, Katherine. Yeni bir şekil versem kızar mısın?”

Katherine omuz silkti.

“Ah, dilediğini yap. Bence saçlarım berbat görünüyor ama onları sürekli düzeltecek kadar vaktim yok. Üstelik partiye uygun bir elbisem de yok. Acaba yeşil taftam işe yarar mı?”

“İşe yarardı eğer tüm renkler dışında giymemen gereken tek renk yeşil olmasaydı, sevgili Katherine. Fakat sen, senin için diktiğim kırmızı, iğne yakalı, şifon elbiseyi giyeceksin. Evet, giyeceksin. Kırmızı bir elbisen olmalı, Katherine.”

“Kırmızıdan hep nefret etmişimdir. Henry amcanın yanına gittiğimde Gertrude yenge bana sürekli hindi kırmızısı bir önlük giydirirdi. Üzerimde o önlükle okula gittiğimde diğer çocuklar hep, ‘Yangın var!’ diye bağırırdı. Her neyse, giysilerle uğraşamam zaten.”

“Tanrım bana sabır ver! Giysiler çok önemlidir,” dedi Anne kadının saçlarını yaparken. Sonra yaptığı işe bakıp gayet güzel olduğuna karar verdi. Kolunu Katherine’in omzuna atıp onu aynaya doğru döndürdü.

“Sence de çok güzel görünmüyor muyuz?” diye güldü. “Hem insanların bize bakarken keyifleneceklerini düşünmek hoş bir şey, değil mi? Aslında kendilerine biraz daha özen gösterseler etrafta çok güzel görünebilecek bir sürü insan var. Üç pazar önce kilisede, zavallı Bay Milvain hasta hasta dua ederken kimsenin onun ne dediğini anlamadığı o anı hatırlıyor musun? Her neyse, çevremdeki insanları güzelleştirmeye biraz ara verdim. Bayan Brent’e yeni bir burun, Mary Addison’a dalgalı saçlar ve Jane Mardena limon kolonyası verdim. Emma Dill’e kahverengi yerine mavi,

Charlotte Blair’a kareli yerine çizgili bir kıyafet giydirdim. Birkaç sivilce patlattım ve Thomas Anderson’ın uzun saçlarını kestim. Neler çektim bilemezsin ve sanırım Bayan Brent’in burnu hariç, bunları benim yerime kendileri de yapabilirdi. Katherine gözlerin çay renginde, demli bir çay gibi. Bu akşamın yıldızı sen ol, parlayan bir nehir gibi berrak ve neşeli ak.”

“Hiç bana göre değil.”

“Geçen hafta her şey değişti. O yüzden artık akışına bırak.”

“Green Gables’ın büyüsü bu olmalı, Summerside’a geri döndüğümde saat on ikiyi gösterecek ve ben yine külkedisine döneceğim.”

“Giderken büyüyü de yanında götüreceksin. Kendine bir bak, hayatında ilk defa hep görünmen gerektiği gibi görünüyorsun.”

Katherine aynaya bakarken kendisini tanımakta zorluk çekti.

“Çok genç görünüyorum,” diye itiraf etti. “Haklıymışsın, elbiseler önemliymiş. Ah, zaten yaşımdan büyük gösterdiğimin farkındaydım. Neden ama? Kimsenin umurunda değildi ki. Hem ben senin gibi değilim, Anne. Belli ki sen nasıl yaşayacağını bilerek doğmuşsun. Ama ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Hatta yaşamının ne a’sından ne b’sinden ne de esinden haberim var. Acaba öğrenmek için çok mu geç kaldım? O kadar uzun zamandır huysuz biriyim ki başka şekilde davranabilir miyim bilmiyorum. Huysuzluk benim için insanları etkileyebileceğimi sandığım tek yöntemdi. Oysa aslında diğerlerinin yanında hep çekingendim. Aptalca bir şey söylemekten ve insanların bana gülmesinden korkuyordum.”

“Katherine Brook aynada kendine bak ve bu görüntünü daima yanında taşı. Arkaya doğru toplamaktansa muhteşem yüzünü belirginleştirecek bir saç modeli… Koyu renk yıldızlar gibi parlayan gözler… Yanaklarında hafif bir heyecan

kırmızısı ve korkusuzluk... Şimdi gidelim yoksa geç kalacağız ama Dora'nın söylediğine göre neyse ki herkese bir koltuk ayrılmış."

Binaya onları Gilbert götürdü. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi ama şu an Diana'nın yerinde Katherine vardı. Anne derin bir iç çekti. Diana artık bambaşka şeylerle meşguldü. Artık koşa koşa partilere gitme vakti geçmişti.

Ama ne güzel bir akşamdı! Hafif bir kar yağışının ardından gökyüzü gümüşi, soluk bir renge, yollarsa saten beyazına bürünmüştü! Orion Takımyıldızı cennetten onlara göz kırpıyor, etraflarındaki bütün tepeler ve ormanlar inci gibi bir sessizliğin içinde uzanıyordu.

Katherine daha şiirin ilk satırında izleyicilerden büyük bir alkış aldı ve partide dans etmekten yoruldu. Bir anda kendisini gülerken buldu. Mutluydu. Sonra Green Gables'a geri dönüp birer mum yakarak ayak parmaklarını şöminenin başında ısıttılar. Daha sonra sessizce odalarına giden Bayan Lynde kızlara birer battaniye daha isteyip istemediklerini sordu ve Katherine'e mutfak şöminesinin yanındaki sepetinde uyuyan köpeğinin gayet iyi olduğunu söyledi.

Katherine arabaya binerken, "Artık hayata farklı gözlerle bakıyorum," dedi. "Böyle insanların varlığından habersizdim."

"Yine gel," dedi Marilla.

Marilla içinden gelmeseydi bunu asla söylemezdi.

"Elbette gelecek," dedi Anne. "Hafta sonları ve yazın da birkaç haftalığına... Bahçede ateş yakacağız, elma toplayıp ineklerin peşine düşeceğiz. Gölde sandala binecek, ormanda kaybolacağız. Sana Hester Gray'in bahçesini, Yankı Kulübesi'ni ve menekşelerle doluyken Menekşe Vadisi'ni de göstereceğim, Katherine."

BÖLÜM 7

“Windy Poplars,

5 Ocak.

Spook’s Lane.

Saygıdeğer dostum,

Bu, Chatty teyzenin büyükannesinin yazdığı bir hitap değil ama eğer aklına gelseydi kesin böyle bir hitap kullanırdı.

Yeni yılda daha düzgün aşk mektupları yazma kararı verdim. Sence bu mümkün mü?

Sevgili Green Gables’tan ayrıldım ama sevgili Windy Poplars’a geri döndüm. Rebecca Dew odamdaki sobayı yakıp yatağıma sıcak su torbası koymuştu.

Windy Poplars’ı sevdiğim için çok mutluyum. Sevmediğim bir yerde yaşamak çok kötü olurdu. Orası gözüme hiç samimi görünmezdi. Bana, ‘Döndüğüne sevindim,’ demeyen bir yerde olmak istemezdim. Windy Poplars olmak istediğim gibi bir yer. Biraz eski moda, biraz küçük ama o da beni seviyor.

Kate ve Chatty teyze ile Rebecca Dew’u yeniden gördüğüme de sevindim. Onların tuhaf yanlarını elbette görmezden gelemiyorum fakat onları oldukları gibi seviyorum.

Rebecca Dew dün bana çok hoş bir şey söyledi.

‘*Bayan Shirley, siz buraya geldiğinizden beri Spook’s Lane çok farklı bir yer oldu,’ dedi*.

Katherine’den hoşlanmana sevindim, Gilbert. Sana karşı şaşırtıcı derecede kibardı. İstediğinde ne tatlı bir insan

olabileceğini görmek harika. Sanırım bu durum kendisini de şaşırttı. Bu kadar kolay olacağını düşünmemişti.

Okulda uyumla çalışabileceğim bir yardımcımın olması büyük fark yaratacak. Katherine pansiyonunu değiştirecek ve o kadife şapkayı alması için de onu ikna ettim. Koroda şarkı söylemesi konusundaysa hâlâ ısrarıma devam ediyorum.

Bay Hamilton'ın köpeği dün bize gelip Tozlu Miller'ı hırpaladı. 'Bu bardağı taşıran son damlaydı,' dedi Rebecca Dew. Sonra dayanakları kıpkırmızı, tombul bedeni öfkeden titrer bir hâlde, telaştan şapkasını ters takıp doğruca Bay Hamilton'a haddini bildirmeye gitti. Rebecca'yı dinlerken adamın yüzündeki o afallamış ifadeyi hayal edebiliyorum.

'Şu kediyi sevmiyorum ama o bizim kedimiz ve kendi arka bahçesinde hiçbir Hamilton köpeği gelip onu hırpalayamaz,' dedi Rebecca Dew bana. 'Kediyi eğlencesine kovaladı sadece,' demiş Jabez Hamilton. 'Hamiltonların eğlence anlayışı MacComber ya da MacLeanlerinkinden farklı olabilir ya da Dew'unkinden,' diye cevap vermiş Rebecca. 'Sanırım yemekte lahana var, Bayan Dew,' demiş adam. Rebecca da, 'Hayır,' demiş. 'Ama olabilirdi. Bayan Captain MacComber geçen sonbaharda lahanalarının hepsini satmadı, birazını ailesine ayırdı ama bazı insanlar ceplerindeki paraların şıkırtısına odaklandıkları için başka şeyleri duyamıyorlar,' diye de eklemiş. Sonra da onu öylece bırakıp gitmiş. 'Ama bir Hamilton'dan ne beklersin ki? Alçak ihtiyar!' dedi.

Storm King'in üzerinde kıpkırmızı bir yıldız parlıyor. Keşke yanımda olsaydın da birlikte izleseydik. O zaman saygıdeğer dostlardan da ötesi olurduk."

“12 Ocak.

İki gece önce Küçük Elizabeth gelip bana boğaların ne kadar korkunç hayvanlar olduklarıyla ilgili bir şeyler sordu ve gözyaşları içinde öğretmeninin kendisinden okuldaki konserde şarkı söylemesini rica ettiğini ama Bayan Campbell’ın buna katiyen izin vermediğini söyledi. Elizabeth ısrar etmeye kalkışınca kadın ona, ‘Tanrım sakın bana cevap vermeye kalkışma Elizabeth, lütfen,’ demiş.

Küçük Elizabeth o gece odamda biraz ağladı ve kendisini sonsuza dek Lizzie gibi hissedeceğini söyledi. Bir daha diğer karakterler -kendi yarattığı kızlar!- gibi hissetmeyecekmiş.

‘Geçen hafta Tanrı’yı seviyordum, bu hafta sevmiyorum,’ dedi.

Bütün sınıfın programda bir rolü varmış, o da kendini ‘cüzdanlı’ gibi hissediyormuş. Sanırım ‘cüzzamlı’ demek istedi ama o tatlı kız asla böyle hissetmemeli.

O yüzden bir sonraki akşam Evergreens’e bir ziyarette bulundum. Kadın... O kadar yaşlı ki taş devrinden beri yaşıyor olmalı. O soğuk, ifadesiz, demir rengi gözleriyle bana baktı ve beni çalışma odasına alıp Bayan Campbell’ı çağırmaya gitti.

Bence o ev yapıldığından beri çalışma odasına hiç güneş ışığı girmemiş. Bir piyano vardı fakat hiç çalınmadığına eminim. İpek brokarla kaplı sert koltuklar duvara dayanmıştı. Aslında odadaki diğer eşyalarla uyumsuz duran mermer masa dışında odadaki mobilyaların tamamı duvara dayalıydı. Masa da odanın tam ortasındaydı.

Bayan Campbell içeriye girdi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Güzel, keskin hatlara sahip yaşlı bir yüzü var. Gözleri siyah, kır saçlarının altındaki simsiyah kaşlarıysa çok gür. Omuzlarına kadar sarkan siyah, kocaman küpeler takmıştı. Bana karşı aşırı nazikti, tabii ben de ona karşı. Birkaç dakika boyunca oturup havadan sudan konuştuk, ikimiz de binlerce yıl önce Tacitus’un da ifade ettiği gibi, duruma uygun hareket ediyorduk.’ Ona geliş sebebimin ne

olduğunu açıkça söyleyip bir süreliğine okuldaki derslerde kullanmam için Prens Edward Adası bölgesi hakkında tarihi bilgiler veren, James Wallace Campbell'in yazmış olduğu 'Memoirs' adlı kitabını ödünç verip vermeyeceğini sordum.

Bayan Campbell, Elizabeth'e hafifçe işaret edip odasından kitabı getirmesini söyledi. Elizabeth ağlayacak gibiydi o yüzden Bayan Campbell bana bir açıklama yapmak zorunda kaldı ve Elizabeth'in öğretmeninin şarkı söylemesi için ona ısrarla bir not daha gönderdiğini fakat kendisinin kadına çok sert bir cevap yazdığını ve yarın Elizabeth'in bu cevabı öğretmenine iletmesi gerektiğini anlattı.

'*Elizabeth yaşındaki çocukların herkesin önünde şarkı söylemelerini onaylamıyorum,' dedi. 'Onları cesur ve şımarık olmaya yönlendireceğini düşünüyorum.*'

Sanki Elizabeth'i cesur ve şımarık bir çocuğa dönüştürmek bu kadar kolaymış gibi!

Onu destekliyormuş gibi yaparak, 'Bence çok haklısınız, Bayan Campbell,' dedim. 'Zira Mabel Phillips gibi sesinin muhteşem olduğunu duyduğum birinin şarkı söyleyeceği hiçbir ortamda ben de olsam Elizabeth'in şarkı söylemesini istemezdim. Kızcağızı onunla rekabet ettirmek haksızlık olur.'

Bayan Campbell'ın yüzünü görmeliydin. Dışarıdan bakınca bir Campbell olabilir ama özünde o tam bir Pringle ama yine de hiç cevap vermedi. Tabii ben bu sessizliğinin altında yatan sebebin ne olduğunu hemen fark ettim. Kitap için teşekkür edip eve döndüm.

Ertesi akşam Küçük Elizabeth sütünü almak için bahçe kapısına gelince yüzü yeni açmış çiçekler gibi parlıyordu. Bana Bayan Campbell'ın şarkı söylemesine izin verdiğini ama bu konuda böbürlenmeye kalkışmamasını tembih ettiğini söyledi.

Aslında Rebecca Dew bana önceden Phillipsler ile Campbellların müzik becerisi konusunda büyük bir rekabet içinde olduklarını söylemişti!

Elizabeth'e Noel hediyesi olarak bir tablo verdim. Yatağının başına asması için... Ağaçların arasında gizlenmiş küçük bir eve doğru çıkan hoş bir patikanın tablosunu. Küçük Elizabeth artık karanlıkta uyumaktan korkmayacağını çünkü yatağa girer girmez o patikada yürüdüğünü hayal edip eve girdiğini ve aydınlık evin içinde babasının kendisini beklediğini düşüneceğini söyledi.

Zavallı yavrucak! Babasına kızmamak elde değil!"

"19 Ocak.

Dün gece Pringlelarda bir dans partisi vardı. Katherine de oradaydı. Saçlarını kuaföre yaptırmış ve üzerine koyu kırmızı, dantelli, yeni bir ipek elbise giymişti. Onu Summerside'a geldiği günden beri tanıyan herkes, içeriye girer girmez birbirlerine, Bu kadın kim?' diye sordu. Buna inanabiliyor musun? Ama bence asıl fark elbisesinde ya da saçında değil, kendisindeydi.

Daha önce insanların arasındayken, 'Herkes beni çok sıkıyor umarım ben de onları sıkıyorumdur,' diyen bir tavrı vardı. Ama dün gece içi mumlarla dolu bir ev gibi görünüyordu.

Katherine'in dostluğunu kazanmak için çok uğraştım. Ama değerli olan hiçbir şey zaten kolay elde edilmez ve onun dostluğu benim için sonsuza dek çok değerli olacak.

Chatty teyze iki gündür gripten yatakta hasta yatıyor. Akciğer iltihabı olduğunu düşündüğü için yarın doktoru görecekmiş. O yüzden Rebecca Dew, başına bir örtü bağlayıp bütün gün temizlik yaptı. Doktor gelirse ev temiz görünsün istiyor. Şimdi de mutfakta Chatty teyzenin beyaz geceliğini ütülemekle meşgul. Gecelik tertemiz olmasına

rağmen Rebecca Dew çekmecede kalmaktan renginin biraz solduğunu düşünüp tekrar yıkadı”

“28 Ocak.

Ocak kasvetli günlerini ve rıhtımdan esen fırtınalarını göstermeye başladı. Spook’s Lanei rüzgârların uğultusu kapladı diyebilirim. Ama dün hava biraz ısındı ve bugün de güneş parlıyor. Bahçem, hatta çevredeki her şey, muhteşem görünüyor. Bütün arazi kristal bir dantel örtüyle kaplanmış gibi duruyor.

Akşam Rebecca Dew dergilerime bakarken fotoğraflarla örneklendirilmiş, ‘Kadın Tipleri’ başlıklı yazıyı gördü.

‘*Biri elini sallayıp herkesi güzelleştirse harika olmaz mıydı, Bayan Shirley?’ dedi heyecanla. Kendimi bir anda güzel bulsam nasıl da muhteşem hissederdim bir düşünün, Bayan Shirley! Ama hepimiz güzel olsak...’ dedi iç çekerek. ‘O zaman işleri kim yapardı?’ dedi*.”

BÖLÜM 8

Windy Poplars’ın yemek masasına kendisini bırakıveren Kuzen Ernestine Bugle, “Çok yorgunum,” dedi. “Bir otururs am bir daha asla kalkamam.”

Kaptan MacComber’ın üç kuşak öteden kuzeni olduğu hâlde Kate teyzenin çok yakın akrabam dediği Kuzen Ernestine o gün Windy Poplars’a gelmek için ta Lowvale’dan oraya kadar yürümüştü. Kuvvetli aile bağlarına rağmen teyzelerin onu çok yürekten karşıladığı söylenemezdi çünkü Kuzen Ernestine hem kendisinin hem başkalarının sorunları için evhamlanan ve dur durak bilmeden konuşan biriydi. İnsanı yoruyordu. Rebecca Dew kadına bakınca bile ağlamak istediğini söylerdi. Doğrusu Kuzen Ernestine güzel bir kadın değildi ve gençliğinde de güzel olduğu şüpheliydi. Kuru cildi, minik, sivilceli bir suratı, soluk mavi gözleri ve sürekli ağlıyormuş gibi çıkan bir ses tonu vardı. Siyah bir elbise ve cereyandan korktuğu için yemek masasında bile üzerinden çıkartmadığı Hudson markalı bir atkı takmıştı. Teyzeler masada kadına doğru dürüst eşlik etmediğinden Kuzen Ernestine yemekte yanlarında Rebecca Dew’un da olmasını çok isterdi ama Rebecca Dew, o ihtiyarlarla yemek yiyerek neşesini bozmak istemediğini söyledi. Lokmalarını tek başına mutfakta yemeyi tercih etti ama yine de masada beklerken, “Bahar kemiklerinize işledi herhâlde,” diye sert bir imada bulunmaktan da geri kalmadı.

“Umarım sebep sadece budur, Bayan Dew ama ne yazık ki ben de zavallı ihtiyar Bayan Oliver Gage gibi oldum. Kadın geçen yaz yediği mantarlar yüzünden bir daha hiç düzelemedi,” dedi kuzen.

“Ama bu mevsimde mantar yemiş olamazsın,” dedi Chatty teyze.

“Hayır ama başka bir şey yedim. Beni neşelendirmeye çalışma, Charlotte. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama işe yaramıyor. Ben neler çektim. Şu krema kavanozunda örümcek olmadığından emin misin, Kate? Tabağıma krema koyarken bir tane gördüm.”

“Bizim kavanozlarımızda asla örümcek olmaz,” dedi Rebecca Dew ve öfkeyle mutfak kapısını çarptı.

“Belki de toz filandı,” dedi kadın yavaşça. “Gözlerim artık eskisi gibi değil. Yakında kör olacağım. Bu bana şeyi hatırlattı… Bugün Martha MacKey’i görmeye gittiğimde ateşi varmış gibiydi ve her yeri kabarmıştı. ‘Kızamık olmuşsun galiba,’ dedim. ‘Kızamık insanı kör eder. Zaten ailende herkesin gözleri zayıf.’ Ona hazırlıklı olması gerektiğini söyledim. Annesi de hiç iyi değil. Doktor hazımsızlık diyor ama bence onda ur var. ‘Eğer ameliyat olmak zorunda kalır ve kloroformla uyutulursan,’ dedim ona. ‘O ameliyat masasından asla kalkamazsın. Bir Hillis olduğunu unutma. Hillislerin kalpleri çok zayıftır. Biliyorsun baban da kalp yetmezliğinden öldü.’”

Tabağını bir kenara fırlatan Rebecca Dew, “Adam seksen yedi yaşındaydı!” diye bağırdı.

Chatty teyze de neşeyle, “İncildeki yaş sınırının yetmiş olduğunu da biliyorsun,” diye ekledi.

Kuzen Ernestine çayına üçüncü şekeri de atıp kederle karıştırdı. “Kral David de öyle söylerdi, Charlotte ama ne yazık ki David bazı yönlerden hiç de iyi bir adam değildi.”

Anne, Chatty teyzenin gözlerine bakınca kendini tutamayıp güldü. Kuzen Ernestine, Anne’e dik dik baktı.

“Senin çok gülen, harika bir kız olduğunu duymuştum fakat şunu bil ki bu tebessümlerin yakında sönecek çünkü hayatın yalnızca melankoliden ibaret olduğunu sen de anlayacaksın. Ah, bir zamanlar ben de gençtim.”

Tatlıları getiren Rebecca Dew, “Gerçekten mi?” dedi alaycı bir edayla. “Oysa bana hep genç olmaktan korkmuşsun gibi geliyor. Genç olmak cesaret ister, Bayan Bugle.”

“Rebecca Dew ne kadar garip şeyler söylüyor,” dedi kadın. “Onu ciddiye aldığımdan değil elbette. Gülebiliyorken gülün, Bayan Shirley ama bu kadar mutlu olmanız Tanrı’yı kızdıracaktır. Kasabamızdaki son rahibimizin karısının teyzesi gibisiniz, o da durmadan gülerdi. Sonunda felç geçirdi. Üçüncü inmede ölürsünüz benden söylemesi. Ah, Lowvale’daki yeni rahibimiz uçarı bir tipmiş! Onu görür görmez Louisy’ye, ‘Bacakları böyle olan bir adam ne yazık ki dans tutkunudur,’ dedim. ‘Herhalde rahip olunca dansı bırakmıştır ama ailesinde bir terslik var. Baksana genç karısı ona nasıl da âşık. Aşk için evlenen bir rahip düşünemiyorum doğrusu. Bu çok uygunsuz bir davranış. Adam güzel vaaz veriyor ama İncil konusunda biraz fazla özgür düşünceleri var. Geçen pazar Tidbitlerden Elijah’a öyle söylemiş,’ diye de ekledim.”

“Gazetelerden okuduğum kadarıyla Peter Ellis ile Fanny Bugle geçen hafta evlenmiş,” dedi Chatty teyze.

“Ah, evet. Ne yazık ki bu sonu kötü bitecek, acele ile alınmış bir karar. Birbirlerini üç yıldır tanıyorlar. Peter yakında kapağı süslü olan her kitabın içinin dolu olmadığını anlayacak. Kız peçetelerinin sadece sağ tarafını ütüleyip bırakıyor. Hiç annesine benzememiş, o tam bir ev hanımıydı. Yas tutarken gece bile siyah gecelik giyerdi. Gece de kendisini gündüz olduğu gibi kötü hissettiğini söylerdi. Andy Buglelara yardıma gittiğimde düğün sabahı bir baktım ki Fanny kahvaltıda yumurta yiyor… Üstelik evleneceği gün! Buna inanmadınız sanırım, ben de bizzat görmesem inanmazdım. Benim zavallı kardeşim düğününe üç gün kala tek lokma bile yememişti. Kocası öldükten sonra bir daha hiçbir şey yemeyecek diye nasıl da korkmuştuk. Bazen Bugleları anlayamadığımı düşünüyorum. İnsan eskiden

akrabalarını tanırdı ama zaman geçtikçe arada büyük farklar görüyor.”

“Jean Young’ın yeniden evleneceği doğru mu?” diye sordu Kate teyze.

“Korkarım doğru. Tabii Fred Young öldü deniyor ama ben onun bir yerlerden çıkıp geleceğinden korkuyorum. O adama hiç güven olmaz. Jean, Ira Roberts ile evlenecek. Korkarım Ira sırf onu mutlu etmek için Jean ile evleniyor. Amcası Phillip bir zamanlar benimle evlenmek istemiş ama ben ona, ‘Ben bir Bugle olarak doğdum ve bir Bugle olarak öleceğim. Evlilik karanlık bir kuyudur ve benim o kuyuya atlamaya hiç niyetim yok,’ demiştim. Bu kış Lowvale’da bir sürü düğün oldu. Ah, yazın da bir sürü cenaze olacak. Annie Edwards ile Chris Hunter geçen ay evlendiler ama birkaç yıl içinde birbirlerine olan bu düşkünlükleri azalacak. Kadın türlü oyunlarla adamın ayaklarını yerden kesiyor. Amcası Hiram da delinin tekiydi, yıllarca bir köpek olduğuna inandı.”

Pastayı ikram etmeye hazırlanan Rebecca Dew, “Eğer havlasa herkes çok eğlenirdi,” dedi.

“Havladığını hiç duymadım,” diye cevap verdi Kuzen Ernestine. “Kimse görmeden kemik çiğner ve onları gizli yerlere gömerdi. Karısı anlamış sonra.”

“Bayan Lily Hunter bu kış nerede?” diye sordu Chatty teyze.

“Kışı oğluyla birlikte San Francisco’da geçiriyor ama oradan ayrılamadan büyük bir deprem daha olacak. Ayrılsa bile sınırda sorun yaşar. Seyahat etmek çok zor bir iş. Ama herkes seyahat etmek için deliriyor. Mesela kuzenim Jim Bugle kışı Florida’da geçirdi. Ah, o gittikçe zengin ve kibirli bir adam olmaya başladı. Gitmeden önce ona dedim ki, sanırım Colemanların köpeği ölmeden bir gece önceydi, öyle miydi? Ah, evet öyleydi. Her neyse ona, ‘Kibir yıkım getirir ve ruhu pisletir,’ dedim. Kızı Bugle Yolu’ndaki okulda öğretmenlik yapıyor ve bir türlü hangi sevgilisiyle evleneceğine karar veremiyor. ‘Sana Mary Annetta

konusunda tek bir şey söyleyeyim,’ dedim. ‘İnsan asla en çok sevdiğini elde edemez. O yüzden kendisini en çok sevenle evlensin, tabii o kişinin sevgisinden eminse.’ Umarım Jessie Chipman gibi yanlış bir karar vermez. Korkarım sürekli etrafında olduğu için Oscar Green ile evlenecek. ‘Bunu mu seçtin?’ dedim Jessie’ye. Ağabeyi organ yetmezliğinden öldü. ‘Sakın mayısta evlenme,’ diye de ekledim. ‘Mayıs ayı, düğünlere uğursuzluk getirir.’”

“Her zamanki gibi ne kadar güzel moral vermişsin!” dedi bir tabak makaronla içeriye giren Rebecca Dew.

Rebecca Dew’u duymazdan gelen kadın, “Bana söyler misin? Pantufla bir hastalık mı, yoksa bir çiçek mi?” diye sordu.

“Çiçek,” dedi Chatty teyze. “Terlik çiçeği denir.”

Kadın hayal kırıklığıyla, “Neyse ne, Sandy Bugle’ın eşinde ondan varmış. Geçen pazar kardeşine kilisede sonunda pantufla oldum diyordu. Sardunyaların ne kadar da cılız, Charlotte. Onları doğru dürüst sulamıyorsun demek ki. Bayan Sandy’nin yası bitti ama eşi öleli daha dört yıl oldu. Ah, artık ölüler çok çabuk unutuluyor. Kardeşim, kocasının yasını yirmi beş yıl tutmuştu.”

Kate teyzenin yanında hindistancevizi kıran Rebecca Dew, “Fermuarının açık olduğunu biliyor muydun?” dedi.

“Benim sürekli aynaya bakacak vaktim yok,” dedi Kuzen Ernestine. “Ne olmuş açıksa? Üzerimde üç kat giysi var. Söylenene göre zamane kızları tek kat giyiniyormuş. Ne yazık ki dünya gittikçe yozlaşıyor. Acaba gençlerin akıllarına ahiret günü geliyor mu, merak ediyorum doğrusu.”

Rebecca Dew, “Sence ahiret gününde bize üzerimize kaç kat giysi giydiğimizi mi soracaklar?” dedi ve mutfağa kaçtı. Zira Chatty teyze bile onun biraz fazla ileriye gittiğini düşündü.

“Sanırım geçen hafta gazetede ihtiyar Alec Crowdy’nin ölüm haberini görmüşsünüzdür,” diye iç çekti Kuzen Ernestine. “Eşi de iki yıl evvel ölmüştü, zavallı adam o gün

bugündür eşinin mezarının başından hiç ayrılmadı. O öldüğünden beri çok yalnız olduğunu söylüyorlardı ama bu gerçek olamayacak kadar güzel bir söylenti. Ah, bir de adam gömüleli çok olmasına rağmen insanlar onunla olan sorunlarını hâlâ aşabilmiş değiller. Duyduğuma göre vasiyet bırakmamış, yani arazisi konusunda büyük gürültü patırtı kopacak. Annabel Crowdy'nin eli işte, gözü oynaşta biriyle evleneceği söyleniyor. Annesinin ilk kocası da öyle biriydi, belki bu huy kıza annesinden miras kalmıştır. Annabel'in çok zor bir hayatı oldu ama ne yazık ki evleneceği adamın aslında evli olduğunu duysa bile vazgeçmez çünkü mercimeği fırına vereli çok olmuş."

"Bu kış Jane Goldwin nasıl?" dedi Kate teyze. "Uzun süredir kasabaya gelmiyor."

"Ah, zavallı Jane! Sebepsiz yere elini ayağını çekti. Kimse neyi olduğunu bilmiyor ama sanırım altından önemli bir şey çıkmayacaktır. Rebecca Dew mutfakta neye gülüyor böyle? Ona fazla güvenmekle hata ediyorsunuz. Dewlar arasında aklı kıt çok insan var."

"Thyra Cooper'ın bebeği olmuş," dedi Chatty teyze.

"Ah, evet zavallı bebek. Neyse ki bir tane doğurdu. Hep ikiz olacak diye korkuyordum. Cooperlarda ikiz çok var çünkü."

"Thyra ile Ned çok güzel bir çift," dedi Kate teyze, bu kötü dünyada iyi bir şeyler de var demek istermiş gibi.

Ama Kuzen Ernestine karamsarlığını sürdürmekte kararlıydı.

"Kız sonunda evlendiğine şükretsin. Bir zamanlar Ned batıdan dönmeyecek diye çok korkmuştu. Onu uyardım. 'Seni hayal kırıklığına uğratacağından emin olabilirsin,' dedim. 'O herkesi hayal kırıklığına uğratır. Daha bir yaşındayken herkes onun ölmesini bekliyordu ama bak hâlâ yaşıyor.' Hollylerin evini aldığında Thyra'yı yine uyardım. 'Bak, o evin kuyusu tifoyla dolu. Orayı kiralayan adam beş yıl önce tifodan öldü,' dedim. Bir şey olursa beni

suçlayamazlar yani. Joseph Holly'nin sırtında sebepsiz bir ağrı var. Lumbago olduğunu söylüyor ama bence menenjit başlangıcı."

"İhtiyar Joseph Holly amca dünyanın en iyi insanlarından biridir," dedi elinde demlikle odaya giren Rebecca Dew.

"Ah, öyledir," dedi Kuzen Ernestine. "Fazla iyidir! Fakat bütün oğulları da bir o kadar kötü olacak çünkü bu çok sık görülen bir durumdur. Sanki bir denge olması lazım gibi. Hayır, teşekkürler Kate daha fazla çay istemiyorum ama belki bir tane makaron yiyebilirim. Midemi rahatsız etmiyorlar ama sanırım biraz fazla yedim. Artık gitsem iyi olur yoksa hava iyice kararacak. Ayaklarımın ıslanmasını istemiyorum, hastalanmaktan çok korkarım. Kış boyunca kolumdan bacaklarıma kadar inen bir ağrım oldu. Geceleri beni hiç uyutmadı. Neler çektiğimi kimse bilmez ama ben her şeyden şikâyet eden tiplerden değilimdir. İlkbahara kadar yaşamayabilirim diye korktuğum için son kez sizi görmeye geldim. Ama siz de çok kötüsünüz, yani benden önce ölebilirsiniz. En güzeli seni gömecek akrabaların varken ölüp gitmek. Tanrım, rüzgâr nasıl da azdı! Ah, ahırımızın çatısı bir gün uçup gidecek. Bu ilkbaharda o kadar çok rüzgâr gördük ki, iklim koşulları iyice değişti. Teşekkürler, Bayan Shirley…" dedi kadın Anne kabanını giymesine yardım ederken. "Kendinize dikkat edin. Çok yorgun görünüyorsunuz. Zaten kızıl saçlıların yeterince güçlü bir bünyesi olmaz."

"Bence bünyem gayet güçlü," diye gülümsedi Anne ve arkasından saçak gibi garip bir devekuşu tüyü sarkan tarif edilemez şapkayı kadına uzattı. "Bu gece birazcık boğazım ağrıyor hepsi bu, Bayan Bugle."

"Ah!" Kadın bir uğursuz tahminde daha bulundu. "Boğaz ağrısına çok dikkat edin. Difteri ve bademcik iltihabının belirtisidir. Ama bunun iyi bir yanı da var… Eğer genç ölürseniz hayata hiç acı çekmeden veda etmiş olursunuz."

BÖLÜM 9

“Kuledeki Oda,
Windy Poplars,
20 Nisan.

Zavallı sevgilim Gilbert,

Bu deliliktir midir neşe midir bilmem ama bunları sana gülerek yazıyorum: Ne yazık ki genç yaşta saçlarım kırlaşacak... Ne yazık ki sonum düşkünler evi olacak... Ne yazık ki öğrencilerim son sınavlarını geçemeyecek... Bay Hamilton’ın köpeği cumartesi gecesi bana havladığı için ne yazık ki kuduz oldum... Ne yazık ki bu gece Katherine ile buluşmaya giderken şemsiyem ters dönecek... Katherine beni o kadar çok seviyor ki, ne yazık ki bundan daha fazla sevemeyecek... Ne yazık ki saçlarım hiçbir zaman kumral renginde olmayacak... Ne yazık ki elli yaşıma geldiğimde burnumun ucunda kocaman bir sivilce çıkacak... Ne yazık ki okulda bir yangın çıktığında oradan kaçamayacağım... Ne yazık ki bu gece yatağımdan bir fare çıkacak... Ne yazık ki hep çevrende olduğum için benimle nişanlandın ve ne yazık ki yakında kendi çarşaflarımı bile toplayamayacağım.

Hayır sevgilim, delirmedim... Henüz değil. Sadece Kuzen Ernestine Bugle’dan bir şeyler bulaştı.

Artık Rebecca Dew’un ona neden ‘Bayan Yazık’ dediğini anlıyorum. Zavallı kadın o kadar dertli ki umutsuzluk çukurunun içinde debelenip duruyor.

Bugle gibi insanlardan dünyada bir sürü var. Belki de hepsi Kuzen Ernestine kadar yoğun bir ‘bugleizm’ içine gömülmemiş olabilir ama pek çok kişi yarın kötü bir şey olacağı endişesiyle bugününü kaçırıyor.

Gilbert, sevgilim, biz sakın hiçbir şeyden korkmayalım. Böylesi bir korku esaretten başka hiçbir şey değil. Biz cesur, maceracı ve umut dolu olalım. Hayatla ve bize getirecekleriyle dans edelim; bize bir sürü dert, tifoya da ikiz çocuk getirse bile!

Bugün haziranın habercisi bir nisan günü gibi. Karlar tamamen eridi, tüm çayır çimen ilkbahar şarkıları söylüyor. Yeşil koruluğumda cıvıldayan kuşların sesini duyuyorum ve hava morun en güzel tonlarına bürünmüş durumda.

Geçenlerde çok yağmur yağdı, böyle ıslak alacakaranlıklarda odamın penceresinde oturup etraf izlemeye bayılıyorum. Ama bu gece fırtınalı ve telaşlı bir gece. Gökyüzünde yarışan bulutlar ve hatta aralarından süzülerek dünyaya ulaşmaya çalışan ayışığı da telaşlı.

Gilbert, keşke bu gece seninle el ele Avonlea'nin uzun yollarında yürüyor olsaydık!

Gilbert, ne yazık ki sana çok ama çok âşığım. Bunun ayıp bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Gerçi sen rahip değilsin, elbette böyle düşünmezsin."

BÖLÜM 10

“Ben çok farklıyım,” diye iç çekti Hazel,

Diğer insanlardan farklı olmak hem gerçekten çok kötüydü hem de sanki başka bir yıldızdan gelmek kadar harikaydı. Hazel farklılığından ne kadar şikâyetçi olsa da o hiçbir zaman sıradan olamazdı.

“Herkes farklıdır,” dedi Anne.

“Gülümsüyorsunuz,” dedi Hazel ve bembeyaz ellerini birleştirip hayranlıkla Anne’e baktı. Söylediği her kelime sanki çok hoşuna gidiyordu. “Muhteşem bir gülümsemeniz var. İnsanın aklından çıkmayan bir gülümseme. Sizi ilk gördüğüm andan beri her şeyi anlayabilecek biri olduğunuzu fark etmiştim. İkimiz de aynı uçaktayız. Bazen bir medyum filan olduğumu düşünüyorum, Bayan Shirley çünkü birini görür görmez içgüdüsel olarak onu sevip sevmeyeceğimi anlayabiliyorum. Sizi görünce de çok samimi ve anlayışlı biri olduğunuzu fark etmiştim. Anlaşılmak çok güzel bir şey. Beni hiç kimse anlamıyor, Bayan Shirley. Hiç kimse. Ama sizi gördüğümde içimden bir ses bana, ‘O seni anlayacak, onun yanında kendin gibi olabilirsin,’ diye fısıldadı. Ah, Bayan Shirley, lütfen gerçek biz olalım. Daima gerçek biz olalım. Bayan Shirley, beni azıcık da olsa seviyor musunuz?”

Hazel’ın altın sarısı saçlarını incecik parmaklarıyla okşayan Anne, “Bence sen çok tatlı bir kızsın,” diye güldü. Hazel’ı sevmek çok kolaydı.

Hazel kule odasında Anne’e ruhunu açarken rıhtımın üzerindeki parlak ay gökyüzündeydi. Camın hemen altındaysa mayıs ayının kıpkırmızı laleleri salınıyordu.

“Lamba yakmayacak mıyız?” dedi Hazel.

“Hayır. Karanlıkla dost olup etrafı onunla izlemek çok güzel, değil mi?” diye cevap verdi Anne. “İnsan ışık yakınca karanlığı düşman edinir ve o zaman da karanlık insana gücenir.”

“Benim de aklıma böyle şeyler geliyor ama bu kadar güzel ifade edemiyorum,” diye homurdandı Hazel. “Siz menekşelerin diliyle konuşuyorsunuz, Bayan Shirley.”

Hazel aslında bu cümleyle de demek istediği şeyi pek doğru ifade edememişti ama önemli değildi. Söyledikleri kulağa çok şiirsel geliyordu.

Kule odası bu evdeki en huzurlu odaydı. Rebecca Dew o sabah etrafa şöyle bir bakıp, ‘Kadınlar Yardım Derneği toplantısından önce salonu ve misafir odasını hazırlamamız lazım/ demiş ve ertesi gün gelecek olan yeni duvar kâğıtları için tüm mobilyaları dışarıya çıkartmıştı. Windy Poplars’da tam bir kargaşa hâkimdi ve kuledeki oda çöldeki vaha misali karmaşadan uzak tek yerdi.

Hazel Marr, Anne’e çok hayrandı. Marr ailesi kışın Charlottetown’dan Summerside’a taşınmıştı. Hazel kendisini bir “Ekim Sarışını” olarak tarif etmeyi severdi. Altın sarısı saçları, kahverengi gözleri ve Rebecca Dew’un deyimiyle dünyaya iyilik saçan bir güzelliğe sahipti. Hazel popüler bir kızdı, özellikle de saçlarına ve gözlerine hayran olan erkekler arasında.

Anne de onu seviyordu. Akşamın erken saatlerinde çok yorgun ve canı sıkkın olmasına rağmen şimdi mayıs meltemi ve pencereden içeriye dolan tatlı elma kokuları eşliğinde Hazel’ın sohbeti onu keyiflendiriyordu. Hazel idealleri ve romantik bakış açısıyla, ona kendi gençliğini hatırlatıyordu.

Hazel, Anne’in elini tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu.

“Benden önce sevdiğiniz herkesten nefret ediyorum, Bayan Shirley. Şu an sevdiğiniz herkesten de. Başkasıyla olmanızı hiç istemiyorum.”

“Biraz mantıksız davranmıyor musun, tatlım? Senin de sevdiğin başka insanlar var. Mesela Terry?”

“Ah, Bayan Shirley! Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum. Daha fazla sessiz kalamayacağım, bunu yapamam. Birine, beni anlayacak birine, bunu anlatmam lazım. Geçen gece dışarıya çıktım ve tüm gece gölün çevresinde yürüyüp durdum… Saat on ikiye kadar. Her şeyden şikâyet ettim, her şeyden.”

Hazel, pembe-beyaz cildi, uzun kirpikleri ve lüle saçlarının kendisine izin verdiği ölçüde trajik görünmeye çalıştı.

“Neden Hazel? Ben Terry ile ikinizin çok mutlu olduğunuzu sanıyordum. Her şeyin yolunda olduğunu.”

Anne böyle düşünmekte haklıydı. Yaklaşık üç hafta önce Hazel ona Terry Garland’dan söz etmiş ve *eğer biriyle sevgilim hakkında konuşamayacaksam neden sevgilim olsun ki?* der gibi davranmıştı.

“Herkes öyle sanıyor,” dedi Hazel kederle. “Ah, Bayan Shirley, hayat o kadar büyük ikilemlerle dolu ki. Bazen herhangi bir yere uzanıp, ellerimi göğsümde birleştirmek ve bir daha hiçbir şey düşünmek istemiyorum.”

“Canım benim, ne oldu?”

“Hiçbir şey ve çok şey. Ah, Bayan Shirley, size bunları anlatabilir miyim? Size içimi dökebilir miyim?”

“Elbette tatlım.”

“İçimi dökecek hiç kimsem yok. Günlüğüm dışında tabii. Bir gün size günlüğümü göstermeme izin verir misiniz, Bayan Shirley? Kişisel itiraflarımla dolu ama buna rağmen içimdeki yangını oraya bile yazamıyorum. Beni… Beni resmen boğuyor!” Hazel dramatik bir şekilde boğazına sarıldı.

“Elbette görmemi istersen bakarım ama Terry ile aranızdaki sorun nedir?”

“Ah, Terry… Bayan Shirley, Terry gözüme bir yabancı gibi görünüyor desem bana inanır mısınız? Bir yabancı gibi! Daha önce hiç görmediğim biri gibi,” diye ekledi Hazel ifadesinde bir hata olmaması için.

“Ama Hazel… Bana onu sevdiğini söylemiştin…”

“Ah, evet. Ben de onu sevdiğimi sanıyordum ama artık bunun korkunç bir hata olduğunu anladım. Hayatımın ne kadar zor ve karmaşık olduğunu hayal bile edemezsiniz, Bayan Shirley.”

O an Roy Gardner’ı hatırlayan Anne, “Bence bundan o kadar da emin olma,” dedi.

“Bayan Shirley, Terry’yi onunla evlenecek kadar çok sevmediğimden eminim. Bunu şimdi anladım ama galiba artık çok geç. Ben onu sevdiğimi sanmışım sadece. Eğer o gece gökyüzünde ay olmasa bu kadar etkilenmez ve ondan biraz zaman isterdim. Fakat ayaklarım yerden kesilmişti, bunu şimdi fark ediyorum. Of, buralardan kaçıp gideceğim!”

“İyi de tatlım eğer hata yaptığını düşünüyorsan neden bunu ona söylemiyorsun?”

“Yapamam, Bayan Shirley! Bu onu öldürür. Terry resmen bana tapıyor. Hiçbir çıkış yolum yok. Üstelik evlilikten de çok sık söz etmeye başladı. Düşünsenize… Benim gibi bir çocuk… Daha on sekiz yaşındayım ben. Onunla gizlice nişanladığımızı söylediğim her arkadaşım beni tebrik ediyor ve ben buna dayanamıyorum. Terry’nin muhteşem bir eş adayı olduğunu çünkü daha yirmi beşinde on bin dolar parası olduğunu söylüyorlar. Büyükannesinden miras kalmış. Sanki ben maddiyata önem veren biriymişim gibi! Ah Bayan Shirley, dünyada paraya neden bu kadar değer veriliyor? Neden?”

“Sanırım bazı yönlerden para önemli olabiliyor ama her hususta değil. Ve eğer Terry hakkında böyle hissediyorsan… Hepimiz hata yaparız, insanın bazen kendini anlaması bile çok zordur.”

“Ah, değil mi? Beni anlayacağınızı biliyordum. Onu gerçekten sevdiğimi sanıyordum, Bayan Shirley. Onu ilk gördüğüm akşam gözlerimi ondan ayıramadım. Gözleriyle buluşunca içimde fırtınalar koptu. Çok yakışıklıydı. Gerçi o zaman da saçlarının çok kıvırcık ve kirpiklerinin kırlaşmış

olduğunu düşünmüştüm. Bu beni ayıltmalıydı. Ama bilirsiniz ben her olaya kendimi kaptırıveririm, çok duygusal biriyim. Ne zaman yanıma gelse içim heyecandan kıpır kıpır oluyordu. Ama şu an hiçbir şey hissetmiyorum… Hiçbir şey! Ah, şu son birkaç haftada çok büyüdüm, Bayan Shirley… Yaşlandım! Nişanlandığımdan beri neredeyse hiçbir şey yiyemiyorum. Anneme sorun isterseniz. Terry'yi onunla evlenmeye yetecek kadar sevmediğimden eminim. Başka her konuda yanılıyor olabilirim ama bu konuda kesinlikle yanılmıyorum."

"O hâlde…"

"Bana evlenme teklif ettiği o ayışığının altında bile aklımda Joan Pringle'ın partisinde ne giyeceğim vardı. 'Mayıs Kraliçesi' gibi soluk yeşil bir elbiseyle gitmek güzel olur diye düşündüm, saçlarıma da koyu yeşil ve pembe güller takarım dedim. Elimeyse pembe-yeşil fiyonklarla süslü, üzerinde minik güllerin olduğu güzel bir asa alabilirim diye hayal ettim. Sizce de bu harika olmaz mıydı? Ama sonra Joan'ın amcası öldü ve kız parti veremedi. Tüm o hayallerin hepsi boşa gitti yani. Fakat olay şu… Öyle bir anda aklımdan geçenler bunlarsa onu gerçekten sevmiyorumdur, değil mi?"

"Bilmiyorum… Düşüncelerimiz bazen bize garip oyunlar oynayabiliyor."

"Zaten ben evlenmeyi hiç düşünmüyorum, Bayan Shirley. Sizde ellerim için kullanabileceğim tahta çubuk var mı? Teşekkürler… Bu aralar tırnaklarımı hilal şekilde doğru dürüst yapmayı beceremiyorum da. İnsanın birbirine içini dökmesi sizce de çok güzel bir şey, değil mi? İnsanın böyle bir fırsat yakalaması çok zor çünkü dünya gittikçe daha bencil bir yer hâline geliyor. Ah, ben neden söz ediyordum? Ha, evet Terry. Ne yapacağım ben, Bayan Shirley? Tavsiyenizi istiyorum. Of, kendimi kapana kısılmış bir yaratık gibi hissediyorum!"

"Ama Hazel bu çok basit…"

“Yok, hiç de basit değil, Bayan Shirley! Fena hâlde karmaşık. Annem Terry ile nişanlanmamıza çok sevindi ama Jane teyzem hiç sevinmedi. Çünkü o Terry’den hiç hoşlanmadı ve herkes teyzemin sezgilerinin doğru çıktığını söyler. Ben hiç kimseyle evlenmek istemiyorum. Ben hırslı biriyim, kariyer yapmak istiyorum. Bazen rahibe olmayı düşünüyorum. Cennetin gelini olmak sizce de muhteşem olmaz mıydı? Bence Katolik Kilisesi çok ilginç bir yer, ya sizce? Ama tabii ben bir Katolik değilim, hem zaten rahibe olmaya da kariyer yapmak denemez. Aslında ben hep bir hemşire olmak istemişimdir. Çok romantik bir meslek, sizce de öyle değil mi? Yaraları iyileştirmek filan… Hem belki bir gün çok yakışıklı ve zengin bir hasta gelip hemşireye âşık olur ve adamın masmavi Akdeniz sularının üzerindeki Riviera’da bulunan villasında balayına giderler. Kendimi bu hikâyede görebiliyorum. Belki aptalca hayaller ama çok tatlılar. Terry Garland ile evlenip Summerside’da yaşamak uğruna hayallerimden vazgeçecek değilim!”

Hazel bunu düşününce bile sinirden ürperdi ve çubukla yaptığı hilal şeklini dikkatle inceledi.

“Sanırım…” diye söze başladı Anne.

“Hiçbir ortak yanımız yok, Bayan Shirley. O şiirden ve romantizmden hiç anlamaz ama bu ikisi benim hayatım sayılır. Bazen kendimi dünyaya yeniden gelen Kleopatra gibi hissediyorum… Ya da Truvalı Helen miydi? İşte o yorgun ama güçlü kadınlardan biri gibi. Çünkü muhteşem düşüncelere ve hislere sahibim, yani eğer onlar gibi biri değilsem bunlar aklıma nereden gelecek ki? Oysa Terry çok gerçekçi biri… O, hiç kimsenin yeniden dünyaya gelmiş hâli olamaz. Ona Vera Fry’ın tüylü kaleminden söz ettiğimde bana söylediği şey bunun ispatı, öyle değil mi?”

“Ben Vera Fry’ın tüylü kalemini hiç duymadım,” dedi Anne sabırla.

“Ah, duymadınız mı? Size anlattım sanıyordum. Size o kadar çok şey anlattım ki. Vera’nın nişanlısı ona bir karganın

kanadından düşen tüy ile yaptığı bir kalem hediye etmiş. Vera'ya, 'Bu kalemi ne zaman kullanırsan ruhun tıpkı bu tüyün sahibi kuş misali cennete uçsun,' demiş. Bu muhteşem bir şey değil mi? Ama Terry bana Vera'nın çok konuştuğu için yazmaya kalkarsa o kalemin hemen bozulacağını ve kargaların cennete uçtuklarını hiç sanmadığını söyledi. Yani olayın anlamını kavrayamadı, işin özünü anlayamadı."

"Bu olayın anlamı neymiş?"

"Ah... Uçmak... Bilirsiniz... Ayakların yerden kesilmesi. Vera'nın yüzüğüne hiç dikkat ettiniz mi? Safir bir yüzük. Bence safirler nişan yüzüğü olmak için fazla koyu. Ben sizin parmağınızdaki şu romantik inci yüzüğü tercih ederdim. Terry yüzüğümü hemen vermek istedi ama ben hemen olmaz dedim. Yüzük takmak geri dönüşü olmaz bir yola girmek gibi geldi. Geri verilemez gibi, bilirsiniz işte. Ama onu gerçekten sevseydim böyle hissetmezdim, değil mi?"

"Hayır, korkarım hissetmezdin..."

"Gerçek hislerimi birine anlatmak bana çok iyi geldi. Ah Bayan Shirley, keşke eskisi gibi özgür olabilsem, hayatın anlamını bulmak için yine özgür kalabilsem! Eğer bunu Terry'ye söylesem beni kesinlikle anlamazdı. Üstelik sinirli de. Bütün Garlandlar öyle. Ah, Bayan Shirley... Keşke onunla siz konuşsanız, ona hislerimi anlarsanız. Terry sizin muhteşem biri olduğunuzu düşünüyor. Bu yüzden söylediklerinizden etkilenirdi."

"Hazel, sevgili kızım, bunu nasıl yapayım?"

"Neden olmasın?" Hazel son hilali de bitirip tahta çubuğu trajik bir şekilde kenara koydu. "Eğer siz de yapamazsanız başka kimse bana yardım edemez. Ben asla ama asla Terry Garland ile evlenemem."

"Eğer Terry'yi sevmiyorsan bunu ona söylemek zorundasın. Bu konuşma Terry'ye kendisini ne kadar kötü hissettirirse hissettirsin. Bir gün gerçekten seveceğin biri

karşına çıkacaktır Hazel, canım... O zaman hiçbir şüphen olmayacak, bunu anlayacaksın."

"Bir daha hiç kimseyi sevmeyeceğim," dedi Hazel taş gibi sakin bir sesle. "Aşk acıdan başka bir şey değil. Daha bu genç yaşımda bunu öğrendim. Bu hikâyelerinizden biri için muhteşem bir konu olmaz mı, Bayan Shirley? Gitmem lazım... Vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım. Sizinle konuştuğum için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Shakespeare'in de dediği gibi, *Gölgeler diyarında ruhuma dokundunuz*"

"Bence bunu söyleyen Pauline Johnson'dı," dedi Anne kibarca.

"Birisi söylemişti işte... Hayatını dolu dolu yaşamış birisi. Sanırım bu gece rahat uyuyacağım, Bayan Shirley. Terry ile nişanlandığımdan beri, sonumun ne olacağını düşünmekten bir türlü uyuyamıyordum."

Hazel saçlarını kabartıp kenarlarında minik gül desenleri ve etrafında gül tomurcukları olan şapkasını taktı. Şapkayı takınca öyle güzel görünüyordu ki Anne'in içinden onu öpmek geldi. "Sen çok güzel bir kızsın canım," dedi hayranlıkla.

Hazel hiç kıpırdamadan durdu.

Sonra gözlerini kaldırıp tavana, oradan çatı katına ve oradan da yıldızlara doğru dikti.

"Bu muhteşem anı asla ama asla unutmayacağım, Bayan Shirley," dedi heyecanla. "Güzelliğim... Tabii eğer güzelsem... Kutsanmış gibi hissettim. Ah Bayan Shirley, insanın güzelliğiyle anılması ve yeni insanlarla tanışınca sizi anlatıldığı kadar güzel bulmayacaklar diye korkmak ne berbat bir şeydir bilemezsiniz. Bazen yüzlerindeki hayal kırıklığını görüp ölmek istiyorum. Belki de hayal gücümden dolayıdır. Ben çok hayalperest biriyim ve ne yazık ki bu kadar fazlası bana zararlı. Mesela Terry'ye de âşık olduğumu hayal etmiştim. Ah Bayan Shirley, şu elmaların kokusunu alabiliyor musunuz?"

Anne dikkat edince kokuyu aldı.

“Çok ilahi bir koku değil mi? Umarım cennet çiçeklerle doludur. İnsan bir zambağın içinde yaşasa ne kadar mutlu olurdu, değil mi?”

“Korkarım biraz hapsolmuş gibi hissederdik,” dedi Anne.

“Ah Bayan Shirley, lütfen bu minik hayranınızla alay etmeyin. Alaycılık beni bir yaprak gibi büzüştürüp içime kapatır.”

Anne kızı Spook’s Lane’in sonuna kadar götürüp geri döndüğünde, “Seni öldürene dek konuştu galiba,” dedi Rebecca Dew. “Ona nasıl katlanıyorsun anlamıyorum doğrusu.”

“Onu seviyorum, Rebecca. Gerçekten. Çocukken ben de çok gevezeydim. Acaba insanlar da beni dinlerken tıpkı Hazel gibi saçmaladığımı mı düşünüyorlardı?”

“Çocukluğunu bilmiyorum ama eminim Hazel gibi değilsindir,” dedi Rebecca. “Zira sen içinden geleni söylersin, nasıl ifade ettiğinin bir önemi yok ama Hazel Marr öyle değil. Aslına bakarsan bence o krema olmaya çalışan yağsız bir sütten başka bir şey değil.”

“Ah, tabii o da diğer kızlar gibi olayları biraz fazla abartıyor ama bence bazı şeyleri içinden gelerek söylüyor,” dedi Anne, kızın Terry hakkında söylediklerini düşünerek. Aslında ilk başta Hazel, Terry’ye yaklaşmıştı çünkü Anne, Terry’nin yakışıklı ama kendisine göz kırpan ilk güzel kıza âşık olabilecek bir genç olduğunu düşünüyordu. Eğer ilk âşık olduğu kız onu geri çevirirse çocuk hemen sıradaki kıza geçebilecek biriydi. Hazel o baharda çocukla güya arkadaş gibi takıldığı için Anne, Terry hakkında epey bir fikir sahibi olmuştu. Daha sonra Hazel Kingsport’taki arkadaşlarını ziyarete gitmiş ve Terry onun yokluğunda Anne’e bağlanarak onu at gezilerine ve çeşitli yerlerdeki güzel evleri görmeye götürmüştü. Birbirlerine isimleriyle hitap ediyorlardı çünkü yaşıtlardı. Gerçi Anne çocuğa karşı anaç hisler besliyordu. Terry, “zeki Bayan Shirley’nin” kendisinin arkadaşlığından

hoşlanmasından gurur duyuyordu. May Connell'ın partisinde akasya gölgelerinin çılgınca estiği ayışığının altında Anne, ona Hazel'dan söz edince Terry çok duygulandı.

"Ah, Hazel!" dedi. "O çocuk var ya!"

"Sen o çocukla nişanlı değil misin?" dedi Anne sertçe.

"Tam olarak nişanlı sayılmayız. İlişkimiz gençlik aşkı gibi. Sanırım... Sanırım o gece ayışığı ayaklarımı yerden kesmişti."

Anne hızla düşündü. Eğer Terry kız için çocuk' diyorsa, demek ki o da Hazel'a âşık değildi. Belki de bu her ikisinin de içine düştüğü bu çaresiz karmaşaya son verecek güzel bir işaretti. İkisi de gençliklerinin verdiği hatayla ilişkilerini fazla ciddiye almış ve şimdi ikisi de bu durumdan nasıl sıyrılacaklarını bilemiyordu.

"Kendimi çıkmazda hissediyorum. Ne yazık ki Hazel beni biraz fazla ciddiye aldı ve yaptığı bu hatayı fark etmesini nasıl sağlayacağımı bilemiyorum," diye devam etti Terry.

"Terry, siz yetişkin taklidi yapan iki çocuksunuz. Hazel da sana karşı aynı şeyleri hissediyor. Belli ki ayışığı o gece ikinizi de çok etkilemiş. Hazel özgür kalmak istiyor ama seni incitmekten korktuğu için bunu sana söyleyemiyor. O sadece romantik, heyecan dolu bir kız ve sen de aşk fikrine âşık bir çocuksun. Gün gelecek ikiniz de bu yaşadıklarınıza bakıp güleceksiniz."

Bu arada Anne içinden, *Sanırım konuyu çok güzel özetledim*, diye geçirdi.

İkisi de derin bir iç çektiler. "Omuzlarımdan büyük bir yük aldın, Anne. Hazel elbette çok tatlı bir ufaklık ve onu incitmeyi düşünmekten bile nefret ediyorum ama hatamı... Hatamızı haftalar önce fark ettim zaten. Bir erkek bir kadını görünce... Doğru kadını... İçeriye mi geçiyorsun, Anne? Yoksa bu güzelim ayışığını heba mı edeceksin? Oysa ayışığının altında beyaz bir güle benziyorsun... Anne..."

Ama Anne çoktan uçup gitmişti.

BÖLÜM 11

Bir haziran akşamı odasında sınav kâğıtlarını inceleyen Anne durup burnunu sildi. O akşam burnunu çok sık sildiği için burnu iyice kızarmış ve yanmaya başlamıştı. İşin aslı Anne çok ağır, hiç de romantik olmayan bir nezleye tutulmuştu. Bu yüzden Evergreens'in baldıran otlarının ötesinde uzanan yemyeşil gökyüzünün, Storm King'in tepesinde sallanan gümüşi ayışığının, penceresinin altından gelen tatlı zambak kokularının ve vazosundaki buz mavisi iris çiçeklerinin tadını çıkartamıyordu. Nezle yüzünden geçmişi kararmış, geleceğine de gölge düşmüştü sanki.

Pencere pervazında meditasyon yaparmış gibi duran Tozlu Miller'a, "Haziranda grip olmak berbat bir şey," dedi. "Ama iki hafta sonra burnumu silip sınav kâğıtlarını okumak yerine canım evim Green Gables'ta olacağım. Bir düşünsene, Tozlu Miller."

Belki Tozlu Miller, ya Anne'in söylediklerini ya da Spook's Lane yolundan öfkeyle ve telaşla koşarak gelen genç kadını düşünüyordu. Bu gelen bir gün evvel Kingsport'tan dönmüş olan Hazel Marr'dı. Birkaç dakika sonra kapıyı çalmaya bile tenezzül etmeden hızla Anne'in odasına daldı.

"Hazel… *(Hapşu!)* Kingsport'tan erken dönmüşsün. Oysa seni haftaya bekliyorduk."

"Bence beklemiyordunuz," dedi Hazel alaycı bir tavırla. "Evet Bayan Shirley, döndüm. Ve dönünce ne öğrendim dersiniz? Terry'yi benden uzaklaştırmak için elinizden gelen yaptığınızı ve başarılı olduğunuzu."

"Hazel!" *(Hapşu!)*

"Ah, her şeyi biliyorum! Terry'ye onu sevmediğimi söylemişsiniz. Nişanımızı bozmak istediğimi anlatmışsınız,

kutsal nişanımızı hem de!”

“Hazel… Çocuğum!” *(Hapşu!)*

“Tamam, beni küçümseyin… Hatta her şeyi küçümseyin ama sakın bu yaptığınızı inkâr etmeye kalkışmayın. Bunu yaptınız… Bunu kasıtlı olarak yaptınız.”

“Elbette öyle. Bunu yapmamı sen istedin.”

“Ben mi… Ben mi istedim?”

“Evet, tam olarak bu odada. Bana onu sevmediğini ve onunla asla evlenemeyeceğini söyledin.”

“Ah, herhalde o anki ruh hâlim öyleydi. Beni ciddiye alacağınızı hayal bile etmemiştim. Dramatik ve geçici öfkemi anlarsınız diye düşündüm. Elbette, siz benden çok büyüksünüz ama siz bile genç kızların saçma sapan konuştuklarını unutmuş olamazsınız. Bir de bana arkadaşımmış gibi numara yaptınız!”

Zavallı Anne burnunu silerek, “Bu bir kâbus olmalı,” diye düşündü. “Otur Hazel… Lütfen…”

“Oturmuş!” Hazel öfkeyle bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “Nasıl oturayım? Hayatı mahvolan bir insan nasıl oturabilir? Ah, işte yaşlılık insana bunları yaptırıyor. Gençlerin mutluluğunu kıskanıp mahvetmek istiyorsunuz. Yaşlanmamak için çok dua edeceğim.”

Anne o an Hazel’ın kulaklarını çekmemek için kendini zor tuttu. Bunu yapmayı o kadar çok istedi ki kendisi bile buna çok şaşırdı. Ama yine de nazik davranmayı tercih etti.

“Eğer oturup doğru düzgün konuşmayacaksan gitsen daha iyi olur Hazel…” *(Hapşu! Hapşu!)* “Yapacak işlerim var,” dedi Anne. Sonra burnunu çekti.

“Size hakkınızda ne düşündüğümü söylemeden gitmem. Aslında tek suçlu benim. Bunu tahmin etmeliydim, etmiştim de aslında. Sizi ilk gördüğüm an ne kadar tehlikeli biri olduğunuzu hissetmiştim. O kızıl saçlar, o yeşil gözler! Ama Terry ile aramı bozacak kadar ileri gideceğiniz aklıma bile gelmemişti. En azından iyi bir Hıristiyan olduğunuzu

sanmıştım. Hiç böyle şey yapan birini görmedim. Eğer tatmin olacaksanız söyleyeyim, kalbimi çok kırdınız.”

“Seni şaşkın küçük kız…”

“Sizinle konuşmayacağım! Ah, siz her şeyi mahvetmeden önce Terry ile aramız ne kadar iyiydi. Çok mutluydum, akranlarımın arasında nişanlanan ilk kız bendim. Düğünümü bile planlamıştım. Nedimeler çok güzel, açık mavi elbiseler giyecek ve siyah kemerler takacaktı. Çok şık! Ah sizden nefret mi etsem, size acısam mı bilemiyorum! Ah, bunu bana nasıl yaptınız? Oysa ben sizi ne kadar çok seviyordum. Size ne kadar çok güveniyor, ne kadar çok inanıyordum!”

Hazel’ın sesi titremeye, gözleri dolmaya başladı. Kendisini sallanan sandalyeye attı.

“Bir sürü ünlem kullandın farkındaysan,” dedi Anne.

“Zavallı annem bunu duyunca kahrından ölecek,” diye hıçkırdı Hazel. “Oysa çok sevinmişti. Herkes çok sevinmişti. Herkes bizim ideal bir çift olduğumuzu düşünüyordu. Ah, acaba her şey eskisi gibi olabilecek mi?”

“Bir sonraki ayışığına kadar bekle ve gör,” dedi Anne nazikçe.

“Siz gülün, Bayan Shirley… Acıma gülün. Eminim çok eğleniyorsunuzdur, hem de çok! Siz acı çekmek nedir bilmezsiniz! Çok korkunç bir şey… Çok korkunç.”

Anne saate bakıp hapşırdı.

“O hâlde çekme,” dedi.

“Çekeceğim işte. Ben derin duyguları olan biriyim, elbette sığ bir ruh benim gibi acı çekmez. Ama sığ biri olmadığım için minnettarım. Âşık olmanın ne demek olduğu hakkında bir fikriniz var mı, Bayan Shirley? Gerçekten, derinden ve çok âşık olmanın? Ve güvenip kandırılmanın? Kingsport’a giderken çok mutluydum, tüm dünyayı seviyordum! Ben yokken Terry’den size iyi davranmasını istedim, sizi yalnız bırakmamasını söyledim. Dün gece eve çok mutlu geldim. Ama o bana beni artık sevmediğini, bunun bir hata olduğunu

söyledi… Bir hata! Ve ona benim kendisini sevmediğimi ve özgür olmak istediğimi anlattığınızdan söz etti!”

“Niyetim gayet iyiydi,” dedi Anne gülerek. Espri anlayışı onu bir kez daha kurtarmaya gelmişti. Şu an Hazel’a güldüğü kadar, kendisini de gülüyordu.

“Ah, dün geceyi nasıl atlattım?” dedi Hazel öfkeyle. “Hiç uyumadım. Bugünüm nasıl geçti, hayal bile edemezsiniz. Oturup dinlemek zorunda kaldım… İnsanların Terry’nin sizin baklanızdaki düşüncelerini anlatmalarını dinledim. Ah, insanlar sizi izliyormuş! Ne yaptığınızı biliyorlar. Peki, neden… Neden? İşte bunu hiç anlamıyorum. Sizin sevgiliniz var zaten, benimkinden ne istediniz? Benimle ne alıp veremediğiniz var? Ben size ne yaptım?”

“Sanırım Terry’nin de senin de iyi bir dayağa ihtiyacınız var. Eğer bu kadar öfkeli olmayıp beni dinleyebilseydin…”

“Yok, ben öfkeli değilim, Bayan Shirley. Sadece incindim, fena hâlde incindim,” dedi Hazel yaşlı gözlerle. “Her şeyin bana ihanet ettiğini hissediyorum. Hem dostluğun hem aşkın. İnsanın kalbi bir kere kırılınca bir daha hiç acı çekmez derler. Umarım bu doğrudur ama doğru olmamasından korkuyorum.”

“Hırslarına ne oldu, Hazel? Masmavi Akdeniz’deki milyoner hastanın villasıyla o hemşirenin balayına ne oldu?”

“Neden söz ettiğinizi hiç bilmiyorum, Bayan Shirley. Ben hiç hırslı biri değilimdir. O yeni tip kadınlarla alakam bile yoktur. Benim en büyük hırsım mutlu bir evlilik yapıp, mutlu bir yuva kurmaktı. ‘Tı’… ‘Tı’ diyorum! Geçmiş zaman kullanıyorum! Artık hiç kimseye güvenim kalmadı. Dersimi aldım. Bu bana çok acı bir ders oldu.”

Hazel gözlerini, Anne de burnunu sildi. Tozlu Miller da yeni yeni belirmeye başlayan akşam yıldızlarına baktı.

“Gitsen iyi olur, Hazel. Gerçekten çok meşgulüm ve bu görüşmenin bir yere varacağını hiç sanmıyorum.”

Hazel, İskoçya Kraliçesi Mary edasıyla kapıya doğru yürüdü ve dramatik bir şekilde arkasını dönüp, “Elveda,

Bayan Shirley. Sizi vicdanınızla baş başa bırakıyorum,” dedi.

Vicdanıyla baş başa kalan Anne kalemini bırakıp üç kere hapşırdı ve kendi kendine konuşmaya başladı:

“Üniversite mezunu olabilirsin, Anne Shirley ama hâlâ öğrenmen gereken birçok şey var. Rebecca Dew’un sana anlattığı şeyler. Ama kendine karşı dürüst ol kızım ve gururlu bir kadın gibi ilacını iç. İnsanların seni övmesinden büyük keyif aldığını itiraf et. Hazel’ın sana olan hayranlığını çok sevdiğini itiraf et. Tapılmaktan hoşlandığını itiraf et. İnsanlar aslında o sorunun çözülmesini istemedikleri hâlde bile bir sorun çözücü gibi davranmaktan keyif aldığını itiraf et. Şimdi bunları itiraf ettiğin için kendini daha bilge, daha üzgün ve binlerce yıl yaşlanmış gibi hissetsen de kalemini al ve sınav kâğıtlarını incelemeye devam et. Ayrıca Myra Pringle’ın kâğıda, *Serap, Afrika’da yaşayan bir hayvandır*, diye yazmış olduğunu da gözden kaçırma.”

BÖLÜM 12

Bir hafta sonra Anne’e kenarları gümüşle süslü, açık mavi bir kâğıda yazılmış bir mektup geldi.

“*Sevgili Bayan Shirley*,

Bu mektubu size Terry ile aramdaki tüm yanlış anlaşmanın tamamen çözüldüğünü, ikimizin de çok ama çok mutlu olduğunu ve sizi affedebileceğimize karar verdiğimizi söylemek için yazıyorum. Terry o geceki ayışığı yüzünden size karşı bir şeyler hissetmiş olduğunu söyledi ama aslında tek sevdiği kişinin ben olduğuma yemin etti. Bana tatlı ve sade kızları çok sevdiğini söyledi, bütün erkekler gibi yani. Başkalarıyla ilgilenmediğini de belirtti. Bize neden öyle davrandığınızı anlayamıyoruz, asla da anlayamayacağız. Belki de hikâyeleriniz için bir malzeme bulmak istediniz ve karşınıza çıkan ilk tatlı, heyecanlı ve âşık genç bir kızın hisleriyle oynamak istediniz. Ama bizi kendimize getirdiğiniz için size teşekkür ederiz. Terry hayatın anlamını çok iyi kavradığını söyledi. Yani tüm bunlar bizim hayrımıza sonuçlandı. Birbirimizi çok seviyor ve çok iyi anlıyoruz. Terry’yi en iyi ben anlıyorum ve ömrümün sonuna kadar onun ilham kaynağı olmak istiyorum. Sizin kadar zeki değilim ama Terry ile ruh ikizi olduğumuz ve etrafımızdaki onca kıskanç, yalancı dostlar aramızı bozmaya çalışsa da birbirimizden asla vazgeçmeyeceğimize yemin ettiğimiz için onu benden daha iyi anlayan hiç kimse olmayacağından eminim.

Çeyizim hazır olur olmaz evleneceğiz. Çeyizimi düzmek için Boston’a gidiyorum. Summerside’a doğru dürüst hiçbir şey yok. Elbisem beyaz hareli, seyahat kıyafetim de kuğu grisi olacak. Yunus mavisi bir bluz giyip aynı renkte bir şapka

ve eldivenler de takacağım. Tabii ki çok gencim ama gençken evlenmek istiyorum, yani hayatımın baharı solmadan.

Terry tüm hayallerimin ve yüreğimin arzu ettiği tüm şeylerin vücut bulmuş hâli. Çok mutlu olacağımızı biliyorum. Bir zamanlar tüm dostlarımın mutluluğumdan keyif alacaklarını sanırdım ama çok acı bir ders alarak bunun böyle olmadığını öğrendim.

Saygılarımla,

Hazel Marr.

NOT 1: Bana Terry'nin çok öfkeli biri olduğunu söylemiştiniz ama kız kardeşi onun kuzu gibi sessiz olduğunu söylüyor.

Hazel Marr.

NOT 2: Duyduğuma göre limon suyu çilleri açıyormuş. Belki denersiniz.

Hazel Marr."

"Rebecca Dew'un sözlerinden bir alıntı yapacak olursak," dedi Anne, Tozlu Miller'a, "ikinci not bardağı taşıran son damla oldu."

BÖLÜM 13

Anne Summerside’dan evine karmaşık duygular içinde gitti. O yaz Gilbert, Avonlea’de olmayacaktı. Batıda yapılan yeni bir tren yolunun inşaatında çalışmaya gitmişti. Ama Green Gables hâlâ Green Gables, Avonlea de hâlâ Avonlea idi. Parlak Sular Gölü eskisi gibi ışıl ışıldı. Orman Perisinin Köpüğü’ndeki otlar eskisi gibi yemyeşil ve upuzun, tahta köprü de her zamanki gibi yosunla kaplıydı. Hayaletli Orman’ın uzun ve sessiz gölgeleri arasından esen rüzgârın uğultusu tıpkı eski günlerdeki gibiydi.

Üstelik Anne, Bayan Campbell’ı Küçük Elizabeth’in kendisiyle birlikte iki hafta geçirmeye ikna etmişti. Ama iki haftadan daha uzun kalamazdı. Bayan Shirley ile iki hafta geçirmeyi hasretle bekleyen Elizabeth için bu kadarı bile yeterdi, hayatta başka hiçbir şey istemese de olurdu.

Windy Poplars’tan ayrılırlarken, Anne’e heyecanla, “Bugün kendimi Bayan Elizabeth gibi hissediyorum,” dedi. “Beni Green Gables’takiler ile tanıştırırken bana Bayan Elizabeth diye hitap eder misiniz lütfen? Bana kendimi büyük gibi hissettiriyor.”

“Ederim,” diye söz verdi Anne ve bir zamanlar Cordelia ismiyle anılmak isteyen o minik, kızıl saçlı, şaşkın kız çocuğunu hatırladı.

Elizabeth’in Green Gables’a yaptığı yolculuk da tıpkı Anne’in yıllar önce bir bahar ayında yaptığı o ilk yolculuğu kadar unutulmaz geçti. Rüzgârla dans eden çayırlar, her köşeden sürpriz gibi fırlayan rengârenk çiçeklerle dünya çok güzel görünüyordu. Elizabeth çok sevdiği Bayan Shirley sinin yanındaydı ve kadından uzak iki uzun hafta geçirecekti. Yepyeni, çizgili bir elbise ve bir çift yeni, kahverengi pabuç

giymişti. Sanki yarın gelmiş gibiydi ve onu on dört yarın daha takip edecekti. Pembe yabani güllerle kaplı Green Gables arazisine girdiklerinde Elizabeth'in gözleri parladı.

Green Gables'a ayak bastığı an Elizabeth için her şey bir anda büyülenmiş gibi değişti. İki hafta boyunca romantizmle dolu bir dünyada yaşadı. İnsan kapının önüne her çıktığında illa ki romantik bir şeye rastlıyordu. Avonlea'de her şey birbirine bağlı gibiydi. Bir şey bugün olmazsa yarın mutlaka oluyordu. Elizabeth henüz kendi yarınının gelmediğinin farkındaydı ama ona çok yaklaştığını hissediyordu.

Green Gables'taki her şey onunla bir bağ kuruyor gibiydi. Manila'nın pembe gül desenli çay takımı bile eski bir dostuymuş gibi geliyordu. Bütün odaları eskiden beri tanıyor ve seviyor gibi hissediyordu, buradaki çimenler her yerdekilerden çok daha yeşildi. Green Gables'ta yaşayan insanlar tıpkı yarında yaşayan insanlara benziyorlardı. Onları çok sevmiş ve onlar tarafından çok sevilmişti. Davy ile Dora ona hayran oldular ve kızı çok şımarttılar. Marilla ile Bayan Lynde de onu çok sevdiler. Elizabeth tertipli, kibar ve büyüklerine karşı saygılı bir kızdı. Anne'in Bayan Campbell'ın çocuk yetiştirme yönteminden hoşlanmadığını biliyorlardı ama kadının torununun torununu çok iyi eğittiği açıkça belli oluyordu.

"Ah, uyumak istemiyorum, Bayan Shirley," diye fısıldadı Elizabeth yorucu bir günün ardından Anne'in odasında yatarlarken. "Bu iki muhteşem hafta boyunca gözümü bile kırpmak istemiyorum doğrusu. Keşke buradayken hiç uyumasam."

Bir süre uyumadı. Yatakta uzanıp Bayan Shirley'nin denizden geldiğini söylediği hafif uğultuyu dinlemek çok güzeldi. Elizabeth saçaklara vuran rüzgârın sesini dinlemeyi de çok sevdi. Oysa hep geceden korkardı. Karanlıkta karşısına ne çıkacağı belli mi olurdu? Ama artık geceden korkmuyordu. Hayatında ilk defa gece gözüne bir dost gibi görünüyordu.

Bayan Shirley yarın kumsala gideceklerine söz vermişti, yemyeşil Avonlea'nin son tepesinin hemen arkasındaki kayalıklara vuran gümüş rengi dalgaların tadını çıkartacaklardı. Elizabeth dalgaların ardı ardında gelişlerini şimdiden görebiliyordu. Bir tanesi kocaman bir uyku dalgasıydı, tam üzerinden geçiyordu ve Elizabeth keyifle dalgaya teslim oldu.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, *Burada... Tanrı'yı sevmek... çok... ama... çok kolay*, oldu.

Ama Green Gables'taki her gecesi, Bayan Shirley uyuduktan sonra saatlerce uyanık kalıp düşünerek geçti. Neden Evergreens'teki hayat Green Gables'taki gibi olamıyordu?

Elizabeth dilediği zaman gürültü yapamayacağı bir yerde hiç yaşamamıştı. Evergreens'teki herkesin sessiz hareket etmesi gerekiyordu. Sessiz konuşması ve hatta Elizabeth'e göre düşünürken bile sessiz olması. Elizabeth bazen uzun uzun bağırmak isterdi.

Anne ona, "Burada dilediğin kadar gürültü yapabilirsin," demişti. Ama çok garipti ki artık onu engelleyen hiçbir şey olmadığı hâlde canı bağırmak istemiyordu. Çevresindeki tüm güzel şeylerin arasında sessiz ve nazik bir şekilde hareket etmek istiyordu. Ama Green Gables'a yaptığı bu ziyarette gülmeyi öğrenmişti. Summerside'a yanında pek çok güzel anı ile geri döndü. Green Gables'ta yaşayanlar için de Elizabeth çok güzel anılar bırakmıştı. Anne her ne kadar onu "Bayan Elizabeth" olarak tanıtsa da hepsi için o "Küçük Elizabeth" idi. Çok narin, çok parlak, çok ufak tefekti. Ona bakınca Küçük Elizabeth diye düşünmemek elde değildi. Küçük Elizabeth beyaz haziran zambaklarının arasında dans ediyor, büyük elma ağacının altında peri masalları okuyor, altın sarısı saçlarıyla kafası da tıpkı bir düğün çiçeğine benzeyen düğün çiçeklerinin arasında geziniyor; Âşıklar Yolu'ndaki ateşböceklerini kovalıyor, çiçeklerin ortasına dalan bal arılarının vızıltısını dinliyor, Dora ile kilerdeki

kremalı çileği ya da birlikte bahçede kırmızı kuş üzümü yiyorlardı. “Kırmızı kuş üzümleri ne güzel şeyler, değil mi Dora? İnsan kendisini mücevher yemiş gibi hissetmiyor mu sence de?” Küçük Elizabeth köknarların altında kendi kendine şarkı söylüyor, büyük ve sulu meyveleri yediği minik parmaklarını yalıyor ve nehrin üzerindeki vadiden aşağıya yansıyan kocaman aya doğru bakıyordu. “Bence ayın çok endişeli gözleri var, öyle değil mi Bayan Lynde?” diye soruyor, Davy’nin çizgi romanlarındaki kahramanlardan biri çok kötü bir belaya bulaşınca üzüntüden ağlıyordu: “Ah, Bayan Shirley bunu atlatamayacağından eminim!” Bazen de rüzgâr evin arkasındaki eski kümeslerle uğultuyla vurunca kahkahalar atıyordu. Bu kahkahayı atan gerçekten Küçük Elizabeth olabilir miydi? Anne’e kremalı kek yaparken, Bayan Lynde’e yeni yorganı için desen keserken, Marillaya bisküvi yaparken ve Dora ya eski pirinç şamdanları ovarken yardım ediyordu. Hatta öyle güzel ovmuşlardı ki bakınca kendilerini bile görebiliyorlardı. Yani Green Gables’ta yaşayan herkes baktıkları her köşede Elizabeth’i hatırlayacak bir şeyler yaşadı.

Küçük Elizabeth giderken, “Acaba bir daha böyle muhteşem bir on dört gün yaşayabilecek miyim?” diye merak etti. İstasyona giden yol iki hafta önceki gibi yine çok güzeldi ama Küçük Elizabeth ağlamaktan yolun yarısını göremedi.

“Bir çocuğu bu kadar özleyeceğim aklıma bile gelmezdi,” dedi Bayan Lynde arkasından.

Küçük Elizabeth gittikten sonra Green Gables’a bu kez Katherine Brooke ile köpeği geldi. Katherine lisedeki görevinden istifa etmişti. Sonbaharda Redmond Üniversitesi’nde sekreterlik okuyacaktı. Bunu ona Anne tavsiye etmişti.

“Sekreterliği seveceğini biliyorum, zaten öğretmenliği hiç sevmiyordun,” demişti bir akşam bir yonca tarlasında

oturmuş birlikte günbatımının muhteşem renklerini izlerlerken.

“Hayatın bana borcu var ve ben bunu geri almaya niyetliyim,” dedi Katherine kararlı bir tavırla. “Kendimi geçen yıl bu zamanlar olduğumdan çok daha genç hissediyorum,” diye de güldü.

“Bu senin için en iyisi ama Summerside ve okul sensiz hiç de eskisi gibi olmayacak. Kule odasında herkes ve her şey hakkında konuştuğumuz o keyifli gecelere ne olacak şimdi?” dedi Anne.

ÜÇÜNCÜ SENE

BÖLÜM 1

“Windy Poplars,
Spook’s Lane,
8 Eylül.

Sevgilim,

Yaz bitti... Seni sadece bir kez mayıs ayındaki o hafta sonu gördüğüm yaz... Ben de Summerside Lisesi’ndeki üçüncü ve son senem için Windy Poplars’a geri döndüm. Katherine ile Green Gables’ta çok güzel vakit geçirdik ve bu yıl onu çok özleyeceğim. Yeni gelen öğretmen ufak tefek, tombul, pembe yanaklı ve bir köpek yavrusu kadar dost canlısı. Ama onda ilgi çekici bulduğum şeyler yalnızca bu kadar. Boş bakan, parlak, mavi, donuk gözleri var. Ondan hoşlandım, ondan hep hoşlanacağım ama ne daha az ne daha çok. Henüz onda keşfetmeye değer bir şey bulamadım. Oysa kabuğunu kırmayı başarınca Katherine de keşfedecek çok şey vardı.

Windy Poplars’ta hiçbir değişiklik yok. Affedersin, aslında bir tane var. Zavallı kızıl inek ölmüş, Rebecca Dew pazartesi gecesi yemekte söyledi. Teyzeler yeni bir ineğin bakımıyla uğraşmak istemiyor, o yüzden krema ve sütü Bay Cherry’den alacaklar. Bu da Küçük Elizabeth artık bahçe kapısına süt almaya gelmeyecek demek. Ama Bayan Campbell dilediği zaman onun buraya gelmesine izin verecek, o yüzden bir sorun yok.

Bir değişiklik daha var aslında. Kate teyze bana kendisi için uygun bir ev bulur bulmaz Tozlu Miller’ı vereceklerini söyledi. Bunu duyunca çok üzüldüm. İtiraz ettim ama bunun evin huzuru için gerekli olduğunu söyledi. Rebecca Dew yaz

boyunca ondan şikâyet ettiğinden başka bir çareleri kalmamış. Zavallı Tozlu Miller... Oysa ne kadar tatlı, yumuşacık ve sevimli bir hayvan!

Yarın, yani cumartesi günü, Charlottetown'daki bir akrabasının cenazesine gidecek olan Bayan Raymond'ın ikizlerine bakacağım. Bayan Raymond kasabamıza geçen kış gelen bir dul. Rebecca Dew, Windy Poplars'taki dullar... Summerside gerçekten dullarla dolu bir yer... Aslında onu Summerside için 'biraz fazla' bulmuştum ama Katherine ile ikimize Tiyatro Kulübünde çok yardım etti. Dolayısıyla o da bir iyiliği hak ediyor.

Gerald ile Geraldine sekiz yaşındalar. İkisi de melek gibi. Onlara bakacağımı söylediğimde Rebecca Dew, dudak büktü.

'*Ama ben çocukları severim, Rebecca,' dedim*.

'*Elbette, çocuklar sevilir. Fakat o çocuklar çok yaramazdır, Bayan Shirley. Bayan Raymond her ne olursa olsun çocukların cezalandırılmasına inanmayan biri. İkisinin de 'doğal' bir yaşam sürmelerini istediğini söylüyor. Oysa o çocuklar melek yüzleriyle insanı kandırıyor. Komşularının onlar hakkında neler anlattıklarını duydum. Bir gün rahibin karısı aradı. Oysa o Bayan Raymond'ı çok sever ama merdivenden inerken kafasına yağan soğan yağmuru yüzünden şapkasını düşürmüş. Buna karşılık Bayan Raymond'ın tek söylediği, 'Çocuklar özellikle uslu durmaları istendiğinde daha da şımarıyorlar,' olmuş. Kadın sanki onların bu tavırlarıyla gurur duyuyor gibi. Ne de olsa Amerikalılar, bilirsiniz... Sanki bu onların yaramazlıklarını da açıklıyor.' Rebecca da tıpkı Bayan Lynde gibi, Amerikalılar hakkında çok önyargılı*.

BÖLÜM 2

Cumartesi öğleden sonra Anne, Bayan Raymond ile meşhur ikizlerinin yaşadıkları eski, küçük köy evine gitti. Bayan Raymond yola çıkmaya çoktan hazırdı ama cenaze için galiba biraz fazla neşeli giyinmişti. Özellikle de alnına düşen ve yumuşak, kahverengi saçlarını kapatan şu çiçekli şapkası… Ama çok güzel görünüyordu. Kadının güzelliğini miras almış olan sekiz yaşındaki ikizler yüzlerinde melek gibi bir ifadeyle merdivende oturuyorlardı. Pembe-beyaz tenleri, kocaman porselen mavisi gözleri ve yumuşacık, sapsarı, dalgalı saçları vardı.

Anneleri onları Anne ile tanıştırıp kendisi Ella teyzenin cenazesindeyken ikisine bakma nezaketinde bulunduğunu söylediğinde tatlı tatlı gülümsediler. Çok uslu durup Anne'in canını hiç sıkmayacaklardı, öyle değil mi annelerinin bir taneleri?

Annelerinin bir taneleri başlarını sallayıp daha da meleksi bir ifadeyle gülümsediler.

Bayan Raymond bahçe kapısına kadar Anne ile yürüdü.

"Onlardan başka kimsem yok," dedi. "Belki onları birazcık şımartmış olabilirim, insanların öyle söylediklerini biliyorum, insanlar birinin çocuklarına nasıl bakması gerektiğini o kişiden bile hep daha iyi bilirler. Bunu hiç fark etmiş miydiniz, Bayan Shirley? Ama ben sevginin dayaktan çok daha iyi bir yöntem olduğuna inanıyorum, siz de öyle değil mi? Onlarla hiçbir sorun yaşamayacağınızdan eminim. Çocuklar her zaman kiminle oynayıp oynayamayacaklarını bilirler, sizce de öyle değil mi? Sokağın en başındaki şu zavallı ihtiyar Bayan Prouty… Bir keresinde çocukları ona bırakmıştım ama zavallılar kadını hiç sevmediler. O yüzden

de tabii ki onunla biraz dalga geçtiler, çocuklar nasıldır bilirsiniz. Kadın da çocuklarım hakkında saçma sapan masallar anlatıp bütün kasabaya yaymış. Ama ikisinin de sizi çok seveceğinden ve birer melek gibi davranacaklarından eminim. Tabii içleri kaynıyor ama çocuk dediğin öyle olur, değil mi? Korkak gibi bir kenarda sessizce oturan çocuklar insanın içini acıtmaz mı? Lütfen küvette oyuncak teknelerini yüzdürmelerine ya da göle gitmelerine izin vermeyin, olur mu? Grip olmalarından çok korkuyorum… Babaları akciğer iltihabından ölmüştü.”

Bayan Raymond’ın iri, mavi gözleri dolmaya başladı ama kadın gözyaşlarına hâkim oldu.

“Tartışırlarsa endişelenmeyin… Çocuklar hep tartışır, öyle değil mi? Ama eğer yabancı biri onlara saldıracak olursa… Tanrım! Birbirlerine taparlar, bilirsiniz. Aslında bir tanesini cenazeye götürebilirdim ama bunu duymak bile istemediler. Hayatları boyunca birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Ben de cenazede ikisine birden bakamam, değil mi?”

“Merak etmeyin Bayan Raymond,” dedi Anne kibarca. “Gerald ve Geraldine ile çok güzel bir gün geçireceğimizden eminim. Çocukları çok severim.”

“Biliyorum. Zaten sizi görür görmez çocukları çok sevdiğinizi anlamıştım. İnsan bunu anlayabilir, değil mi? Zira çocuk seven kişide başka bir hava oluyor. Zavallı ihtiyar Bayan Prouty çocuk sevmez. Çocukların içindeki en kötüyü gördüğü için de başına hep en kötüsü gelir. Çocukları seven ve anlayan biriyle hislerimi paylaşmak beni nasıl rahatlattı bilemezsiniz. Eminim günüm güzel geçecek.”

Gerald bir anda üst pencereden kafasını uzatıp, “Bizi de cenazeye götürebilirsin,” diye bağırdı. “Biz böyle hiç eğlenmiyoruz.”

“Ah, banyodalar!” diye ağlar gibi bir sesle haykırdı Bayan Raymond. “Sevgili Bayan Shirley, lütfen gidip onları oradan çıkartın. Gerald canım, biliyorsun annen ikinizi birden cenazeye götüremez. Ah Bayan Shirley, yine salondaki tilki

kürkünü alıp boynuna bağlamış. Mahvedecek. Lütfen hemen çıkarttırın. Acele etmezsem treni kaçıracağım.”

Bayan Raymond hızla uzaklaşırken Anne de üst kata çıktı ve melek yüzlü Geraldine’i ağabeyinin bacaklarından tutmuş banyo penceresinden sarkıtmaya çalışırken yakaladı.

“Bayan Shirley, Gerald bana dilini çıkartıp durmasın,” dedi öfkeyle.

“Bu canını mı yakıyor?” diye sordu Anne gülümseyerek.

“Bana bir daha dil çıkartmayacak,” dedi kız Gerald’a tehditkâr gözlerle bakarken. Gerald ise bu bakıştan hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Dil benim dilim, ne zaman istersem çıkartırım… Öyle değil mi, Bayan Shirley?”

Anne bu soruyu duymazdan geldi.

“Çocuklar, yemeğe daha bir saat var. Gidip bahçede oyun oynayıp birbirimize hikâyeler anlatalım mı? Gerald, sen de o tilki kürkünü yerine koyar mısın?”

“Ama ben kurt olmak istiyorum,” dedi Gerald.

Bir anda kardeşinin safına geçen Geraldine, “Kurt olmak istiyor,” diye haykırdı.

“Kurt olmak istiyoruz,” diye bir ağızdan bağırdılar.

Kapı zili Anne’in yaşadığı ikilemi durdurdu.

“Haydi, gidip kim geldi görelim,” dedi Geraldine. Merdivenin tırabzanlarından kayarak aşağıya Anne’den önce indiler. Bu arada tilki kürkü de iyice parçalanmıştı.

Gerald kapı eşiğinde duran kadına, “Biz seyyar satıcılardan hiçbir şey almayız,” dedi.

“Annenizle görüşebilir miyim?” dedi kadın.

“Hayır, görüşemezsiniz. Annem Ella teyzenin cenazesine gitti. Bize Bayan Shirley bakıyor. Bakın merdivenlerden inen o. O size gününüzü gösterir.”

Anne gelen kişinin kim olduğunu görünce içinden gerçekten de “gününü göstermek” geçti. Bayan Pamela Drake, Summerside’da pek sevilen bir ziyaretçi değildi.

Genelde “bir şeyler satar” ve sattıklarını almadan yakanızdan düşmezdi. Kadın sürekli iğneleyici bir dille konuşur ve kendisinin dünyaya hükmettiğini zannederdi.

Bu kez bir ansiklopedi alınmasını “emrediyordu”. Bir öğretmende kesinlikle bulunması gereken bir şeydi ama Anne buna hiç ihtiyacının olmadığını çünkü okulun kendisine çok güzel bir tane verdiğini söyledi.

“Ne yazık ki hiç vaktim yok, Bayan Drake. Bakmam gereken iki çocuk var.”

“Sadece birkaç dakikanızı alacağım. Zaten size uğrayacaktım, burada karşılaşmamız büyük şans oldu. Biz Bayan Shirley ile bu güzel sayfaları incelerken siz de gidip oynayın çocuklar.”

Geraldine sarı saçlarını savurarak, “Annem bize bakması için onu tuttu,” dedi. Ama Gerald kardeşini çekiştirip götürdü ve kapıyı hızla çarpıp üst kata çıktılar. Bayan Drake ile Anne dışarıda kalmıştı.

“Bir ansiklopedinin ne demek olduğunu bilirsiniz, Bayan Shirley. Şu güzel kâğıda bir bakın… Hissedin… Şu muhteşem resimlere bakın… Bunları başka bir ansiklopedide bulamazsınız… Kör bir adamın bile okuyabileceği kadar müthiş basılmış… Üstelik ayda sadece sekiz dolar taksitle. Bir daha böyle bir fırsat bulamazsınız… Bu fiyat tanıtım fiyatı, gelecek yıl yüz yirmi dolar olacak.”

“Ama ben ansiklopedi istemiyorum, Bayan Drake,” dedi Anne çaresizce.

“Elbette istiyorsunuz… Herkes bir ansiklopedi ister… Hem de milli bir ansiklopedi. Daha önce milli bir ansiklopedim olmadan nasıl yaşamışım hiç bilmiyorum doğrusu. Yaşamak denirse! Yaşamamışım, sadece var olmuşum. Şu kuşun resmine bir bakın, Bayan Shirley! Daha önce hiç böyle bir kuş görmüş müydünüz?”

“Ama Bayan Drake, ben…”

“Eğer taksitler fazla diye düşünüyorsanız bir öğretmen olduğunuz için size bir istisna yapabilirim… Mesela ayda altı

dolar, ne dersiniz? Herhâlde böyle bir teklifi geri çevirecek değilsiniz, Bayan Shirley.”

Anne de öyle hissediyordu. Emrettiği şey yapılmadan yakasından düşmemeye kararlı olan bu kadından kurtulmak için ayda altı dolar ödemeye değmez miydi? Hem acaba ikizler şu an ne yapıyordu? Ürkütücü derecede sessizlerdi. Galiba oyuncak teknelerini küvette yüzdürüyorlardı. Yoksa arka kapıdan gizlice çıkıp göle mi gitmişlerdi?

Kaçmak için son kez çaresizce bir hamle yaptı.

“Bunu bir düşünüp size haber vereceğim, Bayan Drake.”

“Şu an dışında başka vaktimiz yok,” dedi kadın ve dolma kalemini çıkarttı. “Zaten ansiklopediyi alacaksınız, o yüzden şimdi imza atın. Ertelemek size bir şey kazandırmaz. Fiyat her an artabilir, o zaman yüz yirmi dolar ödemek zorunda kalırsınız. Şurayı imzalayın, Bayan Shirley.”

Anne dolma kalemin zorla eline tutuşturulduğunu fark etti. Bir saniye sonra Bayan Drake kan donduran bir çığlık attı. Anne korkudan dolma kalemi sandalyenin altına düşürdü ve kadına dehşetle baktı.

Bu karşısındaki Bayan Drake miydi? Gözlüksüz, şapkasız ve hatta neredeyse saçsız bu korkunç yaratık o olabilir miydi? Şapka ve gözlükler iki sarı kafanın uzandığı banyo penceresine doğru yükseliyordu. Gerald’ın elinde ucunda kanca olan bir olta vardı. O kancayı kadının kafasına geçirmeyi nasıl başardığını Tanrı bilirdi. Herhâlde şans eseri olmuştu.

Anne hemen eve girip üst kata koştu. Banyoya ulaştığında ikizler çoktan kaçmıştı. Gerald oltayı yere atıp pencereden dışarıya bakınca öfkeyle eşyalarını ve dolma kalemini toparlayıp bahçe kapısına doğru giden Bayan Drake’i gördü. Bayan Pamela Drake hayatında ilk kez hiçbir şey satamamıştı.

Anne ikizleri arka verandada elma yerken buldu. Ne yapacağını kestiremiyordu. Böyle bir davranışın geçiştirilmesi mümkün değildi ama Gerald onu böyle bir

dersi çoktan hak etmiş olan Bayan Drake'den kurtarmıştı. Yine de…

"Kocaman bir solucan yedin!" diye bağırdı Gerald. "Boğazından inip kaybolduğunu gördüm."

Geraldine elindeki elmayı bıraktı. Midesi bulanmıştı, hem de çok. Anne bayağı bir uğraştı ve Geraldine kendisini daha iyi hissettiğinde artık yemek vakti de gelmişti. Anne birden Gerald'a davranışıyla ilgili bir ceza vermemeye karar verdi. Herhalde Bayan Drake de kendi iyiliği için dilini tutar ve bu olaydan hiç kimseye söz etmezdi.

"Sence yaptığın kibarca bir davranış mıydı, Gerald?" diye sordu.

"Hayır ama çok eğlenceliydi. İyi bir balıkçıyım ama değil mi?" dedi Gerald.

Yemek muhteşemdi. Bayan Raymond gitmeden önce hazırlamış ve her ne kadar geliri az da olsa usta bir aşçı olduğunu ispatlamıştı. Tıkınmakla meşgul olan ikizler herhangi bir çocuktan daha yaramaz bir tavır sergilememiş ve kavga da etmemişlerdi. Yemekten sonra Anne bulaşıkları yıkadı. Geraldine kurulamasına, Gerald da tabakları dolaba yerleştirmesine yardım etti. Bu konuda ikisi de biraz beceriksizdi. Anne ikisinin de iyi bir eğitime ve biraz disipline ihtiyaçları olduklarını düşündü.

BÖLÜM 3

Saat ikide Lise Yönetim Kurulu Başkanı Bay James Grand, pazartesi günü Kingsport'ta katılacağı bir eğitim konferansına gitmeden evvel görüşmek istediği önemli bir konu hakkında kurulu topladı. Anne, adama akşama Windy Poplars'a uğramak ister mi diye sordu ama adam maalesef gelemeyeceğini söyledi.

Bay Grand kendi hâlinde, iyi bir adamdı ama Anne uzun zaman önce adamın suyuna gidilmesi gereken biri olduğunu fark etti. Dahası okula alınmasını istediği yeni bir ekipman için Anne'in adamı kendi tarafına çekmesi gerekiyordu. İkizlerin yanına, dışarıya çıktı.

"Canlarım, ben Bay Grand ile konuşurken siz de arka bahçede güzelce oynar mısınız? Çok uzun sürmez. Sonra da göl kenarına gider çayla piknik yaparız, hatta size kırmızı boyalı sabun köpüğü yapmayı bile öğretirim. Çok güzel olurlar!"

"Eğer uslu durursak bize bir çeyreklik verir misin?" dedi Gerald.

"Hayır, tatlım. Size rüşvet verecek değilim. Zaten uslu duracaksın biliyorum çünkü bir centilmen öyle davranır."

"Uslu duracağız," diye söz verdi çocuk.

"Hem de çok," diye aynı şekilde tekrar etti Geraldine.

Eğer Anne salonda Bay Grand ile konuşurken Ivy Trent gelmeseydi çocukların sözlerini tutma ihtimali çok yüksekti. Ama Ivy Trent gelmişti ve ikizler ondan nefret ederdi. Asla hata yapmayan ve az evvel kutudan fırlamış gibi duran muhteşem Ivy Trent.

O gün Ivy Trent’in yepyeni kahverengi botlarını, yeni şalını ve saçına taktığı yeni kırmızı fiyonklarını göstermeye geldiğinden hiç şüphe yoktu. Bayan Raymond her ne kadar bazı açılardan eksik olsa da çocukların giyimi konusunda oldukça dikkatliydi. Oysa komşuları kadının kendisine çok para harcadığı için ikizlere yetemediğini söylerdi. Geraldine’in sokaklarda neredeyse her güne yeni bir elbisesi olan Ivy Trent gibi giyinip gezme şansı yoktu. Bayan Trent kızını daima “lekesiz ve bembeyaz” giydirirdi. En azından Ivy evinden çıkarken lekesiz bir beyazlıkta çıkardı ama eve döndüğünde “kıskanç” komşu çocukları yüzünden giysileri hep kirlenmiş olurdu.

Geraldine onu kıskandı. Ivy’nin kırmızı omuz şalına ve beyaz işlemeli elbisesine çok gıpta etti. Onunkiler gibi düğmeli, kahverengi botları olsun diye neler vermezdi.

“Yeni şalımı ve fiyonklarımı nasıl buldunuz?” diye sordu Ivy gururla.

Geraldine kızı, “Yeni şalımı ve fiyonklarımı nasıl buldunuz?” diye taklit etti.

“Ama senin şalın yok,” dedi Ivy.

“Ama senin şalın yok,” diye komik taklidine devam etti Geraldine.

Ivy şaşırdı.

“Var. Yoksa göremiyor musun?”

“Var. Yoksa göremiyor musun?” diye dalga geçti Geraldine. Ivy’yi şaşkına çeviren bu muhteşem fikirden çok keyif almıştı.

“Onların parası ödenmedi,” dedi Gerald.

Ivy Trent sinirli bir kızdı. Zaten siniri, omzundaki şalın rengi gibi kızarmaya başlayan yüzünden gayet net belli oluyordu.

“Ödendi. Annem borçlarını daima öder.”

“Annem borçlarını daima öder,” diye taklidine devam etti Geraldine.

Ivy rahatsız oldu. Hangisiyle baş edeceğini bilemiyordu. O da şüphesiz bu sokaktaki en yakışıklı çocuk olan Gerald'a döndü. Ivy onunla ilgili kararını vermişti.

"Buraya sana, seninle sevgili olacağımı söylemeye geldim," dedi. Henüz yedi yaşında olmasına rağmen Ivy o tatlı, kahverengi gözleriyle tüm oğlanları etkileyebilecek şekilde bakmayı öğrenmişti.

Gerald kıpkırmızı oldu.

"Senin sevgilin olmayacağım," dedi.

"Ama mecbursun," dedi Ivy sertçe.

"Ama mecbursun," diye kardeşine el sallayarak kızı taklit etti Geraldine.

"Olmam," diye öfkeyle bağırdı Gerald. "Ayrıca bana artık öpücük filan da verme, Ivy Grant."

"Olmak zorundasın," dedi Ivy inatla.

"Olmak zorundasın," diye tekrarladı Geraldine.

Ivy kıza dik dik baktı.

"Sen çeneni kapat, Geraldine Raymond!" dedi.

"Kendi bahçemde istediğim gibi konuşurum," dedi Geraldine.

"Tabii ki konuşur," diye kardeşini destekledi Gerald. "Ve eğer sen çeneni kapatmazsan, Ivy Trent… Evine gelip oyuncak bebeğinin gözlerini oyarım."

"O zaman annem de seni döver," diye bağırdı Ivy.

"Ya öyle mi? Eğer bunu yaparsa annem ona neler yapar biliyor musun? Burnunu kırar."

"Her neyse, sevgilim olmak zorundasın," dedi Ivy sakin bir şekilde asıl mevzuya dönerek.

"Senin… Senin kafanı yağmur variline sokarım," diye bağırdı iyice kızan Gerald. "Suratını karınca yuvasına sürter… O… O fiyonklarınla şalını alıp paramparça ederim," dedi zafer kazanmış edasıyla.

"Haydi, yapalım!" diye bağırdı Geraldine.

Kızın üzerine atladılar. Zavallı Ivy bağırıp tekmeler savurarak, kendisini ısıran ikizlerden kurtulmaya çalıştı. Kızı bahçedeki kulübeye götürdüler. Buradan bağırışları duyulmuyordu.

“Çabuk,” dedi Geraldine. “Bayan Shirley her an gelebilir.”

Kaybedecek vakit yoktu. Gerald kızın ayak bileklerini tutarken, Geraldine de el bileklerine yapıştı ve saçındaki fiyonkla şalını söküp çıkarttı.

Geçen hafta işçilerin bıraktıkları kırmızı boya kutularına gözü takılan Gerald, “Haydi, bacaklarını boyayalım!” dedi. “Ben tutayım, sen boya.”

Ivy çaresizce bağırdı. Kızın çoraplarını çıkartıp bacaklarını bir saniye içinde kırmızı ve yeşil renkli boyayla boyadılar. Tabii bu sırada beyaz elbisesi ve yeni botlarına da bir sürü boya sıçradı. Son dokunuşu da saçlarına yaptılar.

Nihayet onu serbest bıraktıklarında Ivy acınası hâldeydi, ikizler kıza bakıp uluyarak gülüyordu. Ivy’den haftalardır içlerinde biriktirdikleri intikamlarını almışlardı.

“Şimdi evine git,” dedi Gerald. “Bu sana gidip insanlara sevgilin olmak zorundalarmış gibi konuşmanın ne demek olduğunu öğretir.”

“Sizi anneme söyleyeceğim,” diye ağladı Ivy. “Şimdi derhâl eve gidip seni anneme söyleyeceğim korkunç ve çirkin oğlan!”

“Sakın kardeşime çirkin deme senin pespaye şey!” diye haykırdı Geraldine.

“Sen ve şalların! Onları da al götür. Eşyalarının kulübemizi pisletmelerini istemiyoruz!”

Ivy, Gerald’ın arkasından fırlattığı eşyalarını alıp ağlaya ağlaya evine gitti.

“Çabuk… Bayan Shirley bizi görmeden arka kapıdan eve girip banyoda temizlenelim,” dedi Geraldine.

BÖLÜM 4

Bay Grand meramını dile getirdikten sonra selam verip evden ayrıldı. Anne bir süre kapı eşiğinde durup çocukların nerede olduklarını merak etti. Bu sırada sokağın başından, yanında insana benzeyen bir şeyle gelen öfkeli bir kadın bahçe kapısından içeriye girdi.

“Bayan Shirley, Bayan Raymond nerede?” diye öfkeyle sordu.

“Bayan Raymond…”

“Bayan Raymond’ı görmek istiyorum. O yaramaz çocuklarının zavallı, çaresiz Ivy’ye neler yaptığını kendi gözleriyle görsün. Kızıma bakın Bayan Shirley, bakın ona!”

“Ah, Bayan Trent… Çok, çok üzgünüm! Bayan Raymond yok ve ikizlere bakacağıma söz verdim… Ama Bay Grand gelince…”

“Hayır, bu sizin hatanız değil, Bayan Shirley. Sizi suçlamıyorum. O şeytan çocuklarla hiç kimse başa çıkamaz. Bütün sokak onları bilir. Bayan Raymond yoksa burada kalmamın anlamı da yok. Zavallı çocuğumu eve götüreyim. Ama Bayan Raymond bunu duyacaktır, kesinlikle duyacaktır. Bayan Shirley, dinleyin… Bu çocuklar birbirlerini mi parçalıyor?”

“Dinleyin” dediği şey merdivenlerden yankılanan uluma ve bağırma sesleriydi. Anne üst kata koştu, ikizler koridorun zemininde kıvranan, ısıran, yırtan ve tırmalayan bir yığın oluşturmuştu. Anne onları güçlükle ayırdı, ikisini de sertçe omuzlarından tutup bu yaramazlığa son vermelerini emretti.

“Bana Ivy Trent’in sevgilisi olmam gerektiğini söylüyor,” dedi Gerald.

“Olmak zorunda ama!” diye bağırdı Geraldine.

“Olmayacağım!”

“Olacaksın!”

“Çocuklar!” dedi Anne. Ses tonu ikisini de susturdu. Yüzüne bakınca daha önce görmedikleri bir Bayan Shirley gördüler. Küçücük hayatlarında ilk kez otoritenin gücünü hissediyorlardı.

“Sen Geraldine,” dedi Anne yavaşça. “İki saat boyunca yatağında kalacaksın. Gerald, sen de iki saat boyunca koridordaki gömme dolapta kalacaksın. Tek kelime istemiyorum. Çok uygunsuz davrandığınız için cezanızı çekeceksiniz. Anneniz sizi bana bıraktı ve bana itaat etmek zorundasınız.”

“O zaman bizi beraber cezalandırın,” dedi Geraldine ve ağlamaya başladı.

“Evet… Bizi ayırmaya hakkınız yok… Biz hiç ayrılmadık,” diye mırıldandı Gerald.

“Şimdi ayrılacaksınız,” dedi Anne sertçe. Geraldine giysilerini çıkartıp odasına gitti. Gerald da dolaba girdi. Kimse bu cezayı gereğinden fazla ağır olarak niteleyemezdi; içerisinde penceresi ve bir sandalyesi olan geniş ve havadar bir dolaptı. Anne dolabın kapısını kilitleyip eline bir kitap aldı ve dolabın önüne oturdu. En azından iki saatliğine huzur bulabilecekti.

Birkaç dakika sonra Geraldine’i kontrol etmeye yukarıya çıkan Anne, kızın uykuya daldığını gördü. Uyurken o kadar tatlı görünüyordu ki Anne az evvelki yaramazın o olduğuna çok şaşırdı. Her neyse, galiba birazcık kestirmek ona iyi gelmişti. Uyandığında iki saat dolmamış olsa da kızın cezasını bitirecekti.

Bir saatin sonunda Geraldine hâlâ uyuyordu. Gerald o kadar sessizdi ki Anne çocuğun cezasına katlanıp aklının başına geldiğini düşünerek onu salmaya karar verdi. Zaten Ivy Trent sinir bozucu bir çocuktu ve muhtemelen ikizleri çok rahatsız etmiş olmalıydı.

Anne dolabın kapısını açtı.

Gerald içeride değildi ve pencere açıktı. Anne'in dudakları gerildi. Aşağıya indi ve bahçeye çıktı. Gerald'dan iz yoktu. Kulübeye ve tüm sokağa baktı. Çocuk ortalıkta görünmüyordu.

Bahçeye koşup Bay Robert Creedmore'un arazisindeki göle açılan korudan geçti. Gerald adamın göl kıyısına kurduğu minik bir düzlük alanda eğleniyordu. Anne tam ağaçların arasından çıkarken Gerald irkilerek dengesini kaybetti ve suya düştü.

Anne telaşla bağırdı ama telaşa kapılacak bir durum yoktu. Zira gölün en derin yeri Gerald'ın omuzlarına bile gelmiyordu. Düştüğü yer ancak ayak bileklerine kadar derindi. Çocuk bir şekilde ayağa kalktı. Afallamıştı. Anne'in çığlığını duyduğunda başından çamurlu sular akıyordu. Bu sırada Geraldine de üzerinde geceliğiyle ağaçların arasından kardeşinin az evvel göle düştüğü düzlüğe koştu.

"Gerald!" diye bağırıp çocuğun üzerine atlayınca zavallıcık neredeyse yeniden suya yuvarlanacaktı.

"Gerald, boğuldun mu?" diye haykırdı Geraldine. "Canım benim, boğuldun mu yoksa?"

"Hayır… Hayır canım," dedi Gerald. Dişleri takırdıyordu.

Birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Çocuklar, derhâl buraya gelin" diye bağırdı Anne.

Birlikte Anne'in yanına gittiler. Sabah hava sıcaktı ama öğleden sonra soğumuş ve rüzgâr çıkmıştı. İkisi de fena hâlde titriyordu, suratları masmaviydi. Anne tek kelime etmeden ikisini de hızlıca eve götürüp üzerlerini değiştirdi ve ayaklarına sıcak su torbası koyarak onları annelerinin yatağına yatırdı. Hâlâ titriyorlardı. Yoksa soğuk algınlığı mıydı? Ya da akciğerleri mi iltihaplanmıştı?

"Bize daha iyi bakmanız gerekirdi, Bayan Shirley," dedi Gerald titreyerek.

"Kesinlikle," diye onayladı Geraldine.

Dikkati dağılan Anne alt kata inip doktoru aradı. Doktor gelene kadar ikizler ısınmıştı. Adam çocukların tehlikede olmadıkları konusunda Anne'e teminat verdi. Yarına kadar yatakta kalırlarsa iyileşirlerdi.

Doktor yolda istasyondan evine dönen Bayan Raymond ile karşılaştı. Kadın telaşla eve girdiğinde yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

"Ah, Bayan Shirley küçük hazinelerimi böyle bir tehlikeye nasıl attınız?"

İkizler, "Biz de tam aynını söylüyorduk anne," dediler bir ağızdan.

"Size güvenmiştim... Size söyledim..."

"Neden suçlandığımı hiç anlamıyorum, Bayan Raymond," dedi külrengi gözleri buz gibi bir sisle kaplanan Anne. "Sanırım sakinleştiğinizde siz de hatanızı fark edeceksiniz. Çocuklar gayet iyi, doktor onları muayene etti. Eğer Gerald ile Geraldine sözümü dinleselerdi bu olay hiç yaşanmazdı."

"Ben bir öğretmenin çocukların üzerinde otorite kurabileceğini sanırdım," dedi Bayan Raymond.

Çocukların üzerinde evet ama küçük şeytanların üzerinde hayır! diye düşündü Anne fakat ağzından sadece şu sözler çıktı: "Madem geldiniz, öyleyse ben evime gidiyorum, Bayan Raymond. Daha fazla kalmama gerek yok hem akşam yapmam gereken işlerim var."

İkizler bunu duyunca tek bir vücut olup yataktan fırlayarak Anne'e sıkıca sarıldılar.

"Umarım her hafta bir cenaze olur," diye haykırdı Gerald. "Çünkü sizi çok sevdim, Bayan Shirley ve umarım annem her gittiğinde bize bakmaya siz gelirsiniz."

"Ben de öyle umarım," dedi Geraldine.

"Sizi Bayan Prouty'den daha çok sevdim."

"Hem de çok, daha çok," dedi Geraldine.

"Bir hikâyenizde bize de yer verir misiniz?" diye sordu Gerald.

“Lütfen bize de yer verin,” dedi Geraldine.

“Niyetinizin iyi olduğundan eminim,” dedi anneleri.

Çocukları kucaklayan Anne, “Teşekkür ederim,” dedi buz gibi soğuk bir sesle.

Kocaman gözleri yaşlarla dolan kadın, “Ne olur bu konuda tartışmayalım,” dedi. “Ben kimseyle tartışmaya dayanamam.”

“Ben de.” Ama Anne inatçıydı ve dilediğinde inadını sonuna dek sürdürürdü. “Tartışmaya hiç gerek olmadığını düşünüyorum. Bence Gerald ile Geraldine bugün çok eğlendiler ama zavallı Ivy Trent için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

Anne eve dönerken kendisini çok ama çok yaşlanmış hissediyordu.

“Bir de Davy’ye yaramaz derdim,” diye düşündü.

Bahçede hercai menekşesi toplayan Rebecca Dew ile karşılaştı.

“Rebecca Dew, *büyüklerinden yanına çocuklara söz düşmez* derlerdi de inanmazdım ama şimdi bu sözün anlamını kavradım,” dedi.

“Ah zavallım. Gel de sana güzel bir yemek hazırlayayım,” dedi Rebecca Dew. Fakat “Ben sana söylemiştim,” diye de eklemedi.

BÖLÜM 5

(Gilbert’a yazılan mektuptan alıntı)

“Bayan Raymond dün gece ağlayarak buraya gelip kaba davranışı yüzünden kendisini affetmem için yalvardı. ‘Eğer ana yüreğinin ne olduğunu bilseniz beni hemen affederdiniz, Bayan Shirley,’ dedi.

Onu affetmekte zorlanmadım çünkü Bayan Raymond’da onu sevmemi sağlayan garip bir şey var. Üstelik Tiyatro Kulübü için de çok uğraştı. Ama tabii ki ona, ‘Cumartesi bir yere gitmek isterseniz, ikizlere ben bakarım,’ demedim. İnsan tecrübelerinden çok şey öğreniyor, benim gibi iyimser ve güven dolu biri bile.

Anladığım kadarıyla Summerside ahalisinin çoğu Jarvis Morrow ve Dovie Westcott’un aşkıyla yakından ilgileniyor. Rebecca Dew onların bir yıldır nişanlı olduklarını ama daha ‘ileriye gidemediklerini söyledi. Dovie’nin uzaktan akrabası olan Kate teyze (sanırım tam olarak Dovie’nin anne tarafından ikinci kuzeninin halası oluyor) de bu konuyla çok ilgileniyor çünkü Jarvis’in Dovie için mükemmel bir eş olacağını düşünüyor ve galiba bir sebebi de Franklin Westcott’tan nefret etmesi. Gerçi Kate teyze bunu itiraf etmiyor ama gençliğinde adamın karısıyla çok iyi arkadaşlarmış ve Kate teyze adamın kadını öldürdüğünü düşünüyor.

‘*Bu konuyla ilgilenmemin bir sebebi Javis ile Dovie’yi çok sevmem, bir nedeni de sanırım insanların işine burnunu sokan biri olmam ama tabii ki son derece iyi niyetli bir şekilde*.’

Durum kısaca şöyle: Franklin Westcott uzun boylu, esmer, pek sosyal olmayan, çalışkan bir tüccar. Kasabanın biraz dışındaki rıhtım yolundaki Elmcroft isimli büyük, eski bir evde yaşıyor. Onunla bir ya da iki kez karşılaştım ama saçma sapan bir şey söyleyip ardından uzun uzun gülmek gibi bir alışkanlığının olması dışında hakkında çok az şey biliyorum. Adam kiliseye gitmiyor ve fırtınalı kış günlerinde bile pencerelerini sonuna kadar açıyor, itiraf ediyorum ki bu huyu ona gizli bir sempati duymamı sağlıyor ama herhâlde Summerside'da bunu hisseden tek kişi ben olmalıyım. Adam lider gibi davranmaya alışmış, kasabada hiçbir şey onun onayına sunulmadan yapılsın istemiyor.

Eşi ölmüş. Anlatılana göre kadın aslında bir köleymiş ve Franklin onu evine getirdiğinde kadına efendisi olacağını ve sözünün dışına çıkmaması gerektiğini söylemiş.

Asıl adı Sibyl olan Dovie ise tek çocuk. Çok güzel, balık etli, on dokuz yaşında, sevimli bir kız. Kıpkırmızı dudakları ile gülümsediğinde bembeyaz dişleri görünüyor. Kahverengi saçlarında kestane rengi ışıltılar var, gözleri masmavi, kirpikleri gerçek olamayacak kadar uzun ve yumuşak. Jen Pringle, Jarvis'in kızın gözlerine âşık olduğunu söylüyor. Jen ile sık sık onlar hakkında konuşuyoruz. Jarvis onun en sevdiği kuzeni.

(Bu arada Jen'in bana ne kadar düşkün olduğuna inanamazsın ve tabii benim de Jen'e. O çok tatlı bir kız.)

Franklin Westcott kızının bir sevgilisi olmasına asla izin vermemiş ve Jarvis Morrow 'kızına ilgi göstermeye' başladığında ona evinden uzak durmasını söylemiş. Dovie'ye de, 'Bir daha o çocukla gezme,' diye tembih etmiş. Ama onlar yaramazlık yapmayı sürdürmüş. İkisi de birbirlerine delicesine âşık olmuşlar.

Kasabadaki herkes bu iki âşığa sempatiyle bakıyor. Franklin Westcott gerçekten huysuz biri. Jarvis hayli başarılı, genç bir avukat ve iyi bir aileden geliyor. Hem çok kibar hem de çok iyi huylu bir delikanlı.

‘O çocuktan daha iyisi olamaz,’ dedi Rebecca Dew. ‘Jarvis Morrow, Summerside’da istediği kızı alabilir. Franklin Westcott kızını kimselere vermemekte kararlı. Maggie teyze ölünce evine bakacak bir hizmetçi olsun istiyor.’

‘Onu etkileyebilecek kimse yok mu?’ diye sordum.

Hiç kimse Franklin Westcott’la tartışamaz. Çok kibirli biridir. Çok üstüne gidilirse öfke nöbeti geçirir. Bu hâlini hiç görmedim ama Bayan Prouty bir keresinde oraya dikiş dikmeye gittiğinde görmüş. Adam bir şeye kızmış, kimse neye kızdığını bilmiyor. Eline geçirdiği her şeyi pencereden dışarıya Jirlatmış. John Milton’ın şiirleri camdan uçup George Clarkein zambaklarının üzerine düşmüş. Adamın hayattan intikam almak gibi bir tavrı var. Bayan Prouty, annesi onu doğururken çok garip çığlıklar attığını söylüyor. Bence Tanrı’nın böyle insanlar yaratmasının bir sebebi var ama biz bilemeyiz. Yani Jarvis ile Dovie birlikte kaçmadıkları sürece hiç şansları yok. Gerçi kaçmak da çok alçakça bir şey ama çok romantik olduğu da söyleniyor. Yine de bu durumda hiç kimse kaçmalarına kötü gözle bakmazdı bence.’

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama bir şey yapmak zorundayım. Bay Frankin Westcott öfke nöbeti geçirecek diye gözümün önünde bu genç insanların hayatlarını mahvetmelerine izin veremem. Jarvis Morrow sonsuza dek beklemez. Söylentilere göre sabrı taşmış ve Dovie’nin ismini yazdığı ağacı kesmiş. Palmerlardan çok çekici bir kızın çocuğa ilgi gösterdiği söyleniyor. Üstelik Jarvisin annesi de oğlunun kendisine eş olmayacak bir kıza yıllarca takılıp kalmasını istemiyormuş.

Gilbert, gerçekten bu durumdan hiç memnun değilim.

Bu gece ayışığı var sevgilim, bahçedeki kavakların üzerine ayışığı vuruyor. Hayalet bir geminin uzaklara açıldığı rıhtımın üzerine de öyle. Mezarlığın üzerine... Benim vadimin üzerine... Storm King’in üzerine... Şuan Âşıklar Yolu’nun, Parlak Sular Gölü’nün, Hayaletli Orman’ın ve Menekşe Vadisi’nin üzerine de ayışığı vuruyordur. Bu gece tepelerde

periler dans ediyordur. Ama Gilbert sevgilim, insanın ayışığını paylaşacak kimsesi olmayınca sadece sıradan bir ayışığı oluyor işte.

Keşke Küçük Elizabeth'i yürüyüşe çıkartabilmeydim. Ayışığında yürümeye bayılır. Green Gables'tayken onunla çok güzel yürüyüşler yapmıştık. Ama evde penceresi dışında ayışığını göremiyor.

Onunla ilgili de endişeleniyorum. Yakında on yaşına basacak ve o iki ihtiyarın kızın ruhsal ve duygusal ihtiyaçları hakkında en ufak bir fikirleri bile yok. İyi beslenip güzel giyinmesinin yeterli olduğunu sanıyorlar. Üstelik her yıl durum daha da kötüye gidecek. O zavallı çocuğun genç kızlığı nasıl geçecek acaba?"

BÖLÜM 6

Jarvis Morrow diploma töreninden sonra Anne ile eve dönerken, yolda ona nişanlısından söz etti.

“Buradan kaçıp gitmelisiniz, Jarvis. Herkes öyle söylüyor. Şahsen ben kaçmayı onaylamıyorum…” dedi Anne ama içinden, ‘*Bunu kırk yaşında bir öğretmen edasıyla söyledim sanırım*,’ diye geçirdi. “Ama her kaidenin bir istisnası olur.”

“Bunun için iki kişinin de anlaşması gerekir, Anne. Tek başıma kaçamam. Dovie babasından çok korkuyor, onu bir türlü ikna edemiyorum. Hem buna kaçmak da denmez… Sadece bir akşam kız kardeşim Julia’yı ziyarete gideceğiz… Biliyorsun Bayan Stevens’ı. Ben de rahibi oraya getireceğim ve herkes gibi saygın bir nikâhla evleneceğiz, sonra da balayımızı geçirmek için Kingsporftaki Bertha teyzeye gideceğiz. Bu kadar basit ama Dovie ikna olmuyor. Zavallı sevgilim o kadar uzun süredir babasının emri altında yaşamaya alışmış ki kendi iradesiyle bir şey yapmaktan çekiniyor.”

“Onu ikna etmen gerek, Jarvis.”

“Tanrım, bunu denemediğimi mi sanıyorsun, Anne? Yüzüm morarana kadar ona yalvardım. Benimleyken söz verecek gibi oluyor ama eve döndüğü an yapamayacağım diye mesaj gönderiyor. Bu çok garip Anne ama o zavallı çocuk babasına çok düşkün ve babasının onu affetmeme ihtimalini düşünmek bile istemiyor.”

“Ona ya seni ya da babasını seçmesi gerektiğini söyle.”

“Bil bakalım kimi seçer?”

“Ben bunda bir tehlike görmüyorum.”

“Hiç belli olmaz,” dedi Jarvis kederle. “Ama artık bir karar verilmek zorunda. Sonsuza dek böyle devam edemem. Dovie’yi çok seviyorum, Summerside’daki herkes bunu biliyor. Parmaklarımın ucundaki kırmızı, minik bir gül gibi… Ona ulaşmak zorundayım, Anne.”

“Yeri geldiğinde şairane olmak çok güzeldir ama bu durumda sana hiç yararı yok, Jarvis,” dedi Anne sakince. “Gerçi böyle bir lafı ancak Rebecca Dew söyler ama bence doğru. Bu durumda ihtiyacın olan şey doğru ve tutarlı bir tavır benimsemek. Dovie’ye onunla bu oyunu oynamaktan sıkıldığını, seninle ya evlenmesi ya da ayrılması gerektiğini söyle. Eğer seni babasını bırakacak kadar sevmiyorsa bunu öğrenmiş olursun.”

Jarvis homurdandı.

“Sen hayatın boyunca Franklin Westcott’ın emri altında yaşamadın, Anne. O adamın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Neyse, ben son bir kez daha deneyeceğim. Senin de söylediğin gibi eğer Dovie beni seviyorsa gelir… Gelmezse de daha kötüsünü düşünemiyorum. Kendimi aptal yerine koyuyormuşum gibi hissetmeye başladım.”

“Eğer öyle hissetmeye başladıysan Dovie dikkat etse iyi olur,” dedi Anne.

Dovie de birkaç akşam sonra Anne’e danışmak için Windy Poplars’a geldi.

“Ne yapacağım, Anne? Ne yapabilirim? Jarvis birlikte kaçalım istiyor. Babam haftaya Charlottetown’daki bir yemeğe katılmak için oraya gidecek, bu bizim için çok iyi bir fırsat olabilir. Maggie halam asla şüphelenmez. Jarvis benim Bayan Stevens’a gitmemi ve orada evlenmemizi istiyor.”

“Peki, neden yapmıyorsun, Dovie?”

“Ah, Anne gerçekten yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” dedi Dovie o tatlı, güzel yüzünü kaldırarak. “Lütfen ama lütfen sen benim yerime karar ver. Ben dikkatimi toparlayamıyorum.” Dovie ağlayacak gibi oldu. “Ah, Anne sen babamı bilmezsin. Jarvis’ten nefret ediyor,

nedenini bilmiyorum… Ah, neden? Kim Jarvis’ten nefret edebilir ki? Beni ilk kez dışarıya davet ettiğinde babam onun eve girmesini yasakladı ve eğer bir daha gelirse köpeği üzerine salacağını söyledi… O kocaman köpeği… O cins köpekler tasması salınırsa durdurulamaz. Ah, eğer Jarvis’le kaçarsam babam beni asla affetmez.”

“İkisinden birini seçmek zorundasın, Dovie.”

“Jarvis de öyle söyledi. Ah, çok ciddiydi! Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Ben onsuz… onsuz… yaşayamam, Anne.”

“O zaman onunla yaşa tatlım ve buna kaçmak deme. Summerside’a gidip arkadaşlarının eşliğinde evlenmek de.”

“Ama babam kaçmak diyecek,” dedi Dovie hıçkırarak. “Fakat tavsiyeni dinleyeceğim, Anne. Sen bana yanlış bir adım atmamı önermezsin. Jarvis’e gidip evlilik cüzdanı çıkartmasını ve babamın Charlottetown’da olduğu gece ablasına gideceğimi söyleyeceğim.”

Jarvis, zafer kazanmış bir edayla Anne’e nihayet Dovie’nin ikna olduğunu söyledi.

“Gelecek salı akşamı onunla bahçede buluşacağız. Maggie hala görmesin diye eve kadar gitmemi istemiyor. Sonra da Julia’nın evine gidip evleneceğiz. Bütün arkadaşlarım orada olacağı için zavallı sevgilim tedirgin olmaz. Franklin Westcott kızını asla alamayacağımı söylemişti. Ona yanıldığını göstereceğim.”

BÖLÜM 7

Kasım ayının sonlarına doğru, kasvetli bir salı günüydü. Tepelerin üzerine soğuk yağmurlar düşüyordu. Dünya gri bir sis bulutunun ardında kalan kasvetli, terk edilmiş bir yeri andırıyordu.

Zavallı Dovie kötü bir günde evlenecek, diye düşündü Anne. “Ya… Ya…” diye haykırdı. *Ya işler iyi gitmezse? O zaman bu benim suçum olur. Eğer ben söylemeseydim Dovie bunu yapmayı asla kabul etmezdi. Peki, ya Franklin Westcott onu hiç affetmezse? Anne Shirley, kes şunu! Hava yüzünden böyle düşünüyorsun*.

Gece yağmur hafiflemesine rağmen hava soğuk ve keskindi. Anne kule odasında sınav kâğıtlarını okuyordu. Tozlu Miller sobanın kenarına kıvrılmıştı. O sırada ön kapı gürültüyle çaldı.

Anne aşağıya koştu. Rebecca Dew telaşla başını odasının kapısından dışarıya çıkarttı. Anne ona içeriye girmesini işaret etti.

“Ön kapıda biri var!” dedi kadın.

“Sorun yok, Rebecca. Yani en azından öyle olduğunu sanıyorum… Gelen Jarvis Morrow, odamın penceresinden gördüm ve beni görmeye geldiğini biliyorum.”

“Jarvis Morrow mu?” Rebecca içeriye girip kapısını kapattı. “Bu bardağı taşıran son damla oldu.”

“Jarvis, ne oldu?”

“Dovie gelmedi,” dedi çocuk telaşla. “Saatlerce bekledik. Rahip geldi, tüm arkadaşlarım geldi, Julia yemek hazırladı ama Dovie gelmedi. Onu bahçede saatlerce bekledim, neredeyse çıldıracaktım. Ne olduğunu bilmediğim için eve

gitmeye de cesaret edemedim. O ihtiyar zalim Franklin Westcott geri dönmüştür ya da Maggie hala onu bir odaya kilitledi. Ama bilmem lazım, Anne. Elmcroft'a gidip onun neden gelmediğini öğrenmelisin."

"Ben mi?" diye şaşkınlık içinde sordu Anne.

"Evet, sen. Güvenebileceğim başka hiç kimse yok... Bu durumu bilenler içinde yani. Ah, Anne, ne olur şimdi beni geri çevirme. Başından beri bu işi destekledin. Dovie tek gerçek dostunun sen olduğunu söylüyor. Zaten saat geç değil, daha dokuz. Lütfen git."

"Oradaki köpek de beni çiğ çiğ yesin, öyle mi?" diye güldü Anne.

"O ihtiyar köpek mi?" dedi Jarvis. "O bir fareye bile havlayamaz. Herhâlde benim köpekten korktuğumu düşünmedin, değil mi? Hem geceleri onu kapatıyorlar. Benim derdim gidersem Dovienin başını belaya sokmamak. Anne, lütfen!"

Anne çaresizlik içinde omuz silkerek, "Tamam," dedi.

Jarvis onu Elmcroft'un bahçesine kadar götürdü ama Anne eve daha fazla yaklaşmasına izin vermedi.

"Eğer babası evdeyse dediğin gibi Dovie'nin başı derde girebilir."

Anne hızla ağaçlarla kaplı geniş bahçeden geçti. Ay, rüzgârlı bulutların arasından göründükçe ışığı etrafa saçılıyordu ama bitmek bilmeyen yol genelde karanlıktı.

Elmcroft'ta tek bir ışık yanıyordu, o da mutfak penceresinden geliyordu. Maggie hala evin yan tarafındaki kapıyı açtı. Kadin, Franklin Westcott'ın çok ihtiyar ablasıydı. Biraz kambur duruyordu. Aklı biraz karışık, yüzü ise kırışık bir yaşlıydı. Buna rağmen muhteşem bir ev hanımıydı.

"Maggie hala, Dovie evde mi?"

"Dovie yatıyor," dedi kadın.

"Yatıyor mu? Yoksa hasta mı?"

“Bildiğim kadarıyla hayır. Bütün gün gayet iyiydi. Yemekten sonra odasına çıkıp yatacağını söyledi.”

“Onu görmem lazım, Maggie hala. Ufak ama önemli bir şey soracağım.”

“O zaman odasına çık. Yukarı çıkınca sağdaki ilk oda.”

Kadın, Anne’e başıyla merdivenleri gösterip mutfağa geri döndü.

Anne telaşla kapıyı çalıp içeriye girince yatağında yatan Dovie doğruldu. Hafif mum ışığı sayesinde kızın ağladığı görülüyordu ama gözyaşları Anne’i hiç etkilemedi.

“Dovie Westcott, bu gece Jervis Morrow ile evlenmeye söz verdiğini unuttun mu yoksa?”

“Hayır… Hayır,” diye ağladı Dovie. “Ah, Anne, çok mutsuzum, berbat bir gün geçirdim. Neler yaşadığımı asla bilemezsin.”

“Ama zavallı Jarvis’in neler yaşadığını gayet iyi biliyorum. Bu soğukta o bahçede tam iki saat boyunca seni beklemiş,” dedi Anne.

“Bana… Bana çok kızgın mı?”

“Tahmin edebileceğin gibi.”

“Ah, Anne, çok korktum. Dün gece gözümü bile kırpmadım. Bunu yapamam… Yapamam… Kaçmak hiç de doğru bir davranış değil, Anne. Hem kimseden düğün hediyesi de alamayacağım… En azından çok az kişiden gelecek. Ben… Hep… Bir kilisede evlenmek istemişimdir. Güzelce süslenmiş bir kilisede… Beyaz bir duvak ve gelinlik içinde… Ve… Ve… Ayağımda gümüş terliklerle!”

“Dovie Westcott, derhâl o yataktan çık ve giyinip benimle gel.”

“Anne… Artık çok geç.”

“Çok geç filan değil. Ya şimdi ya asla! Eğer birazcık aklın varsa bunun farkında olmalısın, Dovie. Eğer onu böyle aptal yerine koyarsan Jarvis Morrow’un bir daha asla seninle konuşmayacağının farkında olmalısın.”

“Ah, Anne, öğrenince beni affedecektir…”

“Etmez. Onu tanıyorum. Hayatının sonuna kadar onunla oynamana izin vermez. Dovie, seni zorla yataktan çıkartmamı ister misin?”

Dovie ürperdi ve derin bir iç çekti.

“Uygun bir elbisem yok…”

“Bir sürü güzel elbisen var. Pembe tafta olanı giy.”

“Çeyizim de yok. Morrowlar bunu hep başıma kakacaktır.”

“Şimdi çeyiz alacak hâlin yok. Dovie, sen bunları daha önce düşünmedin mi?”

“Hayır. Zaten sorun da bu. Dün gece düşünmeye başladım. Bir de babam… Ah, sen babamı tanımazsın, Anne.”

“Dovie, sana giyinmen için on dakika veriyorum!”

Dovie söylenen vakitte giyindi.

“Bu… Bu elbise beni… Çok sıkıyor,” diye ağladı Anne düğmelerini kapatırken. “Eğer şişmanlarsam Jarvis beni… beni… sevmez. Keşke ben de senin gibi uzun, ince ve açık tenli olsaydım, Anne. Ah, ya Maggie hala bizi duyarsa?”

“Duymaz. Şu an mutfakta, hem zaten kulaklarının ağır işittiğini sen de biliyorsun. Şapkanla kabanını da al. Çantana bir şeyler daha koydum.”

“Ah, kalbim çok hızlı atıyor. İyi görünüyor muyum, Anne?”

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Anne içtenlikle. Dovie’nin saten gibi cildi gül pembesiydi ve onca gözyaşına rağmen gözleri şişmemişti. Ama Jarvis karanlıkta gözlerini fark etmezdi ve bu durum yüzünden biraz sinirliydi. Kasabaya doğru giderlerken hava da oldukça soğuktu.

“Tanrı aşkına, Dovie! Benimle evlenmekten bu kadar korkma,” dedi Stevensların evinin merdivenlerine geldiklerinde. “Ağlama da… Bak burnun şişecek. Saat ona geliyor, on bir trenine yetişmemiz lazım.”

Dovie sonunda Jarvis ile evlenince biraz sakinleşti. Anne’in daha sonra Gilbert’a yazdığı mektupta belirttiği gibi,

yüzünde *mutlu bir yeni gelinin* ifadesi vardı.

“Anne, canım bütün bunları sana borçluyuz. Yaptıklarını asla unutmayacağız, değil mi Jarvis? Anne, benim için bir iyilik daha yapar mısın acaba? Lütfen babama haberi sen ilet. Yarın akşam erkenden evde olur ve birinin bunu ona söylemesi gerek. Onu sadece sen sakinleştirebilirsin. Lütfen beni affetmesi için elinden geleni yap.”

Anne o an kendini sakinleştirmek istiyordu, öte yandan bu durumun doğuracağı sonuçlardan da sorumlu olduğunu hissediyordu. Bu yüzden kıza söz verdi.

“Elbette çok kızacak, Anne ama seni öldürecek hâli yok,” dedi Dovie. “Ah, Anne, kendimi Jarvis’in yanında nasıl güvende hissettiğimi bilemezsin.”

Anne eve döndüğünde Rebecca Dew meraktan çıldıracaktı. Geceliğinin üzerine sardığı sabahlığıyla Anne ile kule odasına çıkıp bütün hikâyeyi dinledi.

“Sanırım buna hayat deniyor,” dedi alaycı bir sesle. “Ama sonunda Franklin Westcott’ın otoritesinin kırılmasına sevindim. Yine de haberi ona senin iletecek olmandan pek hoşlanmadım. Adam her şeye sinirleniyor. Eğer yerinde olsam, Bayan Shirley bu gece gözümü bile kırpmazdım.”

“Ben de çok hoş bir tecrübe yaşayacağımı düşünmüyorum zaten,” dedi Anne.

BÖLÜM 8

Ertesi akşam kasım sisiyle kaplanmış rüya gibi arazide yürüyerek Elmcroft'a doğru giderken Anne'in içinde bir huzursuzluk vardı. Dovie'nin de söylediği gibi herhalde Franklin Westcott'ın onu öldürecek hâli yoktu. Anne fiziksel şiddetten korkmuyordu. Gerçi adam hakkında söylenenler doğruysa belki onu camdan dışarıya fırlatabilirdi. Acaba öfkeden deliye mi dönecekti? Anne daha önce öfkeden deliye dönen birini hiç görmemişti ama çok çirkin bir görüntü olacağını hayal edebiliyordu. Fakat adam muhtemelen iğneleyici ve kötü sözler sarf edecekti ve kadın ya da erkek olsun böyle bir yaklaşım Anne'in katlanamayacağı tek şeydi. Zira bu Anne'in canını yakardı, ruhunda aylarca iyileşmeyecek derin yaralar açardı.

Jamesina teyze, 'Sakın kötü haberleri karşı tarafa ileten sen olma,' derdi hep. Kadın her konuda olduğu gibi bu konuda da haklıymış, diye düşündü Anne.

Elmcroft her köşesinde birer kule olan, eski bir evdi. Çatısı kubbe gibiydi. Ön kapıdaki merdivenlerdeyse bir köpek duruyordu.

"Eğer beni yakalarsa asla bırakmaz," diye düşündü Anne. Acaba yan kapıdan mı girseydi? Sonra Franklin Westcott'ın kendisini pencereden izliyor olabileceği aklına geldi, adama köpekten korktuğu izlenimini asla veremezdi. Başını dikip ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Köpek hiç kıpırdamadı. Anne omzunun üzerinden çaktırmadan hayvana baktığında, köpeğin uyuduğunu gördü.

Franklin Westcott evde değildi ama her an gelmesi bekleniyordu. Maggie hala, Anne'i kütüphaneye götürüp

orada tek başına bıraktı. Köpek de kalkıp peşinden gitti ve Anne'in ayaklarının dibine yattı.

Anne kütüphaneyi sevmişti. Neşeli, hoş bir odaydı. Şöminede güzel bir ateş yanıyordu, kızıl ahşapla kaplı yerde ayı postları duruyordu. Franklin Westcott belli ki kitaplara ve purolara düşkündü.

Anne adamın eve girdiğini duydu. Adam kabanıyla şapkasını astı ve asık bir suratla kütüphaneye girdi. Bu korsanları andıran ifade, Anne adamı ilk gördüğünde de yüzündeydi.

"Ah, gelen sen miydin? Peki, ne istiyorsun?" diye sordu sertçe.

Adam Anne'in elini sıkmaya bile tenezzül etmedi. Anne köpeğin bile adamdan daha nazik olduğunu düşündü.

"Bay Westcott, lütfen söyleyeceklerimi sabırla dinleyin…"

"Sabırlıyımdır… Hem de çok. Devam et!"

Anne, Farnklin Westcott gibi bir adamla tartışmanın gereksiz olduğuna karar verdi.

"Size Dovie'nin Jarvis Morrow ile evlendiğini söylemeye geldim," dedi.

Sonra da depremi bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Adamın yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı. Gelip Anne'in karşısında duran deri koltuğa oturdu.

"Ne zaman?"

"Dün gece, kız kardeşinin evinde."

Franklin Westcott bir süre gür kaşlarının altında gizlenen sarı-kahve gözleriyle Anne'e dik dik baktı. Anne o an adamın bebekken neye benzediğini düşündü. Derken adam başını geriye atıp kriz geçirir gibi gülmeye başladı.

"Dovie'yi sakın suçlamayın, Bay Westcott," dedi Anne içtenlikle. Adam güldüğü için rahatlamış ve konuşma becerisini geri kazanmıştı. "Bu onun suçu değildi…"

"Eminim değildir," dedi Franklin Westcott.

Yoksa dalga mı geçiyordu?

“Hayır, hepsi benim suçumdu. Ona kaçmasını… Evlenmesini ben tavsiye ettim. Evet, bunu ona ben yaptırdım. O yüzden lütfen Dovie’yi affedin, Bay Westcott.”

Adam sakin bir şekilde purosunu alıp içine tütün doldurmaya başladı.

“Eğer Sibyl’ın Jarvis Morrow’a kaçmasını sağladıysanız, Bayan Shirley, hayatta başaramayacağınız hiçbir şey yok demektir. Zira buna cesaret edemeyeceğinden korkmaya başlamıştım. Bu durumda geri adım atmak zorunda kalacaktım ve Tanrım… Westcottlar asla geri adım atmazlar! Onurumu kurtardınız, Bayan Shirley ve bunun için size minnettarım.”

Adam tütünü bırakıp Anne’in şaşkın yüzüne bakarken odada büyük bir sessizlik hâkimdi. Anne ne diyeceğini bilemiyordu.

“Sanırım bu haberi bana vermeye gelirken çok korkuyordunuz.”

“Evet.”

Franklin Westcott sessizce güldü.

“Gerek yok. Bana bundan daha iyi bir haber getiremezdiniz. Zaten Jarvis Morrow’u daha ikisi de çocukken kızım Sibyl’a seçmiştim. Diğer oğlanlar büyüyüp ona ilgiyi göstermeye başladıkları an hepsini uzaklaştırdım. Bu da Jarvis’in yolunu açmış oldu. Ama genç kızlar arasında o kadar popülerdi ki kızıma olan aşkından emin olamadım. Sonra da bir plan yapıp uygulamaya geçtim. Morrowların kök salmayı sevdiklerini bilirim. Sen bilmezsin. İyi bir ailedir ama erkekleri kolay elde ettikleri şeyleri sevmezler. Hep zoru tercih ederler. Ve yapamayacaklarının söylendiği şeyleri yapmakta çok inatçıdırlar. Jarvis’in babası sırf aileleri kolayca kızlarını ona vermek istediği için tam üç kızın kalbini kırmıştı. Bu durumda oğlunun da ne yapacağını biliyordum. Sibyl ona çoktan âşık olmuştu ama Jarvis ondan kısa sürede sıkılacaktı. Eğer elde etmek çok kolay olursa ondan çabuk bıkacağını biliyordum. O yüzden Jarvis’in eve yaklaşmasına,

Sibyl’ın de onunla tek kelime etmesine izin vermedim. Kısacası mükemmel bir şekilde rolümü oynadım. Kaçan kovalanır derler! İnsanın elde etmeye çalıştığı şeyin peşinden koşması kadar müthiş bir şey yoktur. Olaylar tamamen tasarladığım gibi gelişti ama Sibyl’ın korkaklığı sonuca engel olmaya başladı. Çok iyi bir çocuktur ama çok korkaktır. Neredeyse artık onunla evlenmeye cesaret edemeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Neyse, eğer artık kendine geldiysen sevgili genç bayan bana tüm hikâyeyi anlatmanı isterim.”

Anne’in espri anlayışı bir kez daha onu kurtardı. Birine kahkaha attırma fırsatını asla kaçırmazdı. Bir anda kendisini Frankin Westcott ile gayet güzel sohbet ederken buldu.

Adam neşeyle piposunu içerek hikâyeyi sessizce dinledi. Anne sözünü bitirince rahatlamış bir şekilde başını salladı.

“Görüyorum ki düşündüğümden bile derin biriymişsin. Eğer sen olmasan kızım asla bunu yapmaya cesaret edemezdi. Ve Jarvis Morrow da iki kez aptal yerine konma riskine girmezdi, onları çok iyi tanırım. Tanrım, sana çok borçluyum! Bundan sonra neye ihtiyacın olursa emrindeyim. Bütün dedikodulara rağmen buraya gelmeye cesaret edebilecek kadar yürekli davrandın. Sana çok şey anlatılmıştır, öyle değil mi?”

Anne başıyla onayladı. Bu sırada köpek de başını Anne’in kucağına koymuş, horlayarak uyuyordu.

“Herkes sizin huysuz ve öfkeli biri olduğunuz konusunda hemfikirdi,” dedi Anne dürüstçe.

“Ve sanırım sana benim bir diktatör olduğumu ve zavallı karımın hayatını cehenneme çevirip ailemi elimde demir sopayla yönettiğimi de söylemişlerdir?”

“Evet ama ben bunları çok ciddiye almadım, Bay Westcott çünkü söylendiği gibi korkunç biri olsaydınız Dovie size bu denli düşkün olmazdı.”

“Çok haklısın! Karım çok mutlu bir kadındı, Bayan Shirley. Eğer Bayan Kaptan MacComber size onun hayatını

mahvettiğimi söylerse de benim yerime lütfen ağzının payını verin! Mollie çok güzeldi, Sibyl'dan da güzeldi. Çok güzel, pembe-beyaz bir teni vardı. Altın sarısı saçları... Muhteşem ve masmavi gözleri... Summerside'daki en güzel kadındı! Öyle olmak zorundaydı çünkü kiliseye karısı benimkinden daha güzel olan bir adamın girmesine bile katlanamazdım. Ben evimi bir erkeğin yönetmesi gerektiği gibi yönettim ama asla bir diktatör olmadım. Ah, elbette biraz öfkeli biriyim ama Mollie buna alıştığı için çok da fazla umursamıyordu. Bir erkeğin karısıyla ara sıra tartışma hakkı vardır, değil mi? Kadınlar sıradan erkeklerden sıkılır. Üstelik her kavgamızdan sonra ona pahalı bir kolye ya da yüzük alırdım. Summerside'da ondan daha güzel mücevherleri olan bir kadın daha yoktu. Şimdi hepsini toparlayıp Sibyl'a vereceğim."

Anne biraz haylazlık yapmak istedi.

"Ya Milton'ın şiirleri?"

"Milton'ın şiirleri mi? Ah, onlar! Onlar Milton'ın şiirleri değildi... Tennyson'ındı. Milton'ı severim ama Alfred'e hayranım. Adam çok tatlı şiirler yazıyor. *Enoch Arden*'in son iki dizesi beni bir gece öyle fena yaptı ki kitabı pencereden dışarıya fırlattım. Ama *Bugle Songıın* hatırına ertesi gün gidip aldım. Yani kitap George Clark'ın zambak havuzuna düşmedi. O ihtiyar Prouty'nin uydurması. Gitmiyorsun değil mi? Kal da şu yalnız adamla güzel bir akşam yemeği ye."

"Çok üzgünüm ama gerçekten kalamam, Bay Westcott. Bu gece öğretmenler toplantısına katılmam gerek."

"O hâlde Sibyl döndüğünde görüşürüz. Onlar için güzel bir parti vereceğim. Tanrım, üzerimden büyük bir yük kalktı. Jarvis'e, 'Kızımla evlen' demek zorunda kalacağımı düşünüp çok rahatsız oluyordum. Oysa şimdi kalbi kırılmış bir ihtiyar baba rolü oynayıp zavallı annesinin hatırına kızımı affedeceğim. Ama rolümü çok iyi oynamalıyım, Jarvis asla şüphelenmemek. Sen de sakın beni ele verme."

"Asla," diye söz verdi Anne.

Frankin Westcott onu kapıya kadar geçirdi. Köpek patilerinin üzerine kalkıp Anne'in arkasından uludu.

Franklin Westcott kapıda durup ağzından çıkarttığı piposuyla köpeğin omzuna hafifçe vurarak, "Şunu hiç unutma," dedi Anne'e. "Vahşi bir kediyi ehlileştirmenin birden fazla yolu vardır. Öyle güzel seversin ki hayvan ne olduğunu bile fark etmeden sana itaat etmeye başlar. Rebecca Dew'a sevgilerimi ilet. O da eğer doğru şekilde sevilirse yola gelen tatlı biridir. Ayrıca sana tekrar teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

Anne hafif ve sakin akşam havasında evinin yolunu tuttu. Sis dağılmış, rüzgâr dinmiş ve açık mavi gökyüzünü beyaz bulutlar kaplamıştı.

"İnsanlar bana Franklin Westcott'u tanımıyorsun derlerdi," diye düşündü Anne. "Haklılarmış... Tanımıyormuşum... Onlar da öyle."

"Nasıl karşıladı?" Rebecca Dew olanları öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Anne yokken içi içini yemişti.

"Hiç de kötü karşılamadı. Bence zamanla Dovie'yi affedecektir."

"Bayan Shirley, konuşarak ikna edemediğiniz tek bir kişi bile görmedim," dedi Rebecca Dew hayranlıkla. "Yönteminiz muhteşem."

"Bu gece güzel geçti," dedi Anne yatarken kendi kendine. "Ama bir daha asla kimseye kaçmak konusunda tek kelime bile etmem!"

BÖLÜM 9

(Gibert’a yazılan mektuptan alıntı)

“Yarın gece Summersidelı bir kadının evine yemeğe davetliyim. Sana soyadının Tomgallon olduğunu söylediğimde bana inanmayacaksın, biliyorum Gilbert... Bayan Minerva Tomgallon... Bana çok fazla Charles Dickens okuduğumu söyleyeceksin.

Sevgilim, soyadının Blythe olması sence de çok güzel değil mi? Eğer Tomgallon olsaydı seninle evlenmezdim. Baksana... Anne Tomgallon! Hayır, hiç güzel duyulmuyor.

Tomgallonların evine davet edilmek Summer s ide da çok saygı uyandıran bir şey. Evin başka bir ismi yok; Elms, Chestnuts ya da Crofis gibi saçma bir isim değil, sadece ‘Tomgallon Evi’.

Anladığım kadarıyla eskiden soylu bir ailelermiş. Onların yanında Pringlelar bir hiç. Altı kuşak Tomgallon ailesinden geriye tek Bayan Minerva kalmış. Queens Caddesi’ndeki kocaman evde tek başına yaşıyor. Kocaman bacaları, yeşil panjurları ve kasabada vitray pencereleri olan tek ev. Aslında içine dört aile sığacak kadar büyük ama sadece Bayan Minerva yaşıyor, bir de aşçıyla hizmetçi. Çok bakımlı bir ev olmasına rağmen bazen önünden geçerken içinde yaşayan hiç kimse yokmuş gibi hissediyorum.

Bayan Minerva, Anglikan Kilisesi’ne gitmek dışında evinden hiç çıkmıyor. Onu birkaç hafta önceki okul toplantısına gelene dek hiç görmemiştim. Babasının adına okula bir kütüphane yaptırıyor. Kadın tam bir Minerva Tomgallon gibi görünüyor; uzun, zayıf ve beyaz suratında uzun bir burnu ve uzun, ince bir ağzı var. Her ne kadar

kulağa güzelmiş gibi gelmese de Bayan Minerva çekici biri ve giysileri eski moda bir asalet taşıyor. Rebecca Dew gençken çok güzel olduğunu söyledi ve büyük, siyah gözleri hâlâ alev alev parlıyor. Kadın çok güzel konuşuyor hatta konuşmaktan bu kadar keyif alan birini daha önce hiç görmedim diyebilirim.

Bayan Minerva bana karşı özellikle çok kibardı ve dün beni evine yemeğe davet ettiğini yazan bir not aldım. Bunu Rebecca Deıva söylediğimde sanki Buckingham Sarayı'na davet edilmişim gibi gözlerini şaşkınlıkla açtı.

'*Tomgallonların evine davet edilmek büyük bir onurdur,' dedi şaşkın bir sesle. 'Daha önce Bayan Minerva'nın hiçbir müdürü evine davet ettiğini duymadım. Herhâlde hepsi erkek olduğu ve bunun uygunsuz kaçacağını düşündüğü içindir. Umarım sizinle uzun uzun konuşmaz, Bayan Shirley. Zira Tomgallonlar insanı bayıltana kadar konuşurlar. Ne giyeceksiniz, Bayan Shirley? Krem rengi ipek elbisenizi giyip, siyah kadife fiyonklarınızı taksanız ne güzel olur. Çok şık görünürsünüz*.'

'*Bence sade bir akşam yemeği için fazla şık olur,' dedim*.

'*Bence Bayan Minerva'nın hoşuna gider. Tomgallonlar misafirlerinin şık olmasına bayılırlar. Söylenene göre bir zamanlar evdeki baloya davetli bir kadın en güzel ikinci elbisesini giyip geldi diye, Bayan Minerva'nın büyükbabası kapıyı kadının yüzüne kapatmış. Ona Tomgallonlar için en güzel elbisesini giymeye tenezzül edemedi mi diye sormuş.*'

'*Yine de sanırım ben yeşil elbisemi giyeceğim, umarım Tomgallonların ruhları bana kızmaz.*'

Sana geçen hafta yaptığım bir şeyi itiraf edeceğim, Gilbert. Sanırım benim yine başkalarının işine burnumu soktuğumu düşüneceksin. Ama bir şey yapmak zorundaydım. Gelecek yıl Summerside'da olmayacağım ve Küçük Elizabeth'in o sevgisiz kadınların arasında günden güne eriyip gitmesine katlanamıyorum. O kasvetli evde nasıl bir genç kızlık geçirecek, bir düşünsene?

Bir süre önce bana, ‘Merak ediyorum insanın korkmadığı bir büyükannesinin olması nasıl bir şeydir acaba?’ diye sordu.

Ben de babasına mektup yazdım. Adam Paris’te yaşıyor ve adresini bilmiyorum ama Rebecca Dew adamın çalıştığı şirketin adını hatırladı, ben de şansımı deneyip oranın adresini yazdım. Elimden geldiğince uzlaşmacı bir tavırla ona bir mektup yazmaya çalıştım ama açıkça Elizabeth’i yanına alması gerektiğini de belirttim. Onu nasıl özlediğini, nasıl hayalini kurduğunu ve Bayan Campbell’ın ona çok sert davrandığını anlattım. Belki de bir şey çıkmaz ama bunu yapmasaydım rahat edemezdim.

Aslında bana bunu düşündürten şey Elizabeth’in bir gün bana ‘Tanrı’ya mektup yazıp ondan babasını yanına getirmesini istediğini’ söylemesi oldu. Okuldan eve dönerken boş bir yolda durup mektubu açmış ve gökyüzüne bakarak okumuş. Gerçi garip bir şey yaptığının farkındayım çünkü Bayan Prouty onu görmüş. Birkaç gün önce eve dikiş dikmeye geldiğinde anlattı. Onu gökyüzüne bakıp konuşurken görmüş ve Elizabeth’in tuhaflaşmaya başladığını düşünmüş.

Ben de Elizabeth’e bu konuyu açtım. Bana anlattı.

‘Tanrı’nın mektubuma duamdan daha çok ilgi göstereceğini düşündüm çünkü çok uzun zamandır dua ediyorum. Herhâlde bir sürü dua eden vardır,’ dedi.

İşte o gece babasına mektup yazdım.

Gitmeden evvel sana Tozlu Miller’dan da bahsetmeliyim. Bir süre önce Kate teyze bana onu birine vereceklerini zira Rebecca Dew’un şikâyetlerinden bıktığını söylemişti. Geçen hafta bir akşam okuldan eve geldiğimde Tozlu Miller evde yoktu. Chatty teyze bana onu, Summerside’ın diğer ucunda yaşayan Bayan Edmonds’a verdiklerini söyledi. Onun adına çok üzüldüm çünkü Tozlu Miller ile çok iyi arkadaş olmuştuk. ‘Ama en azından artık Rebecca Dew mutlu olacak,’ diye düşündüm.

Rebecca Dew o gün bir akrabasının halılarını yıkamak için yardıma gitti. Günbatımında geri döndüğünde hiç kimse ona bir şey söylemediği hâlde arka verandaya çıkıp Tozlu Miller'a seslendi. Bunun üzerine Chatty teyze yavaşça, 'Ona seslenmene gerek yok, Rebecca. Burada değil. Onu başka birine verdik. Artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın,' dedi.

Rebecca'nın yüzü bembeyaz oldu.

'*Burada değil mi? Onu birine mi verdiniz? Tanrım! Onun evi burası!' dedi.*

'*Onu Bayan Edmonds'a verdik. Kızı evlendikten sonra kadın çok yalnız kaldı, biz de tatlı bir kedinin ona arkadaşlık edebileceğini düşündük.*'

Rebecca Dew içeriye girip kapıyı kapattı. Çok öfkelenmişti.

'*Bu bardağı taşıran son damlaydı,' dedi. Gerçekten de öyle gibi görünüyordu. Kadının gözlerinin bu denli öfkeyle parladığını daha önce hiç görmemiştim. 'Bayan MacComber sizin için de uygunsa ay sonunda görevimden istifa ediyorum,' dedi.*

'*Ama Rebecca,' dedi Kate teyze telaşla. 'Anlamıyorum. Sen Tozlu Miller'ı hiç sevmezdin. Daha geçen hafta dedin ki...*'

'*Bu doğru ama suçu bana yıkmayın! Duygularıma hiç saygınız yok! O zavallı, tatlı kedi! Ben geceleri onu bekledim, onu besledim, onu şımarttım. Şimdi de bana sorulmadan arkamdan iş çevriliyor ve benden alınıyor. Hem Sarah Edmonds o zavallıya bir parça ciğer bile vermez, açlıktan ölür! O hayvan benim mutfaktaki tek arkadaşımdı!*'

'*Ama Rebecca sen hep...*'

'*Ah, devam edin... Devam edin! Başka bir laf söylemezsiniz zaten, Bayan MacComber. O kediyi daha yavruyken ben büyüttüm. Sağlığına, terbiyesine hep ben dikkat ettim. Peki, ne uğruna? O Jane Edmonds denen kadın iyi eğitimli bir kediyi yanına alsın diye! Umarım geceleri*

benim gibi bahçede durup ona seslenirken soğuktan üşütür, sesleneceğini de hiç sanmıyorum gerçi! Bayan MacComber önümüzdeki hafta hava eksi on derecenin bile altına düşecek ama tabii bu sizi hiç ilgilendirmiyordur. Ben gözümü bile kırpmayacağım fakat beni kim umursar?'

'*Rebecca eğer bunu...*'

'*Bayan MacComber ben dış kapının mandalı değilim. Neyse, bu bana ders oldu... İyi bir ders! Bir daha asla hiçbir hayvana karşı ilgi ve şefkat beslemeyeceğim. Keşke bunu arkamdan iş çevirir gibi değil de açık açık yapsaydınız. Resmen benimle oynadınız! Hayatımda bu kadar çirkin bir şey duymadım! Ama ben kimim ki duygularımın ciddiye alınmasını bekleyeyim?*'

'*Rebecca,' dedi Kate teyze çaresizce. 'Eğer Tozlu Miller'ı istiyorsan onu geri alabiliriz*.'

'*O zaman neden daha önce söylemediniz! Belki de alamayız. Jane Edwards ona çoktan pençesini geçirmiştir. Acaba kediden vazgeçer mi?*'

'*Bence geçer,' dedi Kate teyze. 'Kedi geri gelirse bizi bırakıp gitmeyeceksin, değil mi Rebecca!*'

'*Bunu düşüneceğim,' dedi çok önemli bir karar aşamasındaymış gibi bir havaya bürünen Rebecca*.

Ertesi gün Chatty teyze kediyi bir sepetin içinde eve geri getirdi. Rebecca Dew onu mutfağa taşıyıp kapıyı kapatırken Kate teyze ile birbirimize baktık. Acaba bu da teyzelerin Rebecca'ya oynadıkları bir oyun muydu ve Jane Edmonds onlara yardım mı etmişti?

Rebecca Dew o günden sonra Tozlu Miller'dan hiç şikâyetçi olmadı ve geceleri onu çağırırken sesinde hep bir zafer nidası oldu. Sanki bütün Summerside'ın Tozlu Miller'ın ait olduğu yere geri döndüğünü ve ona kendilerinden başka hiç kimsenin daha iyi bakamayacağını bilmesini istiyordu!"

BÖLÜM 10

Anne, bulutların hızla gökyüzünde toplandığı karanlık ve rüzgârlı bir mart akşamında Tomgallon Evi'nin devasa kapısına çıkan ve otlarla kaplı dar ama geniş merdivenleri tırmandı. Karanlık çöktüğünde bu evin önünden geçerken, genelde bir ya da iki pencereden ışık süzülürdü fakat bu gece ev ışıl ışıldı hatta sanki Bayan Minerva büyük bir davet veriyormuş gibi evin arka kanatlarından bile ışık saçılıyordu. Bu gösteri Anne'in onuruna yapılmıştı. Anne o an içinden, *keşke krem rengi elbisemi giyseydim*, diye geçirdi.

Yine de bu yeşil elbisenin içinde de çok hoş görünüyordu ve onu girişte karşılayan Bayan Minerva da aynı şeyi düşünmüş olacak ki yüzünde ve sesinde çok samimi bir ifade vardı. Bayan Minerva siyah, kadife bir elbise giymiş, külrengi saçlarına elmas gibi bir topuz kondurmuştu. Yakasında kocaman bir broş vardı. Aslında kostümü biraz eski modaydı ama kadın elbiseyi öyle güzel taşıyordu ki kıyafeti son derece asil ve zamansız görünüyordu.

"Tomgallon Evi'ne hoş geldin canım," dedi ve elmaslarla dolu elini hafifçe uzatarak Anne ile tokalaştı. "Seni konuğum olarak ağırlamaktan memnuniyet duyarım."

"Ben…"

"Tomgallon Evi eskiden gençlik ve güzellikle dolu bir yer olarak anılırdı. Burada pek çok davet verir ve ünlüleri eğlendirirdik," dedi Bayan Minerva ve Anne'i kırmızı halıyla kaplı büyük merdivenlere doğru götürdü. "Ama artık her şey değişti. Şimdi çok az eğleniyorum. Tomgallonlardan geriye bir ben kaldım. Belki de böylesi daha iyidir çünkü tatlım… Çünkü ailemiz lanetli."

Kadın bunu gizemli ve korkutucu bir şekilde söylemiş ve Anne ürpermişti. ‘Tomgallonların Laneti’… Ne güzel bir hikâye başlığı olurdu!

“Burası büyük büyükbabam Tomgallon’ın yeni evi için davet verdiği akşam düşüp boynunu kırdığı merdiven. Bu ev insan kanıyla yapıldı. Bak, şuraya düşmüştü…” Kadın uzun, beyaz parmağını yerde duran bir kaplan postuna doğru uzattı. Anne neredeyse adamın yerde yattığını görebiliyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Ağzından sadece, “Ah!” nidası çıktı.

Bayan Minerva onu duvarlarında solmuş portre ve tabloların asılı olduğu, bir ucunda şu meşhur vitray pencerelerden birinin bulunduğu uzun bir koridordan geçirip yüksek tavanlı, çok şık ve çok büyük bir misafir odasına aldı. Burada cevizden yapılmış ve dev gibi bir başlığı olan yüksek bir yatak duruyordu. Üzerindeki ipek yorgan o kadar muhteşemdi ki Anne bu kumaştan çok şık bir kaban ve şapka yapılır diye düşündü.

Bayan Minerva, “Çok güzel saçların var canım,” dedi hayranlıkla. “Kızıl saçı hep sevmişimdir. Lydia teyzem de kızıl saçlıydı. Hatta Tomgallon sülalesindeki tek kızıl saçlı oydu. Bir gece kuzeye bakan odasında saçlarını tararken saçları mum aleviyle tutuştu. Zavallı teyzem çığlıklar atarak koridora koştuğunda her yanını alevler sarmıştı. Bunların hepsi lanetin bir parçası canım… Lanetin.”

“Peki, o…”

“Hayır, ölmedi ama tüm güzelliğini yitirdi. Çok güzel, çok hoş bir kadındı. O günden sonra ölene dek evden çıkmadı ve cenazesinde yaralı yüzü görünmesin diye tabutunun sıkıca kapatılmasını istedi. Oturup botlarını çıkartmak istemez misin canım? Bu çok rahat bir koltuktur. Ablam bu koltukta otururken felç geçirip öldü. Kocası öldükten sonra dul kalmış ve eve geri dönmüştü. Küçük kızı da mutfakta kaynar suyla haşlanarak öldü. Bir çocuk için ne kadar trajik bir ölüm, değil mi?”

“Ah, nasıl…”

“Fakat en azından onun nasıl öldüğünü biliyorduk. Üvey teyzem Eliza… Yani eğer yaşasaydı üvey teyzem olacaktı… Daha altı yaşındayken ortadan kaybolmuş. Hiç kimse ona ne olduğunu öğrenememiş.”

“Fakat eminim…”

“Her yeri aranmış ama bulamamışlar. Söylenene göre annesi… Yani üvey büyükannem… Büyükbabamın yaşaması için bu eve getirdiği yetim yeğenine çok kötü davranırmış. Sıcak bir yaz gününde onu ceza olarak koridordaki dolaba kapatmış ve dolabı açtığında onun ölüsünü bulmuş. Bazıları kendi kızının kayboluşunu bu çocuğa yaptıklarının bedeli olduğunu düşünüyor. Ama bence hepsi lanet yüzünden.”

“Onu oraya…”

“Ayakların ne kadar güzel canım! Eskiden benim ayaklarıma da hayran olurlardı. Altından bir nehir bile akabilir derlerdi, tam bir aristokrat ayağıydı.”

Kadın kadife eteğini kaldırıp terliklerini çıkartarak gerçekten çok güzel olan ayaklarını Anne’e gösterdi.

“Kesinlikle…”

“Yemekten önce evimi gezmek ister misin canım? Burası eskiden Summerside’ın gururuydu. Sanırım artık modası geçti ama belki ilgini çekecek birkaç şey olabilir. Mesela merdivenlerin tepesinde asılı duran şu kılıç İngiliz Ordusu’nda asker olan büyük büyük büyükbabama aitti. Prens Edwards Adası’na sunduğu hizmetlerinin bir ödülü olarak o kılıcı almıştı. Bu evde hiç yaşamadı ama büyük büyük büyükannem birkaç hafta yaşadı. Oğlunun trajik ölümüne daha fazla dayanamayıp o da kısa süre içinde vefat etti.”

Bayan Minerva, Anne’e içi kocaman odalarla dolu geniş evi gezdirmeye başladı; balo salonu, sera, bilardo odası, üç tane resim odası, kahvaltı odası, sonu gelmeyen yatak odaları ve devasa çatı katını gezdiler.

Hepsi de muhteşem ama kasvetliydi.

“Bunlar Ronald ve Reuben amcalarımdı,” dedi kadın şöminenin başında birbirlerine surat asıyormuş gibi karşılıklı duran iki fotoğrafı göstererek. “İkizlerdi ve doğdukları andan itibaren birbirlerinden nefret etmişlerdi. Ev onların kavgalarıyla yıkılırdı. Annelerinin hayatını kararttılar. Bu odada ettikleri son kavgada -ki dışarıda korkunç bir gök gürültüsü vardı- Reuben yıldırım çarpmasından öldü. Ronald bu olayı hiç atlatamadı. O günden sonra kendine gelemedi. Karısı nikâh yüzüğünü yuttu.”

“Ne kadar en…”

“Ronald bunun çok saygısızca bir hareket olduğunu düşünüp hiçbir şey yapılamayacağını söyledi. Gerçi kadın kusturulabilirdi ama olmadı. Kadının hayatı mahvoldu. Zira nikâh yüzüğü olmadan kendisini dul gibi hissediyordu.”

“Ah, evet o Emilia teyzem, tabii gerçek teyzem değildi. Alexander amcamın eşiydi. Maneviyatı yüksek bir kadın olarak görünmesine rağmen kocasını zehirli mantarla öldürdü, bildiğimiz zehirli mantarla. Hepimiz bu bir kazaymış gibi davrandık zira ailede cinayet işlenmesi çok kötü bir şey olurdu ama herkes gerçeği biliyordu. Elbette kadın amcamla istemeden evlenmişti. Çok gençti ve amcam ona göre çok büyüktü. Tıpkı aralık ve mayıs gibiydiler fakat bu cinayeti haklı çıkartmaz, canım. Zaten kadın da kısa süre sonra vefat etti. İkisini birden Charlottetown’a gömdüler, bütün Tomgallonlar oraya gömülür. Bu da Louise teyzem, o da afyon içti. Doktor midesini yıkayıp onu kurtardı ama hiçbirimiz ona bir daha güvenemedik. Akciğer iltihabından ölünce hepimiz rahatladık. Elbette bazılarımız onu fazla suçlamadı zira kocası onu dövüyordu, canım.”

“Dövmek…”

“Evet. Bazen bir beyefendi yapmaması gereken şeyler yapabiliyor ve bunlardan biri de eşini dövmek canım. Belki bir tokat atılabilir ama dövmek… Asla! Beni dövecek adam daha annesinin karnından çıkmadı,” diye ekledi Bayan Minerva bir kraliçe gibi.

Anne de aynı şeyi hissetti. Bazen hayal bile edilemeyecek şeyler oluyordu. Her ne kadar hayal gücü çok geniş bir kız da olsa, Anne bile Bayan Minerva Tomgallon'ı dövebilecek bir erkek hayal edemiyordu.

"Burası da balo salonu. Tabii artık kullanılmıyor. Ama burada sayısız balo düzenlendi. Tomgallonların baloları çok meşhurdu. Adanın pek çok yerinden insanlar gelirdi. Mesela bu avize babama tam beş yüz dolara mal olmuştu. Bir gece burada dans ederken büyük teyzem Patience'ın kafasına düşüp kadının ölümüne yol açtı... Tam şu köşede. Zavallı kadının kalbini kırmayan erkek kalmamıştı. Bir erkek yüzünden acı çeken bir kadını hayal bile edemiyorum doğrusu," dedi Bayan Minerva şahin burunlu, İngiliz kedisi gibi bıyıkları olan babasının fotoğrafına bakarak. "Erkekler bana hep önemsiz yaratıklar gibi gelmiştir."

BÖLÜM 11

Yemek odası da evin kalanıyla uyumluydu. Burada da başka bir süslü avize, şöminenin üzerinde aynı şekilde süslü ve yaldızlı bir ayna duruyordu. Masa gümüş ve kristal yemek takımlarıyla çok güzel hazırlanmıştı. Yaşlı ve kasvetli bir hizmetçi yemek servisi yapıyordu ve yemekler Anne'in genç bünyesini iştahlandıracak derecede iyiydi. Bayan Minerva bir süre hiç konuşmadı, başka bir trajik hikâye duymaktan korkan Anne de bu sessizliğe ortak oldu. Bir ara ince, uzun, siyah bir kedi gelip Bayan Minerva'nın kucağına oturdu ve miyavladı. Kadın bir tabağa krema döküp kedinin önüne koydu. Bu son derece insancıl hareketinin ardından Anne, Tomgallonlardan geriye kalan son kişi olan Bayan Minerva ya daha sıcak gözlerle bakmaya başladı.

"Biraz daha şeftali alsana, canım. Hiçbir şey yemedin... Gerçekten de yemedin."

"Ah, Bayan Tomgallon yemekten çok keyif..."

"Tomgallonlar her zaman güzel sofralar kurar," dedi kadın. "Mesela Sophia teyzem şimdiye dek tattığım en güzel sünger pastasını yapardı. Sanırım babamın evde ağırlamaktan nefret ettiği tek kişi kız kardeşi Mary idi çünkü kadın çok iştahsızdı. Lokmaları ağzında yuvarlar, yemeklerin sadece tadına bakardı. Babam bunu hakaret olarak algılardı. Babam çok sert bir adamdı. Ağabeyim Richard'ı onun rızasını almadan evlendiği için, asla affetmedi. Onu evden kovdu ve bir daha buraya yaklaşmasına bile izin vermedi. Babam her sabah sofrada dua ederdi ama Richard onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra duasını hep şu cümleyle bitirmeye başladı, 'Tanrım bize ihanet edenleri affettiğimiz gibi, sen de bizi affet.'"

Yemekten sonra üç resim odasından en küçük olanına gittiler. Yine de büyük ama kasvetli bir odaydı. Şöminede yanan büyük ateşin başında akşamı geçirdiler. Anne el işini yaparken, Bayan Minerva da örgüsünü ördü. Bir yandan da yine Tomgallonların trajik öykülerini anlatmaya devam etti.

“Bu ev kötü anılarla dolu canım.”

“Bayan Tomgallon, bu evde hiç güzel bir şey olmadı mı?” dedi nihayet başladığı bir cümleyi tamamlamayı başaran Anne. Zira kadın burnunu sümkürmek için durmuştu.

“Ah, sanırım oldu,” dedi Bayan Minerva sanki bunu itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi bir tavırla. “Evet, ben genç kızken elbette burada çok güzel anlarımız da oldu. Bana Summerside’daki herkes hakkında bir kitap yazdığını söylediler canım.”

“Yazmıyorum… Bu doğru değil…”

“Ah!” Kadın resmen hayal kırıklığına uğramıştı. “Eğer yazacak olursan isimlerimizi gizlemen şartıyla bizim hikâyelerimizden de söz edebilirsin. Şimdi biraz dama oynamaya ne dersin?”

“Korkarım gitme vaktim geldi…”

“Ah, bu gece eve gitme canım. Dışarıda bir sürü kedi, köpek var… Hem rüzgârı dinlesene… Artık arabam da yok, zira tek kişi için fazla geliyor… Bu havada onca yolu da yürüyemezsin. Bu gece konuğum ol.”

Anne Tomgallon Evi’nde bir gece geçirmek istediğinden pek de emin değildi. Ama bu havada Windy Poplars’a kadar yürümek de istemiyordu. O yüzden birlikte dama oynadılar. Bayan Minerva damayı o kadar çok seviyordu ki korkunç hikâyeler anlatmayı unuttu. Sonra da yatmadan önce bir şeyler atıştırdılar. Tarçınlı tost yiyip çok şık Tomgallon fincanlarıyla sıcak çikolata içtiler.

Nihayet kadın onu misafir odasına çıkarttığında Anne bu odanın daha evvel gördüğü ve Bayan Minerva’nın kız kardeşinin öldüğü oda olmadığını fark edince rahatladı.

“Burası Annabella teyzenin odasıydı,” dedi kadın şık, yeşil bir şifonyerin üzerinde duran mumları gümüş bir alev çubuğuyla yakarken. Sonra da gazı açtı. Artık var olmayan Matthew Tomgallon da bir zamanlar gazı açıp patlayarak ölmüştü. “Bütün Tomgallonlar içinde en güzeliydi. Aynanın üzerindeki de onun fotoğrafı. Ne hoş bir ağzı olduğunu fark ettin mi? Yataktaki şu yorganı da o yaptı. Umarım rahat edersin canım. Mary yatağı havalandırdı ve içine iki sıcak tuğla koydu. Bu geceliği de senin için havalandırdı…” dedi sandalyenin üzerinde duran elma renkli, naftalin kokulu geceliği göstererek. “Umarım üzerine olur. Annem o gecelikle öldüğünden beri hiç giyilmedi. Ah, neredeyse söylemeyi unutuyordum…” kadın kapıya döndü. “Burası Oscar Tomgallon’ın hayata döndüğü oda. İki gün ölü olarak yattıktan sonra hem de. Onu diğer tarafta istememiş olmaları ne büyük bir trajedi. Umarım iyi uyursun canım.”

Anne uyuyup uyuyamayacağını bilmiyordu. Bir anda odada garip bir şey hissetti… Kötü bir şey. Ama nesillere ev sahipliği yapmış böyle bir odada garip bir şey olması normal değil miydi? Ölüm bu odanın içine sinmiş, aşk bu odada çiçek açmıştı. Doğumlar bu odada olmuş, tüm tutkular ve tüm umutlar bu odada yaşanmıştı. Burası neşeyle doluydu.

Ama burası aynı zamanda kalp kırıklıkları ve nefretle dolu eski ve korkunç bir evdi. Asla gün ışığı görmemiş sarmaşıklar gizli köşelerden uzayıp evin her yanını sarıyordu sanki. Burada pek çok kadın gözyaşı dökmüştür. Rüzgâr pencerenin önündeki ladinlerin arasından keskin bir uğultuyla esiyordu. Bir an için Anne fırtınaya rağmen evden koşarak kaçmak istedi.

Daha sonra toparlanıp kendine geldi. Burada çok fazla trajik olay yaşanmış, pek çok kasvetli yıl geçmiş de olabilirdi ama elbette hoş ve güzel şeyler de olmuştu. Burada güzel ve neşeli danslar edilmiş, birbirlerine sırlar anlatılmıştı. Burada gamzeli bebekler doğmuş, balolar, düğünler yapılmış, ev müzik ve kahkaha sesleri ile çınlamıştı. Sünger

pasta yapan kadın belli ki rahat etmişti ve asla affedilmeyen Richard ise çok tutkulu bir âşık olmalıydı.

“Bunları bir daha düşünüp yatacağım. Ne güzel bir yorgan bu! Umarım sabaha kadar delirmem. Üstelik burası misafir odası! Eskiden başkalarının misafir odalarında uyumak beni nasıl da heyecanlandırırdı.”

Anne muhteşem güzellikteki Annabella Tomgallon’ın fotoğrafından kendisine gururla bakan gözlerinin önünde saçlarını tarayıp yatmaya hazırlandı. Anne aynaya bakarken biraz ürperdi. Bu aynaya kim bilir kimler bakmıştı? Bütün o korkunç olayları yaşayan kadınlar herhâlde. Cesur bir şekilde dolabın kapağını açtı. Aslında birkaç iskeletin dışarıya fırlamasını bekliyordu. Elbisesini dolaba astı. Sert sandalyenin üzerine oturup ayakkabılarını çıkarttı. Sonra geceliği giyip mumları söndürdü ve Mary’nin yatağa koyduğu tuğlalar sayesinde sıcacık olan yorganın altına girdi. Bir süre yağmurun ve rüzgârın sesinden uyuyamadı derken bütün Tomgallon trajedilerini unuttu ve kendisini kızıl şafağın ardındaki köknarları izlerken buldu.

Anne kahvaltıdan sonra çıkarken Bayan Minerva ona, “Seni ağırlamaktan çok keyif aldım canım,” dedi. “Çok eğlendik, öyle değil mi? Gerçi o kadar uzun süredir tek başıma yaşıyorum ki konuşmayı bile unutmuş olabilirim. Ayrıca bu genç yaşına rağmen senin gibi ağırbaşlı ve hoş bir kızla tanışmak beni çok mutlu etti. Sana söylemedim ama dün benim doğum günümdü ve evde genç bir hava olması bana çok iyi geldi. Artık doğum günümü hatırlayacak kimsem kalmadı…” Kadın derin bir iç çekti. “Bir zamanlar ne çok vardı.”

“Galiba çok kasvetli bir gece geçirmişsin,” dedi Chatty teyze o akşam.

“Bayan Minerva’nın bana anlattığı onca şey gerçekten yaşandı mı, Chatty teyze?”

“Evet ve bu çok garip. İnsan nasıl olur diye merak etmeden duramıyor, Bayan Shirley ama Tomgallon evinde

bir sürü tuhaf olay yaşandı.”

“Altı kuşak, kalabalık bir ailede bunlar gayet doğal,” dedi Kate teyze.

“Bence de ama hepsi de lanetli gibi. Zira pek çoğu ani ya da çok kötü şekilde öldü. Gerçi hepsi biraz deli, bunu herkes biliyor. Bu zaten yeterince lanetli bir şey ama ben şu an detaylarını çok iyi hatırlamadığım eski bir hikâye duymuştum. Evi yapan müteahhit orayı lanetlemiş. Yaptıkları kontratla ilgili bir şey yanlış gitmiş. İhtiyar Paul Tomgallon’ın hayatını mahvetmiş, ona sandığından daha pahalıya patlamış.”

“Ama bence Bayan Minerva bu lanetle gurur duyuyor,” dedi Anne.

“Zavallı ihtiyar, elinde kalan tek şey o çünkü,” dedi Rebecca Dew.

Anne kadına ‘zavallı şey’ denildiğini duyunca gülümsedi. Sonra da odasına çıkıp Gilbert’a şu satılan yazdı:

“*Bence Tomgallon Evi aslında hiçbir şeyin yaşanmadığı, uykuya dalmış, eski bir ev. Yani belki şu an hiçbir şey yaşanmıyor ama eskiden yaşanmış demek istiyorum. Küçük Elizabeth hep yarından bahsediyor. Fakat eski Tomgallon Evi dünü temsil ediyor. Dünde yaşamadığım için çok mutluyum ve tabi yarın hâlâ dostum olduğu için*.

Bence Bayan Minerva bu trajedilerle dikkat çekmekten hoşlanıyor ve asla tatmin olmuyor. Bu olaylar ona başkalarının yaşadığı hikâyeler gibi geliyor. Ama Gilbert, lütfen hangi yaşa gelirsek gelelim biz hayata böyle karamsar bakmayalım. Bence ben, yüz yirmi yaşında bir evde yaşamaktan nefret ederdim. Umarım bizim rüya evimiz, hayaletlerden ve tüm geleneklerden arınmış yeni bir ev olur. Olmayacaksa da en azından eski sahipleri mutlu insanlar okun. Tomgallon Evi’nde geçirdiğim o geceyi asla unutmayacağım ve hayatımda ilk kez benden daha çok konuşan biriyle karşılaştığımı da.”

BÖLÜM 12

Küçük Elizabeth Grayson hep bir şeylerin olmasını bekleyerek büyümüştü. Gerçi büyükannesinin sürekli üzerinde olan gözleri yüzünden pek bir şey olmazdı ve Kadın da küçük kızın beklentilerini desteklemiyordu. Ama bazen olaylar kendiliğinden gelişirdi… Bugün olmazsa yarın…

Bayan Shirley, Windy Poplars'a geldiğinde Elizabeth yarının çok yaklaştığını ve Green Gables'a ziyarete gittiğinde, neredeyse gelmek üzere olduğunu hissetmişti. Ama bu haziranda Bayan Shirley'nin Summerside Lisesi'ndeki üçüncü ve son senesiydi ve Küçük Elizabeth'in minik kalbi, büyükannesinin sürekli giydirdiği o düğmeli botların içine sıkışan ayakları gibi sıkışıyordu. Okuldaki pek çok çocuk Elizabeth'in düğmeli botlarını kıskanırdı. Ama özgürlüğüne bir türlü kavuşamayan Küçük Elizabeth için bu botların hiçbir anlamı yoktu. Şimdi de hayran olduğu Bayan Shirley sonsuza dek buradan gidiyordu. Haziranın sonunda Summerside'ı bırakıp o muhteşem Green Gables'a geri dönecekti. Küçük Elizabeth bunu düşünmeye bile katlanamıyordu. Bayan Shirley'nin evlenmeden önceki yaz mevsiminde onu Green Gables'ta ağırlayacağına söz vermiş olması bile fayda etmiyordu. Zira küçük kız büyükannesinin ona izin vermeyeceğinden emindi. Aslında büyükannesinin Bayan Shirley ile olan yakınlığını hiçbir zaman onaylamadığının da farkındaydı.

"Bu her şeyin sonu olacak, Bayan Shirley," diye hıçkırdı.

"Umalım da yepyeni bir şeyin başlangıcı olsun, tatlım," dedi Anne neşeyle. Ama onun da canı sıkkındı. Küçük Elizabeth'in babasından hiç ses çıkmamıştı. Ya mektubu ona ulaşmamış ya da adam umursamamıştı. Eğer

umursamadıysa Küçük Elizabeth'e ne olacaktı? Zaten çocukluğu yeterince kötü geçiyordu, acaba gençliği nasıl geçecekti?

"O iki ihtiyar şeytan, kıza asla rahat vermez," dedi Rebecca Dew. Anne kadının sözlerinde doğruluk payı olduğunun farkındaydı.

Elizabeth de kendisine rahat verilmediğinin farkındaydı. Özellikle de Kadın'ın ona patronluk taslamasına daha çok içerliyordu. Elbette büyükannesinin de bunu yapmasından hoşlanmıyordu ama yine de insanın kendi büyükannesinin bunu yapmaya hakkı vardı. Ama o Kadına ne oluyordu? Elizabeth hep bunu o Kadın'ın yüzüne söylemek istemişti. Bir gün söyleyecekti… Yarın olduğunda. Ah, o zaman Kadının yüzündeki ifadeyi görüp nasıl da eğlenecekti!

Büyükannesi onun asla tek başına yürüyüşe çıkmasına izin vermiyordu çünkü çingeneler kaçırır diye korkuyordu. Kırk yıl önce bir çocuğu kaçırmışlardı. Artık çingeneler Ada'ya pek sık gelmediğinden Elizabeth bunun bir bahane olduğunu hissediyordu. İyi de büyükannesi neden onu kaçırılıp kaçırılmamasını umursuyordu ki? Elizabeth, Kadınla ikisinin onu hiç sevmediklerini biliyordu. Mesela neden ona hiç adıyla hitap etmiyorlardı? Ona hep "çocuk" diye sesleniyorlardı. Elizabeth "kedi", "köpek" gibi kendisine "çocuk" diye seslenilmesinden nefret ediyordu. Ama kız ne zaman buna karşı çıksa büyükannesinin yüzünde öfkeli ve karanlık bir ifade beliriyor ve Elizabeth mutlaka cezalandırılıyordu. Tabii bu arada Kadın da ondan gözünü hiç ayırmıyordu. Küçük Elizabeth kadının neden ondan nefret ettiğini çok merak ediyordu. İnsan bu kadar küçük birinden neden nefret ederdi? Nefret etmeye değer miydi? Oysa Küçük Elizabeth, hayatına mal olduğu annesinin kadının çok sevdiği biri olduğunu ve bu yüzden sevginin şekil değiştirdiğinde altından nelerin çıkacağını bilemeyecek kadar ufaktı.

Küçük Elizabeth hayatı boyunca yaşamış olduğu bu kasvetli ve karanlık Evergreens ten nefret ediyordu. Ama Bayan Shirley, Windy Poplars'a geldikten sonra her şey büyülü bir şekilde değişmişti. O geldikten sonra küçük kız artık romantik bir dünyada yaşamaya başlamıştı. Baktığı her yerde bir güzellik görüyordu. Neyse ki büyükannesiyle Kadın onun bir yerlere bakmasını engelleyemezdi. İmkânları olsa onu da yaparlardı. Bayan Shirley ile ta rıhtıma uzanan büyülü yolda yaptıkları o kısa yürüyüşler kızın gölgelerle dolu hayatına ışık katmıştı. Gördüğü her şeye bayılıyordu; garip bir kırmızıya boyanmış o uzaktaki evin ışıklarına, masmavi kumsala, minik, gümüşi dalgalara ve menekşe rengi günbatımının arasından süzülen loş gün ışığına. Bunlar ona o kadar çok keyif veriyordu ki canı yanıyordu. Ya o sislerle kaplı rıhtımdan ışıldayarak süzülen günbatımı! Elizabeth o günbatımını izlemek için hep çatıya çıkar, ağaçların arasına gizlenirdi. Ayın doğuşuyla birlikte ya geri dönen ya da yeni yola çıkan ve belki de asla geri dönmeyecek o gemileri de seyrederdi. Elizabeth onlardan birine binmeye can atıyor, Mutluluk Adası'na gitmeyi çok istiyordu. Hep orada, Yarın Diyarı'nda kalan ve asla geriye dönmeyen gemilerden birine binmek…

Peki, şu gizemli yol nereye çıkıyor olabilirdi? Bazen Elizabeth meraktan çıldırıyordu. Yarın geldiğinde o yolun nereye çıktığını bulacaktı. Belki de yol Bayan Shirley ile sonsuza dek yaşayacakları küçük bir adaya çıkıyordu? Büyükannesiyle Kadın'ın asla ulaşamayacakları bir adaya… Zaten ikisi de sudan nefret eder ve kayığa bile binemezlerdi. Küçük Elizabeth minik adasında dikilip onlarla dalga geçtiğini hayal etmeye bayılırdı.

"Bu yarın," derdi onlara. "Artık beni yakalayamazsınız. Siz bugünde kaldınız."

Ne kadar eğlenceli olurdu! Kadının yüzündeki ifade onu nasıl da keyiflendirirdi!

Haziranın sonlarına doğru bir akşam muhteşem bir şey oldu. Bayan Shirley yarın Uçan Bulutta ziyaret edeceği Yardım Derneği üyesi Bayan Thompson'a giderken büyükannesinden Küçük Elizabeth'i de yanında götürmek için izin istedi. Kadın her zamanki tavrıyla ona izin verdi. Pringle kibri hakkında en ufak bilgisi dahi olmayan Elizabeth büyükannesinin neden izin verdiğini asla anlayamadı ama herhâlde Bayan Shirley onu çok etkilemiş ve kadın da hayır diyememişti.

"Uçan Bulut'taki işim biter bitmez birlikte rıhtıma ineriz," diye fısıldadı Anne.

Küçük Elizabeth yatağına o kadar heyecanla gitti ki sabaha kadar gözünü kırpmayı bile ummuyordu. Sonunda o yolun nereye çıktığını öğrenecekti. Ne kadar heyecanlı da olsa görevlerini aksatmadı. Giysilerini katladı, dişlerini fırçaladı ve altın sarısı saçlarını güzelce taradı. Saçlarının güzel olduğunu düşünüyordu gerçi Bayan Shirley'nin saçları gibi kızıl değildi ve onunki gibi muhteşem lüleleri yoktu. Küçük Elizabeth saçlarının Bayan Shirley'ninki gibi olması için neler vermezdi.

Yatmadan önce Küçük Elizabeth siyah cilalı şifonyerinin çekmecelerinden birini açıp mendillerin altında gizli duran bir fotoğrafı özenle çıkardı. Bu lise öğretmenlerinin fotoğraflarının olduğu *Weekly Courier* dergisinden kestiği Bayan Shirley'nin fotoğrafıydı.

"İyi geceler sevgili, Bayan Shirley." Fotoğrafı öpüp yerine gizledi. Sonra yatağına çıkıp battaniyelerin altına sığındı çünkü rıhtımdan serin bir haziran rüzgârı esiyordu. Aslında bu gece rüzgârdan fazlası vardı. O kadar güçlü esiyordu ki Elizabeth ayışığında kayalara vuran dalgaları hayal edebiliyordu. Ayın altında onlara bu kadar yakın olmak çok eğlenceli olurdu! Ama bunu ancak yarın gelince yapabilirdi.

Uçan Bulut neredeydi? Ne güzel isimdi ama! Yine yarından fırlamış gibiydi. Yarına bu kadar yaklaşıp bir türlü yakalayamamak onu delirtiyordu. Ama ya yarın yağmur

yağarsa? Elizabeth yağmurda hiçbir yere gitmesine izin verilmeyeceğinden emindi.

Yatağında doğrulup ellerini birleştirdi.

“Sevgili Tanrım,” dedi. “İşine karışmak istemem ama... Yarın hava güzel olacak mı? Lütfen olsun Tanrım.”

Ertesi gün öğleden sonra hava harikaydı. Bayan Shirley ile o kasvetli evden uzaklaşırken, Küçük Elizabeth ayağına vurulmuş o görünmez prangalardan kurtulduğunu hissetti. Kadın büyük kapının camından onlara asık suratla bakıyor olsa bile özgürlüğün havasını içine çekti. Bu güzelim dünyada Bayan Shirley ile yürümek ne harika bir şeydi! Bayan Shirley ile baş başa kalmak zaten hep çok güzeldi. O gittiğinde ne yapacaktı? Ama Küçük Elizabeth şimdilik bu düşüncelerini bir kenara bıraktı. Bunları düşünerek gününü mahvetmeyecekti. Belki de... Belki de... Bu öğleden sonra Bayan Shirley ile yarına ulaşır ve oradan bir daha hiç ayrılmazlardı. Küçük Elizabeth bu mavilikte sessizce yürüyüp dünyanın sonuna ulaşmak istiyordu, bu sırada çevresindeki tüm güzellikleri de içine çekecekti. Yolun her kıvrımında karşısına başka bir güzellik çıkıyordu ve yol hiçbir yere bağlanmayan ufak bir nehir gibi dönüp duruyordu.

Her köşede çan çiçekleri ve vızıldayan arılar vardı. Durmadan papatyaların arasından geçiyorlardı. Uzaktaki gümüş renkli dalgalar onlara bakıp gülümsüyordu. Rıhtım ipekten bir su gibiydi. Elizabeth rıhtımın bu hâlini mavi renge bulanmış hâlinden daha çok sevmişti. Rüzgârı içlerine çektiler. Çok hafif bir rüzgârdı. Etraflarını sarıyor, onları âdeta içine alıyordu.

“Rüzgârla birlikte yürümek çok güzel, değil mi?” diye sordu.

“Çok hoş, parfüm gibi bir rüzgâr,” dedi Anne, Elizabeth ile değil de daha çok kendi kendine konuşur gibi. “Eskiden bunun karayel olduğunu sanırdım zira kulağa karayelmiş gibi geliyor. Ama sıradan, sert bir rüzgâr olduğunu öğrenince nasıl da büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştım!”

Elizabeth tam olarak anlamadı çünkü karayeli daha önce hiç duymamıştı. Ama Bayan Shirley'nin o güzel sesindeki müzik ona yetmişti. Zaten gökyüzü de çok güzeldi. Kulaklarında altın şarkılar çalan bir denizci gibi... Yarında tanışacağı insanlar aynen böyleydi işte... Yanlarından geçerken onlara gülümsedi. Elizabeth'in aklına Pazar Okulu'nda öğrendiği bir cümle geldi: *Küçük tepeler her yere neşe saçıyor*. Acaba bunu yazan rıhtımdaki bu mavi tepeler gibi tepeler görmüş müydü?

"Bence bu yol doğrudan Tanrı'ya çıkıyor," dedi.

"Belki de," dedi Anne. "Belki de bütün yollar O'na çıkıyordur, Elizabeth. Şimdi buradan döneceğiz. Şu adaya doğru gitmemiz lazım... Uçan Bulut orası."

Uçan Bulut kumsaldan yaklaşık dört yüz metre öteye uzanan ince, uzun bir yarım adaydı. Küçük Elizabeth de hep gümüş renkli kumsala sahip küçük bir adasının olmasını isterdi.

"Oraya nasıl gideceğiz?"

"Şu kayıkla," dedi Bayan Shirley ve ağaca dayalı duran kürekleri aldı.

Bayan Shirley kürek çekebiliyordu. Onun yapamadığı bir şey var mıydı acaba? Adaya ulaştıklarında Elizabeth buranın her an, her şeyin olabileceği muhteşem bir yer olduğunu düşündü. Elbette burası yarındı. Zira böylesi adalar sadece yarında olurdu. Huysuz bugünde olacak hâlleri yoktu ya!

Kapıya çıkan ufak tefek bir hizmetçi Anne'e, Bayan Thompson'ı adanın diğer ucundaki yabani çilek tarlasında bulabileceğini söyledi. Yabani çileklerin yetiştiği muhteşem bir adaydı burası!

Anne kadının yanına gitmeden evvel Küçük Elizabeth'e oturma odasında bekleyip beklemeyeceğini sordu. Çünkü uzun yolculuğun minik kızı yorduğunu düşünüyordu, biraz dinlenmek ona iyi gelirdi. Gerçi Elizabeth aynı fikirde değildi ama Bayan Shirley'yi kırmak istemedi.

Burası her yerde çiçeklerin olduğu ve içeriye deniz melteminin dolduğu çok güzel bir odaydı. Elizabeth şöminenin üzerinde duran aynaya bayıldı. Açık pencereden rıhtımı ve uzaktaki tepeleri görebiliyordu.

Bir anda kapıya bir adam geldi. Elizabeth ürktü. Yoksa bu bir çingene miydi? Gerçi hiç çingeneye benzemiyordu ama Elizabeth daha önce çingene görmemişti. Ama olabilirdi. Yine de Elizabeth adamın onu kaçırma ihtimalini önemsemedi. Zira adamın ela gözlerini, kahverengi saçlarını ve kare şeklindeki çenesiyle gülümsemesini sevmişti. Adam gülümsüyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu.

“Ben… Ben benim,” diye kekeledi Elizabeth.

“Ah, tabii ya… Şensin. Galiba denizden çıktın. Ya da kum tepelerinden fırladın… Adın yok mu?”

Elizabeth kendisiyle dalga geçildiğini hissetti ama umursamadı hatta hoşuna bile gitti. Ama çok ciddi bir sesle cevap verdi.

“Benim adım Elizabeth Grayson.”

Bir sessizlik oldu, garip bir sessizlik. Adam bir süre ona hiçbir şey söylemeden baktı. Sonra kibarca oturmasını rica etti.

“Bayan Shirley’yi bekliyorum,” dedi kız. “Yardım Derneği yemeği için Bayan Thompson ile görüşmeye gitti. Geri geldiğinde birlikte dünyanın sonuna gideceğiz.”

Şimdi beni kaçırmaya kalk da görelim bakalım, Bay Adam!

“Elbette ama onu beklerken biraz rahatla. Seni ağırlamaktan onur duyarım. Ne alırdınız acaba? Bayan Thompson mutlaka bir şeyler hazırlamıştır.”

Elizabeth oturdu. Kendisini garip derecede mutlu ve evinde gibi hissetti.

“İstediğimi alabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“O zaman üzerinde biraz çilek reçeli olan dondurma istiyorum,” dedi Elizabeth sevinçle.

Adam bir zil çalıp siparişi verdi. Evet, burası yarın olmalıydı. Hiç şüphe yoktu. Çünkü bugünde dondurma ve çilek reçeli bir anda insanın karşısına çıkmazdı.

“Yanında Bayan Shirley’ye bir yer ayır o zaman,” dedi adam.

Hemen arkadaş oldular. Adam çok konuşmuyor ama Elizabeth’e sık sık bakıyordu. Yüzünde bir şefkat vardı, Elizabeth’in daha önce hiç kimsenin hatta Bayan Shirley’nin yüzünde bile görmediği bir şefkat. Adamın kendisini sevdiğini hissetti. O da adamı sevmişti.

Nihayet adam pencereden dışarıya baktı ve ayağa kalktı.

“Sanırım artık gitmeliyim,” dedi. “Bayan Shirley’nin geldiğini görüyorum, böylece yalnız kalmazsın.”

“Bekleyip onu görmek istemez misiniz?” dedi kaşığında kalan son reçeli yalayan Elizabeth. Eğer büyükannesi ve Kadın şu an onun bu hâlini görse dehşete kapılırlardı.

“Başka zaman,” dedi adam.

Elizabeth adamın kendisini kaçırmak gibi bir niyetinin olmadığını anlayınca ufak bir hayal kırıklığı yaşadı.

“Hoşça kalın ve teşekkür ederim,” dedi kibarca. “Yarın çok güzelmiş.”

“Yarın mı?”

“Burası *yarın*” diye açıkladı kız. “Hep yarına gitmek istemişimdir, işte şimdi geldim.”

“Ah, anladım. Üzgünüm ama ben yarınla pek ilgilenmiyorum. Şahsen *düne* gitmek isterdim.”

Küçük Elizabeth adama acıdı. Ama nasıl böyle mutsuz olabilirdi? Yarında yaşayan biri nasıl mutsuz olurdu?

Kayıkla sahilden uzaklaşırlarken Elizabeth özlemle Uçan Bulut’a baktı. Kıyıdaki sazlığa yaklaştıklarında adaya veda etmek için son bir kez daha dönüp arkasına baktı. Tam o sırada dört nala koşan bir at arabası yoldan çıktı.

Ve Elizabeth, Bayan Shirley’nin çığlığını duydu...

BÖLÜM 13

Oda garip şekilde dönüyordu. Mobilyalar gıcırdıyor, hareket ediyordu. Yatak… Yatağa nasıl girmişti? Başında beyaz başlık olan birisi kapıdan çıkıyordu. Ne kapısı? İnsanın başı amma da ağrıyordu! Bir yerden sesler, fısıltılar, geliyordu. Tam duyamasa da konuşanların Bayan Shirley ile bir adamın olduğunu anladı.

Ne diyorlardı? Elizabeth fısıldaşmalardan bazı kelimeleri seçebilmeyi başardı.

“Siz gerçekten…?” Bayan Shirley’nin sesi çok heyecanlıydı.

“Evet… Mektubunuz… Bizzat gördüm… Bayan Campbell’a gelmeden evvel… Uçan Bulut bizim müdürün yazlık evidir…”

Keşke şu oda dönmeseydi! Yarında işler gerçekten çok garipti. Keşke başını çevirip konuşanların kim olduğunu görebilseydi. Elizabeth derin bir iç çekti.

Sonra yatağının başına geldiler… Bayan Shirley ile adam. Bayan Shirley uzun ve bembeyaz bir zambak gibiydi, sanki az evvel başına kötü bir şey gelmiş gibi görünüyordu, içinden bir ışık yayıyor gibiydi, bir anda odaya vuran altın renkli gün ışığıyla birleşen beyaz bir ışık. Adam ona bakıp gülümsüyordu. Elizabeth o adamı çok sevdiğini ve aralarında gizli bir sevgi bağı olduğunu hissetti. Yarının dilini konuşmayı öğrenir öğrenmez de bunun sebebini anladı.

“Daha iyi misin canım?” diye sordu Bayan Shirley.

“Hasta mıydım?”

“Yoldan çıkan bir at arabası sana çarptı,” dedi Bayan Shirley. “Ben… Ben yeterince hızlı davranamadım. Öldüğünü

sandım. Seni derhâl buraya geri getirdim ve bu beyefendi de telefon açıp bir doktorla hemşire çağırdı.”

“Ölecek miyim?” diye sordu Küçük Elizabeth.

“Hayır, canım. Sadece bayıldın, yakında iyileşeceksin. Bir de… Elizabeth… Canım… Bu beyefendi senin baban.”

“Babam Fransa’da. Yoksa ben de mi Fransa’dayım?” Elizabeth buna hiç şaşırmazdı. Burası yarın değil miydi? Gerçi her şey hâlâ biraz bulanıktı.

“Baban tam yanında tatlım.” Adamın ne güzel bir sesi vardı, onu sadece sesi için bile sevebilirdiniz. Eğilip kızı öptü. “Senin için geldim. Bir daha asla ayrılmayacağız.”

Beyaz başlıklı kadın yine geliyordu. Elizabeth kadının söylemesi gereken şeyleri daha önce onlara söylemiş olduğunu fark etti.

“Birlikte mi yaşayacağız?”

“Daima,” dedi babası.

“Büyükannemle Kadın da mı bizimle yaşayacak?”

“Hayır,” dedi babası.

Güneş batıyor ve hemşire onlara hiç de hoş bakmıyordu. Ama bu Elizabeth’in umurunda bile değildi.

“Yarını buldum,” dedi Küçük Elizabeth, hemşire Bayan Shirley ile babasına dışarıya çıkmalarını işaret ederken.

Hemşire kapıyı kapatırken, “Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir hazineye kavuştum,” dedi babası. “Size o mektup için ne kadar teşekkür etsem azdır, Bayan Shirley.”

“*Ve böylece*” diye yazdı Anne o gece Gilbert’a. “*Küçük Elizabeth’in gizemli yolu eski dünyasının sonundaki mutluluğa ulaştı*”

BÖLÜM 14

“Windy Poplars,
Spook’s Lane,
(Son kez)
27 Haziran.

Sevgilim,

Artık başka bir yol ayrımına geldim. Son üç yılda bu kule odasından sana bir sürü mektup yazdım. Sanırım bu sana yazacağım son mektup olacak. Artık mektuplara ihtiyaç duymayacağız. Sadece birkaç hafta sonra sonsuza dek birlikte olacağız. Bir düşün... Birlikte olacağımızı, birlikte yürüyüp, konuşup, yemek yiyip, hayal kurup, planlar yapacağımızı, muhteşem anlarımızı paylaşacağımızı ve hayallerimizdeki evi inşa edeceğimizi... Bizim evimiz! Bu sana da çok büyülü ve harika gelmiyor mu, Gilbert? Hayatım boyunca hep bir sürü ev hayal ettim ve şimdi biri gerçek olacak. Hayalimdeki evi paylaşmak istediğim kişiye gelince... Onu da sana gelecek yıl saat dörtte söylerim.

Başta üç yıl kulağa ebediyen sürecekmiş gibi geliyordu, Gilbert. Ama hepsi rüzgâr gibi geçti. Çok çok mutlu yıllardı, tabii Pringlelar ile uğraştığım ilk birkaç ay dışında. Ondan sonra yıllar altın bir nehir gibi akıp gitti. Pringlelarla olan eski davam şimdi bana rüya gibi geliyor. Artık beni seviyorlar ve hatta bir zamanlar benden nefret ettiklerini bile unuttular. Cora Pringle bana dün bir buket gül getirip üzerine, ‘Dünyanın en tatlı öğretmenine,’ diye yazmış. Şu Pringle’a da bak sen!

Jen gidiyorum diye çok üzgün. Onun kariyerini ilgiyle takip edeceğim. O tahmin edilemeyecek derecede zeki bir

kız. Ama bir şeyden eminim... O kız sıradan biri olmayacak. Boşuna Becky Sharp'a benzememiş!

Lewis Allen, McGill'e gidiyor. Sophy Sinclair da Queen's Academy'ye. Çalışıp para biriktirdikten sonra da Kingsport'taki Tiyatro Akademisi'ne devam edecek. Myra Pringle sonbaharda sosyeteye girecek. O kadar güzel ki '-mişli geçmiş zaman' hakkında en ufak bir şey bilmemesi onun için hiç fark etmiyor.

Artık bahçe kapısının diğer tarafında yaşayan küçük komşum yok. Küçük Elizabeth o karanlık evden sonsuza dek ayrılıp kendi yarınına gitti. Eğer burada kalsaydım onu çok özlerdim. Fakat onun adına çok mutluyum. Pierce Grayson giderken onu da yanına aldı. Paris'e geri dönmeyecek, Boston da yaşayacaklar. Ayrılırken Elizabeth çok ağladı ama babasıyla o kadar mutlu ki gözyaşlarının hemen kuruduğuna eminim. Bayan Campbell ile Kadın çok bozulup beni suçladılar. Ben de bu suçlamayı sevinçle kabul ettim.

'*Burada çok iyi bir yuvaya sahipti,' dedi Bayan Campbell dik dik*.

Tek bir sevgi sözcüğü bile duymadığı bir yerde, diye düşündüm ama bunu dile getirmedim.

'*Artık hep Betty olacağım sanırım, sevgili Bayan Shirley,' oldu Elizabeth'in son sözleri. 'Sizi özlediğim zaman yine Lizzie'ye dönüşeceğim anlar hariç,' diye de ekledi*.

'*Ne olursa olsun sakın Lizze olma,' dedim ona*.

Gözden kaybolana dek birbirimize öpücükler gönderdik ve gözlerimde yaşlarla odama çıktım. O altın gibi ufaklık çok tatlı bir çocuktu. Gözüme hep sevgiyle ve nezaketle tellerine dokunulması gereken ufak bir arp gibi görünmüştür. Umarım Pierce Grayson nasıl bir evlada sahip olduğunu fark eder... Bence edecektir de. Bana çok minnettar kaldı, çok da kibardı.

'*Onun artık bir bebek olmadığını fark etmemişim,' dedi. 'Ya da ne kadar sevimsiz bir yerde yaşadığını. Onun için yaptıklarınıza binlerce kez teşekkür ederim*.'

Peri Diyarı haritamızı çerçeveletip hoşça kal hediyesi olarak Küçük Elizabeth'i verdim.

Windy Poplars'tan ayrılacağım için üzgünüm. Elbette bu kulede yaşamaktan biraz sıkıldım ama burayı çok sevdim. Penceremde geçirdiğim serin sabahları, her gece tırmanarak çıkmak zorunda kaldığım yatağımı, çörek şeklindeki mavi yastığımı ve esen tüm rüzgârları çok sevdim. Ne yazık ki bir daha rüzgârla burada olduğum kadar iyi dost olamayacağım. Ve güneşin hem batışını hem doğuşunu görebildiğim bir odam da olmayacak.

Artık Windy Poplars ve burada geçirdiğim üç uzun yılla olan ilişkim sona erdi. Ama onları hiç unutmayacağım. Mesela Chatty teyzenin gizli bölmesini ya da kaçamak süt banyolarını açık edip onlara ihanet etmedim.

Sanırım gideceğim için onlar da üzgün. Bu hoşuma gidiyor çünkü gideceğim için sevindiklerini düşünmek bile korkunç olurdu. Ya da gittiğimde beni hiç özlemeyeceklerini düşünmek. Rebecca Dew bütün hata boyunca en sevdiğim yemekleri yaptı, hatta iki defa on yumurta feda edip melek kek bile pişirdi. Hem de porselen takımları çıkarttı. Chatty teyzenin kahverengi gözleri, gideceğimden söz ettiğim zaman hemen buğulanıyor. Tozlu Miller bile bana üzgün üzgün bakıyor sanki.

Geçen hafta Katherine'den uzun bir mektup aldım. Kadının mektup yazmak konusunda muhteşem bir yeteneği var. Dünyayı gezen M.P isimli bir şirkette özel sekreter olarak çalışmaya başlamış. 'Dünyayı gezmek' ne güzel bir şey! Sanki, 'Haydi, Charlottetown'a gidelim!' der gibi, 'Mısır'a gidelim,' diyorlar ve gidiyorlar! Böyle bir hayat Katherine'e çok yakışır bence.

Hayatındaki bu büyük değişimi ısrarla bana borçlu olduğunu söylüyor. 'Hayatıma neler kattığını keşke sana anlatabilsem,' diye yazmış. Sanırım biraz yardımım oldu ve başlarda hiç de kolay değildi. İnsanı iğnelemeden konuşmaz ve hiçbir tavsiyemi dikkate almazdı. Ama bunların hepsini

çoktan unuttum. Bence o içinde hayata karşı gizli bir hüzün taşıyordu ama artık geçti.

Herkes beni yemeğe davet ediyor, Pauline Gibson bile. İhtiyar Bayan Gibson birkaç ay önce öldü, o yüzden Pauline beni davet ediyor. Ayrıca Tomgallon Evi'ne bir kez daha yemeğe gidip Bayan Minerva ile yine tek taraflı bir sohbet gerçekleştirdim. Bana birkaç trajik öykü daha anlatıp eğlendi. Hatta bir ara Tomgallon sülalesinden olmayan kişilere acıdığını bile söyledi ama gücenmemem için bana güzel iltifatlar etmekten de geri kalmadı. Bana çok şık, deniz yeşili zümrütten yapılmış bir yüzük hediye etti. Mavi yeşil karışımı bir ayışığına benzediğini söyledi. Babası bu yüzüğü ona on sekiz yaşındayken vermiş, 'Ben genç ve güzel bir kızken verdi canım, ki çok güzeldim ve sanırım şu an bunu söyleyebilirim,' dedi bana. İyi ki bu yüzük Alexander amcanın karısına değil de Bayan Minerva'ya aitmiş. Öyle olsaydı asla takmazdım. Çok güzel bir yüzük. Denizden çıkan mücevherlerde hep esrarlı bir hava oluyor.

Tomgallon Evi şu an yemyeşil ve çiçeklerle dolu bahçesiyle daha müthiş görünüyor. Yine de içindeki hayaletleri düşünecek olursam oraya rüya evim demezdim.

Gerçi etrafla nazik ve aristokrat bir hayalet olması da fena olmazdı. Spook's Lane ile ilgili tek sıkıntım burada hiç hayalet olmaması.

Son bir kez yürümek için dün akşam mezarlığa gittim. Her yeri dolaşıp Herbert Pringle mezarında kendi kendine gülüyor mudur diye düşündüm. Bu gece de ihtiyar Storm King'e veda ediyorum ve günbatımıyla dolu küçük vadime.

Sınavlar, son dakika işleri ve vedalar beni biraz yordu. Green Gables'a dönünce bir hafta tembellik edeceğim. Hiçbir şey yapmadan yeşilliklerin içinde dolaşacağım. Alacakaranlıkta Orman Perisi Köpüğünde hayal kuracağım. Ayışığında Parlak Sular Gölü'nü izleyeceğim ya da ayışığı vuruyorsa Bay Barry'nin arazisinde. Hayaletti Ormandan yıldız çiçekleri ve zambaklar toplayacağım. Bay Harrison'ın

tarlasından yabani çilekler alacağım. Âşıklar Yolu'ndaki ateş böcekleriyle dans edecek ve Hester Grey'in eski, unutulmuş bahçesini ziyaret edeceğim ve arka verandanın taş merdivenlerinde oturup yıldızları izleyerek uykuya dalan denizin sesini dinleyeceğim.

Hafta bittiğinde sen de eve dönmüş olacaksın. Zaten bundan başka bir şey de istemiyorum."

Ertesi gün Anne'in veda vakti geldiğinde Rebecca Dew ortalıkta yoktu. Kate teyze onun adına Anne'e bir mektup uzattı.

"*Sevgili Bayan Shirley*," diye yazmıştı Rebecca Dew. "*Bunu size veda etmek için yazdım çünkü bunu bizzat söyleyemeyeceğimden korktum. Üç yıl boyunca çatımızın altında bize neşe kattınız. Sevgi dolu ruhunuz, doğal gençliğiniz ile bize çok keyif verdiniz. Pek çok kişinin hayatına, özellikle de bu satırları kaleme alan kişinin hayatına dokundunuz. Hem de büyük bir asalet ve nezaketle. Sizi daima çok seveceğim ve gidişiniz beni hüzne boğuyor. Ama Tanrı'nın emirlerine karşı gelemeyiz*.

Summerside'da sizi tanıma ayrıcalığına sahip olan herkes tarafından saygı ve sevgi ile hatırlanacaksınız. Kalbim hep sizinle olacak, bu dünyada mutlu ve iyi bir hayat sürmeniz için daima dua edeceğim ve sizi bekleyen muhteşem geleceğiniz için de.

İçimden bir ses artık 'Bayan Shirley' olarak kalmayacağınızı fısıldıyor ve duyduğuma göre muhteşem bir genç adamla kalplerinizi ve yollarınızı birleştirecekmişsiniz. Bunu yazan kişi şu an kendi yaşının kaç olduğunu fark etmeye başladı (ama yaşlanmak için birkaç yılım daha var) ve belki de asla mutlu bir beraberliği olamayacak ama dostlarının mutluluğundan keyif alan birisi olarak size sonsuz mutlulukla kutsanmış bir evlilik dilerim. (Siz yine de bir adamdan fazla bir şey beklemeyin.)

Size olan sevgim ve saygım asla bitmeyecek. Arada sırada siz de buradaki sadık hizmetkârınızı hatırlarsanız çok memnun olurum.

Rebecca Dew.

Not: Tanrı sizi korusun)"

Anne mektubu katlarken gözleri doldu. Gerçi Rebecca Dew'un bu satırların çoğunu en sevdiği *Book of Deporment and Etiquette** kitabından çaldığını anlamıştı ama bu hiçbir cümlenin samimiyetini azaltmıyordu. Üstelik o not da Rebecca Dew'un yürekten yazdığı bir nottu.

* ***Adab-ı Muaşeret Kuralları Kitabı*** **(ç.n)**

"Rebecca Dew'a onu asla unutmayacağımı ve her yaz sizi görmeye geleceğimi söyleyin."

"Seninle hiç unutmayacağımız bir sürü anımız oldu," diye ağladı Chatty teyze.

"Hem de bir sürü," diye ekledi Kate teyze.

Anne, Windy Poplars'tan ayrılırken kule odasının penceresinde dalgalanan bembeyaz bir havlu, ona evin son mesajı oldu. Havluyu sallayan Rebecca Dew idi.